

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sandra Hill

Biraz Daha Yaklaş

©psilon

“Sandra Hill hem
kahkaha attıran hem de
kalbe dokunan hikâyeler
yazıyor.”

Susan Wiggs

Biraz Daha
Yaklaş

BİRAZ DAHA YAKLAŞ

Orijinal Adı: The Norse King's Daughter

Yazarı: Sandra Hill

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Kübra Tekneci

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Nisan 2017

ISBN: 978-605-173-270-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2011 Sandra Hill

Türkçe Yayın Hakkı: Aslı Karasuil Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Basım ve Cilt: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş

Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi,

A5 Blok, 4. Kat, No: 407

İkitelli OSB, Başakşehir / İstanbul

Tel: (0212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90

Sertifika No: 32211

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Biraz Daha Yaklaş

Sandra Hill

Çeviri
Kübra Tekneci

 psilon®

Bu kitabı tam anlamıyla bir prenses olan torunum Jaden'a ithaf ediyorum. Kaleme aldığım beş Kuzeyli prensese o kadar benziyor ki. Üstelik az da olsa Viking kanı taşıyor.

Dört erkek çocuğu annesi olarak, bir anlamda kız genini kaybettim. Okula giderken parlak ayakkabılarla şifon ve fırfırlı giysiler giyme isteğini ve bunun üstesinden gelme yeteneğini, Energizer Tavşanı gibi alışveriş yapıp tüm indirimlerden haberdar olabilmeyi, iyi bir kucaklaşmayı –kız arkadaşlarla bile olsa ya da özellikle kız arkadaşlarla olanı– , bir an ağaca tırmanıp bir sonraki anda bir balerin gibi dans edebilmeyi, reddedilmekten korkmadan ve tereddüt etmeden “seni seviyorum” diyebilmeyi...

Bu kitap senin için Jado, umarım birinin hayatında her zaman prenses olursun.

Aklı başında olan bir adam

*Bir kadının ne sözüne inanmalı ne de bağlılığına güvenmelidir,
Çünkü kadınların kalpleri dönen bir çarkta biçimlendirilmiştir,
Kararsız ve değişkendirler.*

Eski Edda
HÁVAMÁL

Açılış

“Bebeği fiyorda at. Ya da uçuruma bırak. Çocuk her halükarda sabaha kalmadan ölür.”

Jarl Gunter Ormsson’un üçüncü oğlu olan Sidroc Guntersson, her türlü acımasızlığa şahit olmuş tanınmış bir savaşçıydı ama yeni doğan çocuğu hakkında babasının söyledikleri kanını dondurdu. “Kendi kanından olan torunun için böyle bir şeyi nasıl istersin?” *Neden şaşırıyorum ki? Şüphesiz benim hayatımı da aynı şekilde sonlandırmak istemişsindir.*

Bir kayanın duyarlılığına sahip olan nefret dolu babası omuzlarını silkip geniş salonundaki kürsüsünde tahtı andıran sandalyesine yaslandı. Konuşurken bile pençeyi andıran eliyle en fazla on üç yaşında olan yeni cariyesinin uzun, açık sarı saçlarını okşuyordu. Yirmi altı yıllık yaşamı boyunca Sidroc birçok kez babasının çok eşliliğine ve çok sayıda metres ve yatak köleleri edinmesinin yanı sıra gözüne güzel gelen hizmetkârlarla şehvetini dindirmesine tanık olmuştu. Zaman zaman hepsi aynı anda olurdu. Evliliğinden olan dört oğlu ve iki kızı dışında kaç çocuğu olduğunu ancak Tanrılar bilirdi.

Yeni doğmuş bir çocuğu terk etme sebebi olarak, “O bir kız çocuğu,” dedi babası.

Sidroc öfkelen-di. “Evet, bir kız ve annesi öldü.” Sidroc’un sesi boğuk çıktı. Savaşta başından karnına kadar ikiye ayrılmış adamlar görmüştü ama Astrid’in kendi kanının oluşturduğu birikintide yatışını asla unutmayacaktı. Bacaklarının arasında göbek bağı henüz kesilmemiş kanlı bir beden ciyaklayarak kollarını ve bacaklarını sallıyordu.

Kardeşi Svein’in bir yaşındaki oğluna bakan süt anne Eydis, uygun bir kadın bulana ya da erkek kardeşinin haberi olana dek çocukla ilgilenmeyi kabul etmişti. Svein hiç kimseyle hiçbir şeyini paylaşmazdı, özellikle de Sidroc’la. Svein’den beş yaş küçük olmasına rağmen Sidroc’un küçükken onu dövdüğü günden beri durum böyleydi. Sidroc’un hatırladığı kadarıyla, onu dövmesinin sebebi Svein’in sırf eğlenmek için bir kediyi boğmasıydı.

Sidroc, zayıf ya da bir şekilde sakat doğan yeni doğmuş bebekleri ölüme terk etmenin İskandinav topraklarının bazı bölgelerinde uygulandığının farkındaydı. Ne de olsa sert kuzey ikliminde yaşamak zordu ve hayatta kalmak en güçlü olanların hakkıydı. Ama hiçbir sakatlığı olmayan bir çocuğun ölmesine izin veremezdi. Kimin çocuğu olursa olsun.

Doğrusu, henüz bir günlük bile olmayan bebekle arasında güçlü bir bağ hissetmemişti. Ama kaderini babası gibi insanlara bırakırsa erkek olduğunu iddia edemezdi.

“Bir kadının doğum sırasında ölmesi nadir rastlanan bir şey değildir,” dedi Sidroc’un babası soğukça. “Fazla yumuşaksın.”

Yumuşak mı? Sidroc babasının onu nasıl gördüğünü düşünce kafasını iki yana salladı. Sidroc ünü uzak diyarlara

ulaşmış bir savaşçıydı, baltalı kargı ve pala kullanmakta us-
taydı. Ama babasının tek gördüğü, onunla aynı ölçüde zalim
olmayan bir adamdı.

Sidroc karısını severek evlenmemişti, birçok soylu aile-
de olduğu gibi kazanç uğruna yapılan anlaşmalı bir evlilikti
ama en başından beri Astrid'den hoşlanmıştı. Evli oldukları
iki yıl içinde onu çok sık gördüğü söylenemezdi, ne de olsa
Sidroc bir Viking'di ve kürk ticaretiyle uğraşıyordu. "Ast-
rid'e ölüm döşeğindeyken çocuğa bakacağıma dair söz ver-
dim."

Babası tekrar omuzlarını silkti, şimdi de cariyesinin kü-
çük göğüslerine dokunuyordu. Aptal kız efendisinin dikka-
tini çektiği için kıkırdayıp üzerini düzeltti, hem de herkesin
önünde.

Sidroc babasının dikkatinin tam olarak üzerinde olma-
dığının farkındaydı. Yine de üsteledi. "Signe yaşamayı hak
ediyor."

"Çocuğa isim de mi verdin?" Babası onaylamadığını be-
lirtircesine bir ses çıkardı.

Sidroc babasından iyilik istemekten nefret ediyordu ama
buna mecburdu, kendine kızdı. Vikstead malikânelerinin
kenarındaki küçük şatosu, tavanına kadar satmayı planladığı
değerli kürklerle dolu deposu da dahil olmak üzere önceki
kış yanıp kül olmuştu. Şatoyu yeniden inşa edene dek Ast-
rid ile babasıyla kalmaya başlamışlardı. Bu iyilik bile onu
yaralamıştı. "Tek istediğim, Jomsvikingerine söz verdiğim
işten dönene dek Svein'in süt annesinin burada Vikstead'te
bebeğe bakmaya devam etmesi. Servetimi kazanınca..."

"Bu kadar değer veriyorsan, yanında götür."

"Jomsbord kalesine kadınların ya da çocukların girmesi-
ne izin vermiyorlar."

“Dönmen ne kadar sürecek?”

Bir gün, yaşlı adam... Bir gün! diye içinden geçirdi Sidroc yumruklarını sıkarak. Sidroc sapasağlam iki kardeşi olan üçüncü erkek çocuğu olarak krallığın asla onun olmayacağını ve kendi topraklarını satın alması için para kazanması gerektiğini biliyordu, mümkünse bu kez Vikstead’ten olabileceğince uzakta. Servetini artırmak için saygın Jomsvikingle-rine katılmak onun en iyi seçeneğiydi. “İki yıl. En fazla üç.”

“Öfff!” dedi babası. “Thor aşkına, o halde kendine bir eş bul, bu kez varlıklı biri olsun! Toprağı olan biri.”

Sidroc bu sözleri babasından geçmişte birçok kez duymuştu, ısrarla üzerinde durduğu bir istekti. Astrid ile hem çeyizi olmadığı için hem de babasına karşı gelmek istediği için evlenmişti. O zamanlar zengindi ve toprağı olduğu için bunu önemsememişti.

“Sana bir gelin ve çocuk için bir ev bulman için altı hafta veriyorum,” dedi babası. “Sürenin sonunda bebek gider. Son sözüm budur.”

Babasıyla tartışması nasıl olmuştu da anlaşmazlıktan maksat çatışmalarına dönüşmüştü? Babasının onu köşeye sıkıştırmasına nasıl izi vermişti? “Astrid henüz odun yığnında küle dönüşmese de sanırım düşündüğün biri var,” dedi dişlerinin arasından.

“Stoneheim Kralı Thorvald’ın evlenmemiş bir kızı daha var. Onu dene.” Babası ona şeytani bir şekilde sırıttı. “Ya da deneme. Benim için fark etmez.”

Sidroc babasının kastettiği kadını tanıyordu. Prenses Drifa. Bir kadın için yaşını başını almış olsa da –en az yirmi dört yaşında olmalıydı– çirkin sayılmazdı. Yarı Kuzeyli yarı Arap olduğundan, çekik koyu renk gözleri ve biçimli

fiziğiyle egzotik bir görünümü vardı. Genellikle tırnaklarının içi pis ve siyah saçlarında kuru yapraklar olurdu ve eve çiçekler, çalılar getirdiği bilinirdi. Hatta bir keresinde, çiçeklerini daha güzel yaptığını iddia ettiği gübre kokuyordu.

Bundan daha kötü şeyler olabileceğini düşündü. Eninde sonunda Signe için bir anne bulmak zorunda kalacaktı. Üstelik hiç kimse uygun olmadığında hazırda bir yatak arkadaşının bulunması iyi bir şeydi.

Böylece Vilstead'li Sidroc Guntersson, olması gerektiği gibi baharda vikinglik yapmak ya da evini inşa etmek yerine kur yapmaya gidecekti. Kader Tanrıçaları yanında olsun!

Birinci Bölüm

İskandinav Kral Thorvald'ın kızı Drifa kesinlikle baştan çıkarılıyordu.

Yirmi dört yıl evlenmeye direndikten ve hatta evlenen dört kız kardeşinin iyi örneklerini gördükten sonra Drifa nihayet âşık oluyordu. Ya da en azından arzuluyordu. Üstelik adam kovalamaca oyununa başlayalı henüz üç hafta olmuştu.

Ne kadar da yakışıklı bir adamdı! Sidroc Guntersson ondan çok büyük değildi. Muhtemelen yirmi altı yaşında olmalıydı. Drifa'nın boyu bir kadın için ortalama olsa da Sidroc ondan en az yirmi beş santim daha uzundu. Omuzlarına varan kestane rengi saçları, gür, koyu kahverengi kirpiklerinin çevrelediği koyu grimsi yeşil gözleri, biçimli dudakları ve savaşta bilenen vücuduyla, tam anlamıyla saf kan bir viking erkeğiydi.

Adam daha önce evlenmişti ama bunun Drifa için bir önemi yoktu. Eşi ölmüştü sonuçta. Ancak tuhaf olan kısmı, adamın karısının ölümü hakkında konuşmayı reddetmesiydi. “Daha sonra,” deyip duruyordu. “Şimdi değil.”

Drifa bir yandan, Sidroc' eşinin ölümünden çok kısa bir süre sonra başka bir kadının peşine düşmesini saygısızlık olarak görüyordu. Diğer yandan ise bazı erkekler böyle olurlardı. Eğer çok sevmişlerse o sevgiyi başkasına duydukları sevgiyle değiştirmek isterlerdi. Elbette Sidroc ona bu tür şeyler söylememişti ama bu konudaki sessizliği Drifa'ya her şeyi anlatıyordu. Bu kadar çok seven bir adama kim karşı koyabilirdi ki?

“Benim için ağzınızı açın, prenses,” diye mırıldandı Sidroc sayısız öpücükleriyle şişen dudaklarına doğru. Nasıl ol-duysa Drifa'yı ot bahçesinin kuytu bir köşesinde bulmayı başarmış ve sırtını taş duvara yaslamıştı.

“Neden?” diye sorunca Drifa, adam aradığı fırsatı yakaladı.

Sidroc dilini Drifa'nın dudaklarının arasından içeri sokup aşağıda yaptığı hareketi taklit etti. Elleriyle Drifa'nın kalçalarını kavrayıp bacaklarıyla bacaklarını aralayarak onu yerden kaldırmıştı ve kalçalarını Drifa'ya doğru hareket ettiriyordu. Kadınlığını arayan Sidroc'un sert organını fark etmemek mümkün değildi.

“Can suyum yoğun ve sıcak,” dedi Sidroc. “Susuzluğu-mu giderin, leydim.”

Ah! Drifa kendinden geçmek üzereydi, özellikle de Sidroc hafifçe dilini emdiği için.

Demek kız kardeşlerinin iç çekmelerinin sebebi buydu.

Demek tüm hizmetçilerin fısıldaşıp durdukları şey buydu.

Demek Tanrılar erkekleri ve kadınları bu yüzden yaratmışlardı.

Bunca zamandır nasıl bu kadar cahil olabilmişti? Onun

da can suyu içinde yükseliyor muydu? Kadınların can suyu olur muydu? Sebebi bu adam mıydı, yoksa teslim olma vakti mi gelmişti? Ah, Tanrılar aşkına! Yoksa geç mi kalmıştı? Hayır, herhangi bir erkeğe teslim olacağını sanmıyordu. *Kutsal Frigg! Şimdi ne yapıyor?*

“Bana eşim olacağınızı söyleyin,” diye fısıldadı Sidroc onun kulağına, ıslak dilinin ucuyla ve sıcak nefesiyle Drifa’ya rahat vermiyordu. “Size ihtiyacım var.”

“Neden?” diye sordu Drifa tekrar zevkle inleyerek.

Sidroc ona neden ihtiyacı olduğunu gösteren kanıtını gülerek Drifa’nın vücuduna bastırdı. Sanki bu mümkünmüş gibi adamın şeyi daha büyük ve sertti.

“Neden *ben*?” diye sorusunu detaylandırdı Drifa.

“Çünkü sadece sizi istiyorum. Ve siz de beni istiyorsunuz,” dedi Kuzeyli erkeklerin her zamanki küstahlığıyla.

Drifa’nın aklı karışmıştı. Birbiriyle çelişen bunca duyguyla boğuşurken ona nasıl cevap verebilirdi ki? Bir erkeğin ilgisine teslim olmaya alışık değildi. Doğrusu, son on yıl içinde iki düzineden fazla Kuzeyli ve birkaç Sakson erkeği kendisini ona sunmuştu. Ama hiçbir Drifa’yı bu şekilde etkilememişti. *Yetersiz bir ifade! Kanım damarlarımda kaynıyor! Kemiklerim eriyor. Beynim cinsel bir pus gibi zonkluyor.* “Ben... Ben... Henüz çok erken.”

“Hayır. Çok düşünmek insanın zihnini bulandırır. İnsanın ani karar vermesi iyi bir şeydir. Kadınlar evlenmelidir yoksa dünyevi zevklerden yoksun kalıp delirirler.”

Ne? Uyduruyorsun. Ancak bunu söyleyemedi, çünkü tekrar Sidroc onu öpmeye başladı. Göğüslerini okşuyor ve ona sürtünüyordu.

Drifa dalgalar halinde tüm vücudunun uyarıldığını his-

setti ve Sidroc “Lütfen, tatlım, eşim ol,” diye tekrar sorduğunda, “Peki, olurum,” diye yanıtladı.

Ve sonra –tüm Tanrılar ve Tanrıçalar aşkına!– Sidroc hınzır, hareketli elleriyle kalçalarını kullanarak dili ağzının içinde olmasa Drifa’yı çığlık attıracak bir noktaya taşıdı.

Drifa uzun süre hareketsiz bir şekilde Sidroc’un göğsüne dayalı kaldı, yüzünü boynunun kıvrımına sokmuş savaş atı gibi derin derin nefes alıyordu.

Az önce ne oldu? Öldüm mü? Dünyevi zevkler derken kastettiği şey bu muydu? En iyisi, bu benim için şaşırtıcı bir şey değilmiş gibi davranmak, yoksa bana güler. “İyiymiş,” dedi elinden geldiğince sakın bir ses tonuyla.

Sidroc kahkaha attı. Bu kaba adam ona gülmüştü sadece. “Bu akşam babana gideriz,” dedi Drifa’ya küçük öpücüklerin arasında ve *gunnası* ile birçok Kuzeyli kadının giydiği önü açık uzun önlüğünü düzeltmesine yardım etti.

Ona evet mi dedim? Demiş olmalıyım ama... “Belki de onunla önce yalnız konuşmalıyım.” Ve belki de kıskırtıcılığından uzakta bu konuyu tekrar düşünmeliyim.

Sidroc kafasını iki yana salladı. “Birlikte. Birlikte gideceğiz. Ve bir hafta içinde evleniriz, böylece Vikstead’e döner ve seni babamla tanıştırırım.”

Bu o kadar çabuk olmayacaktı, çünkü on gün sonra babasının altmışıncı doğum günü kutlanacaktı. İngiltere’de yaşayan üç kız kardeşi de dahil olmak üzere herkes buraya gelecekti. Babası böylesine önemli bir davette bulunmamasını asla göz yummazdı. “Neden acele ediyoruz?”

Sidroc’un yüzü kızardı ama sadece, “Önemli değil, yakında anlarsın,” demekle yetindi.

O gün daha sonra Sidroc, Stoneheim'in en geniş odasındaki şöminenin bir yanında otururken uzaklardan kralın altmışıncı doğum gününü kutlamaya gelen İskandinav kraliyet ailesinin üyeleri etrafını sarmıştı. Tam anlamıyla bir aile gibiydiler, onun hiç tecrübe etmediği her şeye sahiptiler.

Birçok sonuçsuz denemenin ardından Sidroc hâlâ Kral Thorvald'dan kızını isteyememişti. En başından Drifa'ya neden evlenmeleri gerektiğini söylemesi gerektiğini düşündü ama aşk meşk konularında tecrübeli olduğundan, ona ihtiyaç duymaktan ziyade yeni doğmuş bir bebeğin bir anneye ihtiyacı olduğunu söyleseydi, Drifa'nın ona karşı geleceğini biliyordu. Kadınlar üzerlerinde uğraşılmasından hoşlanırlardı. Daha sonra... Hepsine daha sonra derdi. Ve hepsi de onun üçkâğıtçılığına gülerdi.

Şimdiyse Drifa'nın kız kardeşleri şüpheli gözlerle onu süzüyordu. Bu aile sohbet etmek, gülmek ve birbirlerine bağarmaktan başka bir şey yapmıyordu ve konuştukları konular afallatıcıydı. Örneğin hamileliği önlemek için bir adamın organına bal sürmekten bahsediyorlardı, Frigg aşkına! "Bir erkek kendi organını yalayabilseydi, bu çok ilginç olurdu," deyince Kral Thorvald, kadınlar da dahil olmak üzere hepsi kahkaha attılar.

Doğrusu, dik dik bakan kız kardeşlere bakılırsa, birinin Drifa'ya bakire olup olmadığını sormasına şaşırırmazdı. Aslında sormalarını umuyordu. Belki de o zaman evlenme teklifi etme fırsatı edinir ve bu işten kurtulurdu.

Öğleden sonra Drifa'nın teklifini kabul etmesiyle duyduğu sevincin ortasında, günler öncesinden ona planlanan kutlamadan bahsettiğini unutmuştu ama kısa bir süre sonra konukların akın edeceği konusunda onu uyarmamıştı. Eğer

Drifa on gün boyunca bu kalabalık şatoda onunla evlenmeden kalacağını düşünüyorsa, Sidroc'un vereceği haberler vardı. "Kral Thorvald, yalnız konuşabilir miyiz?"

"Daha sonra, evlat, daha sonra," dedi adam neşeyle ve tepsisinde içki kadehleri taşıyan bir hizmetçiye döndü.

Yanında oturan Drifa elini sıktı. "Sabırlı ol."

Sabır! Sidroc gergin görünmemeye çalışarak dişlerini sıktı. Kız kardeşlerden biri olan, inşaata ilgi duyan Breanne tarafından tasarlanan bu soğuk, döküntü, taş ve ahşap şatoda üç hafta geçirmişti. Sandalyeler, masalar, domuz ahırları, şatolar ve ıvır zıvır. Hatta şu anda bile tam karşısında, eşi Sakson Lord Caedmon'un yanında oturan Breanne, omzunun üzerinden dikkatle onu izleyen çocuğu eğlendirmek için bir sopa yontmakla meşguldü.

Diğer bir kız kardeş, Ingrid kendi ilgi alanı olan mutfaktan dönüyordu. Yemek pişirmek. Havaya yayılan lezzetli kokular bunun kanıtıydı. Sidroc kızarmış tavşan ve ballı yulaflı kurabiye olduğunu tahmin ediyordu. Durumdan hoşnut görünen Ingrith'in, başka bir Sakson lordu olan eşi Kartal Yuvası'ndan John, yanından geçerken, "Bu kafadan çatlak kuşlar pençelerini sana geçirdiğinde, umutsuz vaka-sın demektir, dostum," dedi Sidroc'un kulağına.

Lord Hawk, bal, erkeklik organı, başlıklar ve benzeri şeylerle ilgili deneyler yapan kişiydi. Sidroc'a göre, kafadan çatlak kuşlardan şikâyet etme lüksü yoktu.

"Pençelerini bana geçirmeni istiyorum. Bir an önce. Evlenince," diye Drifa'ya fısıldadı Sidroc.

"Sabırlı ol," dedi kadın tekrar ama bu kez yüzünde beliren hoş kızarıklık Sidroc'a bugün birleşmeye ne kadar yaklaştıklarını anımsattı. Belki de Sidroc bu gece yatak odasını ziyaret edip, deyim yerindeyse bu işi sonlandırmalıydı.

“Sidroc’e ne söyledin?” diye sordu Ingrith kucığına oturması için onu çeken eşine. Bu yeni evli bir çiftten beklenabilir bir hareketti ama bu ikili en azından birkaç yıldır birliktelerdi.

“Böylesine akıllı Vikinglerin arasında olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylüyordum, sevgilim,” dedi eşine.

“Off! Tahmin edebiliyorum...” Büyük kardeşi Tyra, eşi Şifacı Adam ile yaklaşınca Ingrith’in sözü yarım kaldı. O da bir Sakson’du. Bu Viking kadınlarının neyi vardı böyle? Güçlü bir Viking erkeği onlara yetmiyor muydu?

Tyra iri yarı bir kadındı. Hatta bir zamanlar savaşçı olması için eğitilmişti. Tyra imalı bir şekilde yüzü kızaran Drifa’ya ve Sidroc’un üst bacağına kenetlenen ellerine baktı, sonra da bakışlarını ona çevirdi.

“Onu öldüreyim mi, baba?” diye sordu kana susayan kadın.

“Tanrılar aşkına, hayır! Drifa’ya bir eş bulmuş olabiliriz,” dedi Kral Thorvald.

Drifa önerisinden hoşlanmamıştı.

Anlaşılan yaşlı keçi Sidroc’un asıl maksadının farkındaydı. Kral, Sidroc’a göz kırptıktan sonra tahtına yaslanıp bacaklarını ateşe doğru uzattı ve boynuzlara doldurulan biralar kucığına uzatıldı. Yaşlı bir adam olmasına rağmen, fiziksel açıdan iyi durumdaydı ve saçlarıyla sakalları beyazlamış olsa da düzgünce tıraş edilmiş ve değerli mücevherlerle süslenmişti. Tunığının, pantolonunun ve botlarının kalitesi gücünün kanıtıydı.

Sidroc’un en yakın arkadaşı olan, buraya onunla gelen ve genellikle Güzelsaçlı Finn olarak bilinen Finn Vidarsson, tanıdığı insanlar arasında tıraş olmayı ciddiye alan tek er-

kekti. Hatta Finn arada sırada göğsündeki ve kasıklarındaki tüyleri tıraş etmesiyle bilinirdi ve kadınların bundan hoşlandığını iddia ederdi. Finn hiç evlenmemişti, güzellik anlayışına uyan bir kadınla hiç karşılaşmadığını söylerdi. Sidroc, Finn'in savaştaki cesaretine tanık olmamış olsaydı, erkekliğinden şüphe duyabilirdi.

İçinde bulunduğu ana geri dönen Sidroc, "Sizinle bir an önce konuşmalıyım, Kral Thorvald," dedi. "Vikstead'e dönmenden önce..."

"Adam'ın kafama nasıl delik açtığından sana bahsetmiş miydim?" diye sordu Kral Thorvald.

En az on kez. "Peki ya.."

Sanki Sidroc ağzını açmamışçasına, "Hayatımı kurtardı," dedi Kral Thorvald. "Aletimin de daha büyük olmasını sağladı."

Stoneheim'deki tüm birliklerin başındaki komutan Rafn ile evli olan Vana da dahil olmak üzere beş kadın da, "Baba! Neler söylüyorsun!" diye karşı çıktı. Vana temizlik yapmaya tutkundtu ve şimdi de aile toplantısı başlamak üzereyken arkalarındaki sehpayı ovuşturuyordu. Sidroc, hem iyi hem de kötü sonuçlar doğurabilecek bir aile toplantısına neden dahil olduğunu bilmiyordu.

"Belki de, Adam senin de kafana bir delik açmalı," diye öneride bulundu kral.

Sidroc boğulacak gibi oldu. "Benim erkekliğim yeterince büyük." Yüce Thor! Finn'in bunu duymadığını umdu. Hiç şüphesiz aptal kafasına bir düzine delik açtırırdı.

"Umarım öyledir. Bir yıldır Drifa'yı evlendirmeye çalışıyorum. Bunca zaman sonra büyük bir şeyi hak ediyor."

Drifa biraz daha bozuldu.

Sidroc hariç herkes güldü. O bıkkınlıkla etrafına bakıyordu.

“Niyetimi zaten bildiğinize göre Kral Thorvald, kızınız Drifa’yı bana vermeyi kabul ediyor musunuz?”

Kral gözlerini devirdi. “Kızlarımı hiçbir adama *vermem*. Seçme hakları vardır. Annelerine uzun zaman önce böyle söz vermiştim.”

“Bu nasıl bir beyinsizlik böyle?”

Beş kadın birden homurdandı.

“Hemfikir erkeklerin onları etkileyemeyeceği anlamına gelmez elbette,” diye ekledi kral.

“Onu etkilemek mi?” dedi Sidroc. “Drifa teklimi çoktan kabul etti. Etmedin mi, tatlım?” diye sorduktan sonra kızı alıp kucağına oturttu. Lord Hawk, kadınına karşı bu tür hareketler yapabiliyorsa, o da yapabilirdi. Ayrıca kral onu etkilemesini istiyorsa, *etkilemeye* dünden razıydı.

Drifa kaçmaya çalıştı ama Sidroc onu sıkıca tuttu.

Herkes, kadınlar bile dik dik Sidroc’a baktı, becerisinden etkilenmiş olmalıydılar.

“Kalmama izin ver, seni ahmak,” dedi Drifa ona istemeye istemeye.

“Kımıldanmayı bırak.”

“Beni o şeyle dürtmeyi bırak.”

“Baban onu daha büyük yapmak için kafama bir delik açmayı düşünüyor.”

“Duydum.”

“Bazı insanlar ne kadar büyük olursa o kadar iyi olacağını düşünüyor.”

“Bazı insanlar aptaldır.”

Tyra gözlerini kısarak Sidroc’a baktı. “Senin evli olduğunı sanıyordum.”

Sidroc bu konudan kaçınmayı umuyordu ama pek şanslı olmadığından eninde sonunda bahsi geçecekti. “Evliydim. Eşim öldü,” diye yanıtladı.

“Ne zaman...”

“Kes şunu, Tyra. Sidroc Öteki Dünya’ya giden eşi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor,” dedi Drifa ve Sidroc’un elini sıktı.

Sidroc şaşkınlıkla Drifa’ya baktı. *Drifa beni mi koruyor?* Birinin, hem de bir kadının, onun yardımına yetişmesiyle içini tuhaf bir neşe kapladı. Ve aynı zamanda burada olmasının gerçek sebebini bilmediği için suçluluk duymaya başladı. Daha sonra bunu telafi edecekti. O da kızın elini sıkarak karşılık verdi.

“Konuşmak istemememin sebebi...” diye söze başladı.

“Hayır, Sidroc,” dedi Drifa. “İstedğin zaman bu konuda konuşursun.” Tek bir bakışıyla Tyra ile diğer kardeşlerini susturdu.

Evlenmek üzere olduğum bu kadın kim? Sandığım kadar muhteşem biri olabilir mi?

“On gün sonra hem doğum günü kutlamasını hem de düğününüz yapmamız hakkında ne düşünüyorsun kızım?”

Sidroc bekleme fikrine karşı çıkmak üzereydi ama dilini tuttu. Hâlâ iki günlük mesafedeki Vikstead’e gitmesi için bir haftası olacaktı.

Drifa kafasını evet anlamında sallayınca, Sidroc itiraz etmesi için fırsat bırakmadan onu tutkuyla öptü. Herkes onları tebrik ederken Drifa’nın onun öpücüğüne aynı şekilde karşılık vermesine şaşırdı.

Kader Tanrıçaları Sidroc’un yanında olmalıydı.

Ya da değillerdi, yakında bunu anlayacaktı.

İkinci Bölüm

Drifa hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutluydu. Ta ki Sidroc'un en ince ayrıntısına kadar hesapladığı planları kalbini kırana dek.

Her şey o gün daha sonra Drifa'nın kötü bir anda kulak misafiri olmasıyla başladı. Yoksa iyi bir anda mı demeliydi?

Sidroc ana salonun diğer ucunda silah arkadaşı Finn Vidarsson ile içki içerken sohbet ediyordu. Finn, Stoneheim'daki mutfak, yatak odası ve servisten sorumlu tüm hizmetçileri heyecanlandıran, tavuskuşu gibi çalım atan, son derece kibirli bir adamdı.

Drifa isminin geçtiğini duyunca Sidroc'un babasının evliliğe razı olduğunu söyleyeceğini sanmıştı.

"Demek başardın dostum. Aferin!"

Başarmak mı? Neyi?

"Tam zamanında," diye ona katıldı Sidroc.

Nasıl tam zamanında?

"Sevimli olsa da benim yüksek kıstaslarıma uygun değil," dedi Finn.

Sanki bana sahip olabilirmiş gibi!

“Hiçbir kadın senin gözüne girecek kadar güzel olamaz,” diye alay etti Sidroc.

“Yine de bence prensesi yatağa atmak senin için zor olmasa gerek, Sidroc.”

Sidroc kıkırdadı. “Onu ikna etmek çok zor olmadı.”

Ah hayır! Lütfen benim hakkında bu şekilde konuşma!

“Peki bu bir sorun olur muydu?”

“Hayır ama evlenmeye razı olması için bu zevki ona vermezdim.”

Zevk mi? Seni sıcan! Seni lanet olası, kokmuş sıcan! “Sadece seni istiyorum.” Bana böyle söylemiştin. Yalancı!

“Peki şimdi ne olacak?”

“Bu gece onunla birlikte olmayı planlıyorum. On gün sonra da evleneceğiz. Sonra onu babamın şatosuna götüreceğim ve hâlâ Jomsvikingle katılmaya fırsatım varken oradan ayrılacağım. Çeyizi babamı tatmin edecektir.”

Önce bakire bedenimi çiğnemen gerek!

“İçki içmesine ve fahişelerine karışmadığı sürece istediği her şeyi yapmasına izin vereceğini sanıyorum. Lanet olası güller ve gübreler dışında vaktini bebeğimle geçirecek.”

Beni hemen hamile bırakıp meyvesini almayı bekliyor Küstah herif! Ama çok çabuk sadede geldi. Anlaşılan bana duyduğu ilgi gibi bitkilerle uğraşmama duyduğu ilgi de yalandı.

“O zamana dek servetini geri kazanıp evini istediğin yerde yeniden inşa edebilirsin. Belki de birçok Viking’in yerleştiği Orkney Adası olabilir.”

“İyi bir noktaya değindin, Finn. Orkney adaları babamın topraklarından uzakta ama hava iyiymen İskandinavya’ya gemiyle yolculuk etmek sadece bir gün sürer.”

Kendine ait bir evi yok mu? Bana danışmadan başka bir ülkeye mi gidecek?

“Seremoni için sabırsızlanıyorum,” diye ekledi Sidroc, “ama asıl önemli olan şey benimle şimdi evlenmesi. Nişan evlilik yemini kadar bağlayıcı bir şey.”

“Sen öyle san,” diyen Drifa, elinde içkilerini tazelemek için getirdiği çömlek sürahiyle koridordan çıktı. Kalbi çok kırılmıştı ama gözyaşlarının akmasına izin vermeden buna birkaç dakika daha dayanmalıydı.

“Drifa!” dedi Sidroc korkuyla omzunun üzerinden ona bakarken.

Elbette korkmalısın, seni yalancı, zampara herif.

Sidroc yerinden kalkıp ona doğru yaklaştı.

Drifa geri çekilip durması için bir elini havaya kaldırdı. “Düğün olmayacak.”

“Açıklayabilirim.”

Drifa kafasını iki yana salladı. “Demek bir çırpıda benimle evlenip benden kurtulacaktın. Aptal olduğumu düşünmüş olmalısın.”

“Açıklayabilirim,” diye tekrarladı Sidroc.

“Senden hiçbir zaman sevgi beklemedim,” derken, Drifa dudağının kenarındaki seğirmenin aptalca hayallerini ele vermemesini umdu, “ama sadece beni istediğini söylemiştin.”

“İstiyorum.” Ve sonra, deyimi yerindeyse Sidroc kendi mezarını kazdı. “Senin dışında şu an aday olarak sadece Lade’li Brunhilda var.”

Drifa’nın kalbi burkuldu. Brunhilda neredeyse kırk yaşındaydı ve bir savaş atı kadar ağırdı. *Demek Sidroc beni de bu şekilde görüyor. Şaka yapıyorsa bile, komik bulmadım.* “Git!

Stoneheim'ı terk et, şeytan suratını bir daha görmek istemiyorum.”

“Birbirimize uyum sağlarız, Drifa. Bunu sen de biliyorsun.”

Drifa mağrur bir şekilde çenesini kaldırdı. “Seni ancak balık kavağa çıkınca kabul ederim.”

“Bu daha önce sana talip olan diğer erkeklerle oynadığın gibi bir oyun mu? Onları evleneceğine inandırdıktan sonra son anda fikrini değiştiriyor muydun?”

“Ah, bu gülünç mesele yüzünden sakın suçu üzerime atmaya kalkma.”

“Gülünç, öyle mi?” Sidroc neredeyse sırtıtaçaktı.

Cüce!

“Tutkulu bir kadınsın, Drifa,” dedi Sidroc farklı bir taktik deneyerek. “Bu evlilikten ikimiz de kârlı çıkacağız.”

Eskiden böyle değildim. Tutkulu. Ve bir daha asla böyle olmayacağım. Başıma gelenlere bak. “Para için mi benimle birlikte olmak istiyorsun?” diye sorarak onunla alay etti. “Ne tür bir adam bunu yapar?”

“Çaresiz bir adam.”

Ancak çaresiz bir adamın mı beni isteyebileceğini ima etmeye çalışıyor? Peki ama neden çaresizmiş? Önemi yoktu. Sidroc bir hiçti, sanki büyük bir ödölmüş gibi onunla birlikte olmayı geciktiriyordu. Azgın bir dişi keçi gibi onun peşinden koştuğunu ima ediyordu. Yaklaştığını görünce, “Benden uzak dur, seni uyuz köpek,” diye onu uyardı Drifa.

Sidroc kakhaha attı.

Bu büyük bir hataydı!

Drifa, Sidroc onun bir sonraki hareketini tahmin edemedi, sürahiye iki eliyle kaldırıp kafasına indirdi. Sadece Sid-

roc'u yere devirip her yere içki dökmekle kalmamış, adam aynı zamanda başının arkasını oturma sırasının kenarına vurmuştu. Sidroc gözleri kapalı bir şekilde meşe ağacı gibi sazların üzerine serildi.

“Tanrılar aşkına! Sevdığım adamı öldürdüm... Yani, nefret ettiğim adamı... Yani, *biri yardım etsin!*”

Sidroc uyandığında kafatası arkasından açılmış ve beyni dışarı çıkmış gibi ağrıyordu. Daha fazla acı çekmemek için kafasını oynatmamaya çalışarak yattığı ot yataktan yavaşça küçük odaya baktı.

Kendini yaban domuzu sidiği kadar zayıf hissediyordu ve karnının içeri doğru göçtüğüne yemin edebilirdi. Evet, parmaklarıyla üst bedenini kontrol edince kaburgalarının dışarı doğru çıktığını fark etti. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bu kadar kısa bir süre içinde nasıl böylesine çok kilo verebilmişti...

“Yaşıyorsun!” Finn oturduğu sandalyeden fırlayınca, Sidroc onu uzakta tutmak için ellerini kaldırdı. Ona sarılmasına dayanabileceğini sanmıyordu... Tabii Finn'in niyeti buyduysa.

Histerik bir ilgisizlikle, Finn'in her zamanki gibi zarif görünmediğini fark etti. Tuniği ve pantolonu kırıkmıştı. Saçlarıysa ot tırmığıyla taranmış gibi görünüyordu.

“Elbette, yaşıyorum. Bir kadının başıma vurarak beni Asgard'a gönderebileceğini mi sandın?”

Finn şaşırmış görünüyordu, odaya başka bir adam girince minnettarlık hissetti. Gelen Drifa'nın kız kardeşlerinden birinin eşi olan Sakson Şifacı Adam'dı.

Drifa demişken, Sidroc onun şu an üzgün olmasını

umuyordu. Açıklamasına izin vermeden onu bayıltmıştı! Muhtemelen bir yerlerde pişmanlıkla gözyaşlarını siliyor olmalıydı. Belki de Sidroc onu bir şekilde cezalandırmalıydı. Evlendikten sonra.

“Sidroc, dostum, bizi çok korkuttun,” dedi Adam ve ya-vaşça yatağın kenarına oturup sırayla göz kapaklarını kaldırarak Sidroc’un gözlerini muayene etti.

“Öyle mi?” diye sordu Sidroc paslı dilini paslı dişlerinin üzerinde gezdirirken. Berbat kokan nefesi yüzünden neredeyse tekrar bayılacaktı. “Ne zamandır uyuyordum?”

“Uyumak mı?” diye güldü Finn.

“Neredeyse altı haftadır baygındın,” dedi Adam.

“Ne?” diye bağırıp doğrulmaya çalıştı Sidroc. Ancak hemen arkasına yatıp onu tekrar ele geçirmeye çalışan karanlıkla mücadele etti. Aniden çoğu çenesine, boynuna ve göğsüne akan yulaf lapası ve suyun kaşık kaşık ona zorla yedirildiğini hatırladı. “Beni bu hale sokan cadı nerede?” diye sordu.

“Drifa gitti.” Adam bakışlarını kaçırdı.

“Nereye?”

“Tam olarak emin değilim. Kral Thorvald’ın doğum gününden sonra kız kardeşleriyle birlikte *Rüzgâr Bakiresi*’ne binip gitti. Kısa bir gezi olacağını söylediler. Genelde alışveriş anlamına gelir. Muhtemelen Brika’ya gitmişlerdir.”

“*Rüzgâr Bakiresi* mi? Viking yelkenlisine böyle saçma isim konur mu?”

Adam omuzlarını silkip Sidroc’un vücudunun geri kalanını muayene edebilmek için yataktaki kürkü kenara çekti, gerçi parmaklarını göğsüne vurarak neyi kanıtlayabileceğini Sidroc anlayamıyordu.

“Karının ‘eğlence gezisine’ gitmesine izin mi verdin?”

“Stoneheim prensesleri izin almazlar.”

Benimkisi alacak. Tabii, eğer hâlâ evleneceksek. Ama o sırada aklına başka bir şey geldi. “Drifa beni bilinçsiz bir haldeyken burada mı bıraktı?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Seni temin ederim, yakında iyileşecek ve onu üzeceksin.”

“Hah! Artık nişanlı olmadığımı düşünmeli miyim?”

“Drifa’nın söylediklerini duyduğu düşünülürse bu yerinde bir tahmin olur.”

Gerçekten de kadınlar çok fazla kur ve evlilik yapıyorlardı. Kadınlar erkeklerin onlardan faydalanma ihtimali karşısında kendilerinden geçmelerini beklerlerken, çoğu erkek sadece hayatlarına önceki gibi devam edebilmeleri için seremoninin bir an önce bitmesini isterdi.

Ama sonra durumun ciddiyetini fark etti. Altı hafta mı? Bu babasının verdiği süreden üç hafta daha fazlaydı. “Finn?”

Dile getirmedığı soruyu anlayan Finn kafasını evet anlamında salladı. “İki hafta önce oraya gittim, bebek yoktu.”

Sidroc’un içini öfke kapladı. Başındaki sargılara rağmen doğruldu ve hiddetinden saçlarını çekip haykırdı. Öfkesinin sebebi babasıydı ama bu korkunç oyunda Drifa’nın da payı vardı. Ve asla büyüdüğünü göremeyeceği bebeği için ağladı.

Suçluluk duygusu ağır basıyordu. Ve başarısızlığı kolay kolay hazmedemezdi.

Ama sonra, aklına başka bir şey gelince öfkesinin yerini kahkaha aldı. “Kafama bir delik açmış olabilir misin, şifacı?”

Adam kafasını sallayıp onayladı. “Kafanın içindeki basıncı azaltıp iyileşmeni sağladı, sanırım.”

“Benim kafama delik açmasını istedim ama şifacı kabul etmedi,” diye Finn şikâyet etti.

Hâlâ gülen Sidroc, pantolonunun bağcıklarını kaldırıp aşağı baktı. “Lanet olsun, kral haklıymış.”

Ve sonra tekrar kendinden geçti.

Karanlığın derinliklerine gömülürken, *Şu lanet olası Kader Tanrıçaları da tıpkı tüm kadınlar gibi dönecek*, diye içinden geçirdi.

★

“‘Gitti’ de ne demek? Gitmiş olamaz.”

“Rüzgâr gibi geçip gitti.” Drifa’nın babası vurgulamak için ağzıyla rüzgâr sesi çıkardı. “O züppe arkadaşıyla gecenin içinde kayboldu. Onca zaman boyunca yelkenlisi harekete hazır halde beklemiş olmalı. Kendine geldiği gece yola çıktılar. Sulandırılmış bira kadar zayıf olmalı. Adam onu dışarıya denizcilerinin taşımış olabileceğini söyledi.”

“Nereye gitmiş?”

“Kimse bilmiyor,” dedi Rafn. “Jomsvikirlere katılmak için Jomsborg’a gitmiş olabileceğini düşündüm, Finn’in söylediklerine göre böyle bir planı varmış. Ama kontrol etmeleri için birkaç adam gönderdim, kimse onu görmemiş.”

“Kafasına delik açtığım için bana teşekkür bile etmedi,” dedi Adam sırtarak.

Drifa bu sırtışın ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyordu.

“Adamlarımdan biri silah arkadaşı Finn’in İzlanda’dan bahsettiğini duymuş,” dedi Rafn ona. “Ya da, şu Kızıl Erik’in keşfettiği İzlanda’nın ötesindeki yeni ülkenin adı neydi?”

“Neden böyle aceleyle gitti?”

“Ah,” dedi babası.

Rafn ile Adam birbirlerine baktılar.

“Ne?” diye üsteledi Drifa.

“Yokluğun onu biraz hiddetlendirmiş olabilir,” dedi babası.

“Ona nereye gittiğimi söyledin mi?”

“Bunu nasıl yapabilirdim ki? Nereye gittiğini ben bile bilmiyordum. Kimse bana bir şey söylemiyor.”

“Tyra ‘keyfi bir geziye’ gittiğinizi söyledi,” dedi Adam.

“Ve sen de amaçsız kızlar gibi dolaşmaya gittiğimizi sandın, öyle mi?”

Adam kafasını evet anlamında salladı.

Aptal!

Drifa’nın kız kardeşleriyle üstlendikleri göreve dikkat çekmemeyi istediği doğrudu ama adamları bilgilendirmesi gerekirdi. Erkekler karanlık bir yana sisin içinde bile yollarını bulmaktan acizlerdi.

Finn, Sidroc’un bebeğini kurtarması gerektiğini onlara söyleyince Drifa ile kız kardeşleri öfkeden deliye dönmüştü. Beş kızın olduğu bir ailede, bir kız çocuğunu değersiz gören Jarl Ormsson gibi bir adamdan tiksinnemeleri nasıl mümkün olabilirdi ki? Bu nedenle Vikstead’e baskın yapıp bebeği almaya karar vermişlerdi. Stoneheim’a geri getireceklerdi ve Sidroc uyanınca bebeğin güvende olduğunu görüp sevinecekti.

Ama sonra eve dönmeden önce bebeğin olmadığını görüp peşlerine düşmüş olabilecek Vikstead’lilere izlerini kaybettirmek için Birka’ya gitmeye karar vermişlerdi. Ve önlem olarak kızın ismini Signe’den Runa’ya çevirmişlerdi.

Bunların hiçbiri Drifa’nın o herifle evlenmesi düşüncesiyle yapılmamıştı. Yine de Drifa, Sidroc o darbeyi hak etmiş olmasına rağmen, ona vurduğu için kendini suçlu hissetmişti. Ayrıca muhtemel eşinden böyle bir şeyi saklayarak ne

yaptığını düşünüyordu aptal herif? Eşini sevmediği için bir bebeğin ölmesine izin vereceğini düşündüğüne göre Sid-roc onu epey hafife almış olmalıydı. Doğrusu, Drifa onun asıl niyetini bilseydi, muhtemelen evlenmeyi kabul etmezdi ama çocuğu kurtarmak için onunla işbirliği yapardı.

“Ama... Ama bebeği bende, şimdi de o burada değil.” Drifa kederle ellerini sıktı.

“Bebegi sende mi?” diye sordu Kral Thorvald neşeli bir şekilde, sanki yan odada süt annesinin yanında ciyaklayan bebek orada olduğunu açıklamaya yetmiyormuş gibi. “Artık onunla evlenmek zorundasın.”

“O *benim* bebeğim değil, baba. Tohum eksem bile altı hafta içinde çiçek açmaz.”

Babası umursamazca elini salladı. “*Onun* bebeği, o halde. Fark etmez. Bebeği sendeyse, evlenmek için ısrar edecektir.”

“Bir şeyi unutuyorsun baba, çocuk aynı zamanda Jarl Ormsson’un torunu.”

“Ah-a!” dedi üç adam da.

“Gunter Ormsson zalim bir akbaba. Yüce Tanrılar aşkına, şimdi tüm Vikstead’li savaşçılar bize saldıracak,” dedi Rafn.

“Jarl bebeğin yaşamasını bile istemediğine göre, neden adamları bize saldırırsın ki?” diye sordu Drifa.

Rafn kafasını iki yana salladı. “Drifa, Drifa, Drifa, erkekleri anlamıyorsun.”

İşte bu gayet ortadaydı.

“Bir erkek kendisi için bir şeyi istemeyebilir ama aynı şeyi bir başkası istediğinde o şey uğruna ölümüne savaşabilir,” diye açıkladı Rafn.

“Bu tam bir erkek saçmalığı.”

“Ayrıca işin içine gurur da girebilir, tabii eğer Gunter onur meselesi olduğunu düşünürse,” diye ekledi Adam.

“Adamın onuru yok ki,” dedi Drifa hararetle bir şekilde.

“O halde sorun yok. Bebeği Vikstead’e geri götür,” dedi babası uzun bir iç çekerek, son kızının evlenmesine dair umutları yok olmuştı.

“Bunu yapamam. Ormsson bebeği öldürmeyi planlıyor,” dedi Drifa ona.

Kral parmaklarını alnına koyup ovuşturmaya başladı. “Sürekli düşünmek başımı ağrıtıyor.” Adam’a döndü. “Kafama yeni bir delik açman gerekmez mi?”

“Hayır. Bana kalırsa ihtiyacınız olan şey... Yani hepimizin,” dedi Adam abartılı bir duraksamayla, “bির biraya ihtiyacı var.”

Çok geçmeden, Drifa odada tek başına durmuş kendini böyle bir karışıklığa nasıl bulaştırdığını düşünüyordu. Kız kardeşleriyle Havenshire kontunu öldürüp adamı bir tuvaletin dibine gömdükleri zamanki kadar kötü bir durumdu. Ancak bu kez suçunun kanıtı ortadaydı. Canlı, nefes alan ve çırpınan bir kanıt.

Tam o sırada Rafn başını kapıdan içeri sokup ona sıırttı. “Sidroc gitmeden önce sana bir mesaj bıraktı.”

Drifa onun hınzır ifadesini görünce kaşlarını kaldırdı.

“‘Sürtüğün canı cehenneme!’ dedi.”

Rafn uzaklaşırken Drifa onun sırtına bir çile yün attı.

Her neyse. Yakında Sidroc’u bulacağından ve bebeği seve seve ellerinden alacağına emindi.

Tuhaf bir şekilde zihninde bir kahkaha duyduğuna yemin edebilirdi. Yoksa Kader Tanrıçaları kaderine gülüyorlar mıydı?

Belki de kafasına delik açılması gereken kişi kendisiydi.

Belki de değildi. Vücudunun bir bölümü büyüyebilir ya da istemediği bir uzva sahip olabilirdi.

Üçüncü Bölüm

BEŞ YIL SONRA, BİZANS YOLUNDA

“Uyanın, prenses. Gülleri koklamanın vakti geldi. Ha, ha, ha!”

Prenses Drifa, yelkenlinin ortasındaki bez çadırdaki ot yatağında diğer tarafa dönüp uyuyormuş gibi yaptı.

“Çiçek kokusu alıyorum. Siz de alıyor musunuz? Ha, ha, ha!”

Tepki verme, Drifa. Tepki verme.

“Belki de koltuk altlarının kokusudur, Arne. Otlarının büyüdüğünü gördüğüme eminim. Ha, ha, ha!”

Tanrılar adına! Sanki yetişkin adamlar değil de küçük çocuklar

“Karaya çıkar çıkmaz birkaç tarla ekmeyi planlıyorum, ve tabii ki kastettiğim çimen dikmek değil. Ha, ha, ha!”

Bu saçmalık şaka olarak görülüyorsa, denizde çok fazla zaman geçirdik demektir.

“Karımın bir *bahçesi* var. Bazen onun için sürmemi ister çapamla. Ha, ha, ha!”

Evet, çok uzun.

“Boktan konuşuyorsun ama *gübre toprak* için faydalıdır. Ha, ha, ha!”

Kabalıkları karşısında afallayacağımı mı düşünüyorlar? Keşke çok daha kötülerini duyduğumu bilselerdi. Drifa savaşçılarla dolu bir şatoda büyümüştü, hatta çoğunlukla şatoda iki yüz savaşçı birden olurdu. Bu kelimeyi ilk kez duymuyordu.

“*Zambağım çiçek açtığında, Ha, ha, ha!*”

Zambağını gördüm, Otto, böbürlenmeni gerektirecek hiçbir yanı yok.

“Biri en iyisi prensese *çiçek* yatağından kalkıp ufukta ne olduğuna bakmasını söylesin.”

Denizcilerin çiçeklerle ilgili şakalar yaparak onunla dalga geçmesinin hiç önemi yoktu. Art arda aksiliklerle karşılaştıklarında ya da yiyecek stokları azalıp nefret ettikleri kül suyu balığına mecbur kaldıkça sık sık yaptıkları gibi onu denize atmakla tehdit etmelerinden çok daha iyiydi.

Rahat etmeleri için –korunmaya ihtiyaçları olduğu pek söylenemese de– denizlerin tanrısı Njord’un havanın iyi olmasını sağlayarak onlara yardımcı olmasına rağmen, İskandinav topraklarından Konstantinopolis’e ya da Vikinglerin deyimiyle Büyük Şehir, Miklagard’a uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu. Deniz fırtınaları, seller, kum yığınları ve hain sığ sularla mücadele ettikleri Dneipr yolundan gelmişlerdi. Tüm su yolları birbirlerine bağlı değildi ve zaman zaman nakliye gerektirmişler, denizciler yelkenlileri omuzlarına alıp karada taşımak zorunda kalmışlardı.

Ayrıca bu onların mecbur bırakıldıkları bir yolculuktu. Bu yüzden Drifa’ya çok kızgınlardı.

Drifa o sırada uykuya dalmış olmalıydı, çünkü gözlerini açtığında biri deri ayakkabısının ucuyla kalçasını dürtüyordu. Uykulu bir şekilde yukarı bakınca kendi *Rüzgâr Bakiresi* de dahil olmak üzere küçük donanmanın kumandanı olan Wessex'li Wulfgar'ı gördü, gemideki birkaç Sakson'dan biriydi. "Neredeyse geldik sayılır, Prenses Drifa," dedi her zamanki aksiliğiyle.

"Gerçekten mi? Sahiden mi?"

"Gerçekten. Sahiden." Adamın sesinden alaycılık akıyordu, hızla arkasını dönüp uzaklaştı.

Huysuz!

Drifa doğrulup tek bir uzun örgü halinde sırtından salınan saç örgüsünü ve elbisesini düzeltti. Sonra gördükleri karşısında hayrete düştü.

Ejderha, kurt, karga ve ayı başlı dört yelkenli yuvarlanan dalgaların üzerinde Konstantinopolis'e doğru yaklaşırken güneş batmak üzereydi. Kubbeleri, güzel minareleri, mermer yüzeyleri ve mozaik taşlarıyla rengarenk mücevherler gibi ışıldayan Altın Şehir gerçekten de ismini hak ediyordu.

Ve bahçeler! Ah! Bulunduğu mesafeden bile değerli taşların havasına renk katan taraçalı bahçelerin canlı renklerini görebiliyordu.

Çiçekleri seven Drifa için bu gezi, uzun zamandır kurduğu bir hayalin gerçekleşmesiydi. Bitkilere çok küçük yaşta ilgi duymaya başlamıştı. Onları incelemek için Miklagard'ın İmparatorluk Bahçeleri'nden daha uygun bir yer olabilir miydi?

Gittiği her yere götürdüğü özel yaptırdığı sandıkta keskinleştirilmiş tüy sapları, ipeksi samur ve deve kılından yapılmış fırçalar, çiçek çizimlerinin, kökenlerinin ve karakter-

ristik özelliklerinin listelendiği yüzlerce yaprak parşömen vardı. Manastır yazıhanesinde kullanılmak üzere olanlar hariç, parşömenin ne kadar nadir olduğu düşünülürse, epey pahalı bir ilgi alanı olduğu kesindi, gerçi Drifa'nın muhteşem çeyizi yirmi dokuz yıldır öylece duruyordu. En azından tutkusunu babası ve evli dört kız kardeşine böyle haklı çıkarıyordu.

Çoğu normal kadının gittiği yoldan gitmeyi Drifa da istemişti, elbette. Tanıdığı adamlardan biri onu çok etkilemişti. Vikstead'li Sidroc. Ama hayır, onu uzun zaman önce unutmuştu, daha doğrusu unutmayı denemişti, ancak adamın kızı Runa, Stoneheim'da küçük bir kuzu gibi gezinirken Sidroc'u unutması mümkün değildi. Küçük şeytanı düşününce Drifa gülümsemeden edemedi, hepsinin kalbinde yer edinmişti. Bu yolculuğa dair tek pişmanlığı sevimli küçüğü çok özleyecek olmasıydı.

Kaderin tuhaf bir cilvesiyle -şüphesiz Kader Tanrıçaları'nın işiydi- Drifa, Sidroc'un kızını kaçırma planına dahil olmuştu. Bebeği hiçbir kötü niyeti olmaksızın, Sidroc'un kafasına aldığı darbeye bilinçsizce yatması gerektiği Stoneheim'a getirmişti ama ahmak çoktan gitmişti ve nerede olduğu hâlâ bilinmiyordu. Drifa'nın bildiği kadarıyla ölmüştü.

Bu konuda karışık duygulara sahipti. Sidroc'un bulunmasını ve hâlâ hayatta olmasını istiyordu. Elbette bunu istiyordu ama beş yılın ardından bu çok düşük bir ihtimaldi. Üstelik öz annesi bile Runa'yı onun kadar sevemezdi. Hatta Drifa'nın onu düzeltmesine rağmen çocuk Drifa'ya anne diye hitap ediyordu. Her şeyden çok Drifa, Sidroc eğer hayattaysa, Runa'yı alıp gideceğinden korkuyordu. Neden almasındı ki?

Kız kardeşlerinden başka hiç kimse çocuğun kökeni hakkında bir şey bilmiyordu. İnsanların çoğu Runa'nın Drifa'nın evlatlık edindiği bir yetim olduğunu sanıyordu. Drifa, en çok da Jarl Ormsson'un çocuğun nerede olduğunu keşfedip intikam almak için onu bir köle yapmasından endişeleniyordu.

Drifa tatsız düşüncelerden arındırmak için kafasını sallayıp kendine geldi.

Onun aksine, çoğu Viking olan denizcilerin büyük bir bölümü Bizans'ın muhteşem başkentine daha önce seyahat etmişti, bazıları imparatorun seçkin İskandinav birliği, Varg Muhafızları'nda hizmet etmişti. Yine de manzara karşısında en katılmış ruhlar bile hayran kalabilirdi. Tuvale aktarılabilirse sanat eseri olurdu.

Drifa, Wulf'un yanına tırabzanlara doğru gitti. "Huysuzluğunun sebebi bensem, özür dilerim."

"Sen değilsin," dedi ve "Tam olarak," diye ekledi pişmanlık duymadan. "Üç hafta önce İskandinavya'dan ayrıldığımızdan beri *liderlerim* ve iki yüz denizcinin şikâyetleriyle aptalca şakalarını dinliyorum." Başıyla öteki tarafta duran şık giyimli adamları işaret etti. *Liderler* birliklerin bağımsız komutanlarıydılar.

İçlerinden biri, İskoç Viking Jamie konuşmaya başladı. "Tuzlu hava beni kaşındırıyor, Wulf. Kendimi kaşımadan duramıyorum. Banyo yapmak güzel vücuduma iyi gelecektir." Kendi düşüncesine göre, Jamie'nin koyu ve kaba aksanı, kadınların erimesine, tırnakların kayayı çizerken çıkardığı sese benzeten erkeklerin ise tiksintiyle sinmesine neden olmasıyla tanınıyordu.

"Ben de sana bunu söyleyecektim. *Güzel* vücudun gayet

iyi durumda dostum,” dedi gelmiş geçmiş en yabani, en ölçüsüz Viking olan Dragonstead’li Thork Tykirsson. Thork konuşurken burnunu sıkıp genzinden bir inilti çıkardı.

Jamie, Thork’u dirseğiyle dürtünce Thork da aynı şekilde karşılık verdi. Bu birkaç dakika boyunca devam etti. Yirmili yaşlarında, yetişkin ve deneyimli savaşçılardan ziyade küçük çocuklar olduğunu düşünmek mümkündü. Deneyimli olmasalardı, babası onu onlara emanet etmezdi. Wulf ile göz göze gelince onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladı.

Ama tam o sırada, başka bir Viking lideri olan Alrek, rodaya takılıp yelkenlinin küpeştesindeki iki parmaklığın arasına savruldu. Genç adam yok yere Sakar Alrek olarak bilinmiyordu. Neyse ki kılıcı kılıfındaydı, yoksa geçmişte birçok kez yaptığı gibi yine bacağından kendini yaralayabilirdi. Ya da daha kötüsü, küpeşteden Marmara Denizi’ne düşebilirdi. Drifa’nın kız kardeşi savaşçı Tyra, Alrek’i kendisi eğitmişti ve hâlâ bunun yaralarını taşıyordu.

Wulf’un sert bakışlarını görmezden gelen Drifa kendi kendine, “İmparatorluk Bahçeleri’ni görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

“Ne?” dedi Alrek doğrulduktan sonra. “Ben mi, Hipodrom’daki savaş arabası yarışlarına gitmek istiyorum. Büyük ödül için birbiriyle çekişen dört takım olduğunu duydum. Genellikle altın para alıyorlarmış, bazen de gümüş bir miğfer. Belki ben de bir yarışa girerim, gerçi gümüş miğferle ne yaparım bilmiyorum. Belki eritilebilir.”

Alrek’in sözleri üzerine hepsi afalladı. Alrek’i çivili tekerlekleri olan bir savaş arabasında hayal etmek korkunçtu.

“Ah! Sefa Sarayı’nda kızların dans etmesini izlemeyi tercih ederim. Hangi ülkeden olursa olsunlar, güzel kızlar

İskoç eteğimin altına ne giydiğimi görmek ister. Siz hariç tabii, leydim.” Bunu elbette hınzır bakışlarıyla Drifa’ya göz kırpan Jamie söylemişti. Geleneksel uzun tuniğini ve pele-rinini giymişti, safran rengi tuniği dizlerine dek iniyor ve kıllı bacaklarını açıkta bırakıyordu, omuzlarına ilâştirilmiş bir battaniyeyi andıran pelerini ise vücudunu sarıp kılıcını kullandığı elini serbest bırakıyordu. Kılıcını dar beline tak-tığı kalın deri kemerine sabitlemişti. Ne manzaraydı ama! Özellikle de tuhaf İskoç kostümünün arka kısmını kaldırıp sert kalçalarını geminin iki yanındaki denizci sandıklarda oturan kürekçilere gösterdiği düşünülürse. Elbette Drifa’ya değil, onun haricindeki herkese.

Tayfa kahkahaya boğulurken, Wulf hâlâ Thork’un söy-lediği “Sefa Sarayı’ndaki güzel kızlar,” sözünü homurdanı-yordu. “Dansı boşver. İstedğim tek şey fiziksel oyunlar.”

“İstemek mi?” diye güldü Jamie. “Aptal olma, dostum. Daha doğrusu, azgın bir keçiden farksızsın.”

“Keçi mi? Ne keçisi?” Alrek bilmek istiyordu.

“Lanet olsun! Kralın kızının karşısında böylesine kaba konuşacak kadar aklınızı mı kaçırdınız?” Wulf hepsini azar-ladı.

Üç lider başlarını eğip mırıldanarak özür dilediler.

Drifa’ya dönen Wulf, “On yıldır bu beyinsizlerle birlik-teyim, ama şimdiden elli yıl gibi geliyor,” dedi.

Wulf’un diğerlerinden daha ciddi görüldüğü doğrudu, ama Drifa, yaptığı adaletsizlikler ve işlediği aleni suçlar yü-zünden onun Sakson kral Edgar’dan nefret ettiklerini bili-yordu. Söylentilere göre iki yıl önce hükümdarın hayatını ellerinden geldiğince mahvetmeye ant içmişlerdi ve karada haydutlar, denizde korsanlar gibi hareket ederek cinayet iş-

lemek dışında ellerinden ne geliyorsa yaparak kralı bezdiriyorlardı.

Wulf yine ona dönerek “Edgar’ın taç giyme törenine gönderilecek gemileri alıkoymak istiyorsak, burada en fazla üç gün kalabiliriz,” dedi. Babasının onu tüm kalbiyle desteklediğini bildiği için Wulf onunla “yasa dışı” hareketleri hakkında serbestçe konuşabiliyordu

“Taç giyme töreniymiş! Off!” dedi Jamie. “Alçak herif neredeyse on yıldır kral. Taç giyme töreninin neden şimdi yapılacağını anlayamıyorum.”

“Çok basit, para,” dedi Thork. “Kraliyet hazinesi için her şey her zaman daha fazla para demektir ve bu da hain davranışlarına devam etmesi için krala ihtiyacı olan gücü verecektir.”

“Aslına bakarsanız, daha önce taç giymesi mümkün değildi. Baş Piskopos Dunstan şehvet günahlarından ötürü Edgar’a ceza vermişti. On yıl boyunca taç giyemeyecekti. Ayrıca komşu ülkelerin hükümdarlarının ona saygı göstereceği bir zamanı seçti... Yoksa.” Alrek sakar olabilirdi ama Drifa’nın düşüncesine göre epey zekiydi.

“Keşke benim de cezalarım bu kadar basit olsaydı. Taç ya da şapka takmadan birkaç yıl geçirebilirim,” diye söylendi Thork. “Küçük bir günah işledim ve hayatımı düzene sokana dek ailem beni sürgüne yolladı.”

Herkes gözlerini ona çevirdi.

“Pekâlâ. Belki birkaç günah.”

“Edgar’a can evinden saldırabiliriz, ancak o casuslardan bazılarının yolunu zamanında kesebilirsek.” Wulf sıkıntı veren konuya geri dönmüştü.

Drifa yüzünün kızardığını hissetti. “Beni Miklagard’a

getirme fikrinin bir yan gezi olmadığının farkındayım ama ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu sizi çok geciktirdi.”

Drifa babasının daha çok bir tehdide benzeyen bir istekte bulunduğundan şüpheleniyordu. “Bunu ya yaparsınız ya da ölürsünüz,” gibi olmasa da, ona yakın bir tehdit olmalıydı. “Yüksek mertebelerde arkadaşların olması iyi bir şey,” dedi savunucu bir tavırla.

“Bense... Alçak mertebelerde dostlara sahip olmayı tercih ederim,” dedi Thork, “ne demek istediğimi anlıyorsanız.” Abartılı bir ahlaksızlıkla kaşlarını oynattı.

Wulf onu kolundan tutup diğerlerinin yanından uzaklaştırdı. “Çok geç değil, Drifa.”

Drifa, Wulf’un onun ismini samimi bir şekilde telaffuz etmesinden rahatsızlık duymadı. Kız kardeşi Breanne onun en yakın arkadaşı Caedmon ile evlendiğinden beri Wulf’u tanıyordu. Stoneheim’da sadece bir kez bulunmuş ve sonra onu almak için gelmişse de, aile buluşmalarında onunla Sakson topraklarında birçok kez karşılaşmıştı.

“Seni Altın Şehir’in yılan çukuruna benzeyen avlusuna terk etmekten korkuyorum.”

“Beni *terk etmiyorsun*.”

“Orada kendi isteğinle olup olmaman fark etmez, ahlaksız bir atmosfere hazırlıklı değilsin.”

“Wulf,” dedi Drifa, sanki nutuk atmak üzere olduğu bir çocukmuş gibi, “Sakson, İskandinav, Arap ya da Bizans, tüm avlular böyledir.”

“Kız kardeşin Tyra yıllar önce burada kaçırılmıştı.”

“Ama o zaman başka bir imparator vardı.”

Wulf bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. “Babanın aklından neler geçtiğini bilmiyorum.”

“Beni korumaları için güvendiği dört savaşçısını gönderdi. Endişelenme. Araştırmalarımı tamamladıktan sonra eve döneriz.” *Babam bunu garanti etti. Bu iyiliğinin karşılığında, eve döndüğümde evleneceğime dair bana söz verdirtmedi mi? Bu kez karşıma nasıl birini çıkaracağını ancak Tanrılar bilir! Yine de evlenip Runa için gerçek bir yuva sağlamalıyım. Bu kez.* “İnan bana Wulf, kış geldiğinde eve dönmüş olacağım.”

“Keşke buna inanabilsem.”

Dördüncü Bölüm

Sidroc Guntersson, Bizans'tan bıkmıştı.

Mavi Saray'daki özel odasında, savaşta yorgun düşen kaslarını yıkanma havuzunun sıcak sularında dinlendirmek için uzanmıştı. Miklagard'da pireden çok saray vardı. Arada sırada ayak başparmağını kullanarak kolu çevirip daha fazla sıcak su akmasını sağlıyordu. Bizans'ın ilk sahipleri olan eski Romalıların becerilerine hayran olmamak elde değildi.

Köle kızlardan biri ona yeni çarşaf getirmeye gitmişti. Finn yan odada çıplak bir huriye çıplak vücuduna yağla masaj yaptıırıyordu; onu tanıdığı için, muhtemelen kıza tüyle-rini de aldırıyor olmalıydı. Ve birazdan Sidroc'un metresi Ianthe Petros diğer ihtiyaçlarıyla ilgilenmek için gelecekti.

Sidroc diğer ihtiyaçlarını düşünerek gülümsedi ve elini yarı sertleşen organına götürüp az sonra kendisiyle ilgilenileceğini söz verircesine sıktı. En gözde uzvu hemen harekete geçti. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan şey, lanet kafa delme işleminden sonra artan kalınlığıydı. Elbette bundan şikâyetçi değildi, yatağını paylaşan kadınlar da şikâyetçi değillerdi.

Sidroc'un elinin altında tüm bu zevkler varken memnun olduğu düşünülebilirdi. Ama değildi! Hayatın şu an güzel olduğu doğrudu ama Sidroc bunun hep böyle sürmeyeceğini biliyordu.

Çoğunu düzenbaz General Skleros'un yönetiminde geçirdiği İmparator İoannis Çimiskes'in Vareg Muhafızları'nda beş yıl hizmet ettikten sonra, açgözlü hükümdarlar, aklını kaçırmış komutanlar ve bir Viking'in bile sinmesine neden olacak kadar çok ve kanlı haksız ölümlere tanık olmuştu. Kendini, ona yakın olanları, tehlikede bulunan kadın ve çocukları ve bir sebep uğruna savaşan hükümdarları korumak için ölesiye savaşmıştı. Ama buraya kadardı. Artık buna devam etmeyecekti.

Yenilgiye uğrayan güçlü sınır emiri Said ad-Devlah da dahil olmak üzere, çoğu Müslümanlara karşı olan bitmek bilmeyen Bizans savaşlarından birinden yeni dönmüştü. Bir daha asla kum, deve ya da çadır görmezse, mutlu bir adam olabilirdi. Elbette bu daha önce bir tarafının donduğu Balkanlardan biraz daha iyiydi. Tanrılara şükür, Bulgarlar en sonunda teslim olmuşlardı, tabii beş yıl süren bir savaşta otuz bin adam kaybettikten sonra.

Vareg Muhafızları'ndaki komutanlık hizmeti karşılığında aldığı büyük hazineyi hak ettiğini söylemek doğru olurdu. Nihayet İskandinav topraklarından sadece bir günlük gemi yolculuğu uzakta olan birçok Viking'in yerleştiği Orkney'lerden toprak satın alabilecekti. En iyi yanı da havanın asla çok soğuk olmamasıydı. Ayrıca babasıyla erkek kardeşlerinden olabildiğince uzaktı, gerçi dünyanın öteki ucunda olsa daha iyi olurdu. Öte yandan Sidroc doğma büyüme bir Viking'ti. Kuzeyin buzları damarlarında dolaşıyordu. Evi

için yeni bir yer seçmek zor bir karardı. Babası öyle biri olmasaydı...

Asıl mesele imparatora hizmetini sona erdirmek istediğini diplomatik bir şekilde nasıl dile getireceğiydi, soluğu zindanda ya da ölü bir şekilde almadan, yıllık ödemesi yapılacak şekilde. Bizanslılar paralı askerlerini –daha doğrusu hiçbir askerlerini– kaybetmekten hoşlanmazdı, çünkü keşfettikleri Yunan Ateşi'nin sırrının ülkeden dışarı çıkmasından korkuyorlardı. Sidroc ile Finn, neredeyse sihirli bir şekilde alev alan ve düşmanlara karşı acımasızca kullanılan yakıcı maddeye hiç yaklaşmamışlardı. Bir keresinde on bin kişilik işgalci Rus birliğine karşı kullanılmıştı ve hepsi ölmüştü. Evet Finn ile hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi olduğunu düşünmüşlerdi.

Diplomatik bir şekilde işinden ayrılmak istemesinin bir diğer nedeni de imparatorun zaman zaman hiçbir sebebi olmaksızın aksi ve tehlikeli olabilmesiydi. Örneğin, o ve kendisinden önce gelen tüm evlilik dışı doğan hanedan çocuklarının hadım edilip evlilik dışı doğan kız çocuklarını hayatları boyunca manastıra göndermesi gibi. Bazen önlem almak amacıyla gözlerinden birini çıkarırdı. En azından imparator canlarını bağışlıyordu. Sidroc'un babasının aksine.

Sidroc hâlâ arada sırada babasının acımasızlığı yüzünden ve kızını kaybettiği için öfke duyuyordu. Onu en son gördüğünden beri, yaşlı adam iki kez daha evlenmiş ve beş çocuğu daha olmuştu, ancak sadece biri eşlerindendi, en azından öyle olduğunu duymuştu. Sidroc, babasının Signe'yi hiç umursamadığı düşünülürse çocuklarından kaçının yaşamasına izin verdiğini merak ediyordu.

Drifa'nın ona karşı kötü muamelesinden sonra Sidroc

akıllanmıştı. Başı her ağrıdığında, kadının ona nasıl vurduğunu hatırlıyordu. Şeytani ağzında bir elma tutarken çırılçıplak bir şekilde gümüş bir tepside ona sunulsa bile, artık o sürtüğe sahip olmayı istemezdi.

Beş yıl önce Stoneheim'dan ayrıldıklarında Vikstead'e dönüp babasının soğuk kalbini sökmesine engel oldukları için Finn'e –ve altı denizciye– minnettar olmalıydı. Duygusal açıdan bu hareket onu ne kadar ödüllendirse de kardeşleri ve Vikstead'li savaşçılar tarafından kendi ölümüyle sonuçlanırdı ya da Kral Harald Bluetooth tarafından vatanından sürgün edilirdi.

Prences Drifa ile olan kötü deneyimine rağmen, Sidroc kendine bir eş arayacaktı ama hemen değildi. Metresi Ianthe'yi yanında götürebilirdi ama kızın Yunan kültüründen uzakta, soğuk iklimde mutlu olacağından emin değildi. Bizans'ta mevsimler değişiyordu, hatta kışın kar bile yağıyordu ama bugün olduğu gibi yazları sıcak ve nemliydi. Kuzeyin kışı dayanıksız insanlara göre değildi. Hayır, Ianthe'ye birkaç madeni para vermesi yeterliydi, kadının bunun karşılığında en iyi şekilde ona teşekkür edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Zihninde erotik bir görüntü belirince gülümsedi.

Bir gün babasına –ve Drifa'ya– bunu ödetmeyi umuyordu, her ne kadar zavalıca ve çocukça bir düşünce olsa da. Sidroc, Drifa ve babası arasında veryansın edip duruyordu. Çölde devriyeye çıktıklarında ve vücudundaki her açıklığa kum kaçtığında, “Bir gün, prenses (baba), bunu ödeyeceksin,” diye tekrarlardı. Ya da Bulgaristan'da sırsıklam bir halde titrerken, “Bir gün, prenses (baba), bunu ödeyeceksin,” diye söylenirdi. Ya da imparatorun ailesinin kana susamış politikaları arasında (her fırsatta birbirlerini öldürmeye

çalışırldı) yolunu bulmaya çalışırken, “Bir gün, prenses (baba), bunu ödeyeceksin,” diye homurdanırdı. Ya da sarayda güçlenmek için birbirleriyle yarışanlarla savaş alanındaki ordu liderleri arasında ip üstünde yürüdüğünde, “Bir gün, prenses (baba), bunu ödeyeceksin,” derdi içinden. Ya da saray görevi nedeniyle Vareg Muhafızları’nın gülünç üniformasını giymek zorunda kaldığında, “Bir gün, prenses (baba), bunu ödeyeceksin,” diye homurdanırdı. Ya da imparatoriçe ile leydileri kendilerini tatmin etmek için onu eften püften işlere gönderdiklerinde, “Bir gün, prenses (baba), bunu ödeyeceksin,” derdi öfkeyle. Ya da uzun zaman önce ölen küçük kızını düşündüğünde, “Bir gün, prenses (baba), bunu ödeyeceksin,” diye homurdanırdı.

“Efendim...” Elinde kurulama bezlerini taşıyan köle kız mozaik desenli mermer zeminde sessizce yalın ayak ona doğru yaklaştı. “Sizi kurulamamı ister misiniz?”

Sidroc, ince elbisesinden yeni yeni gelişmeye başlayan vücudu görünen kıza baktı. Başını eğip karşısında kıpırdamadan durdu. İsterse, kızın ona karşı gelmeyeceği belliydi. Ama Sidroc istemiyordu.

“Çarşafı bırak ve metresim Ianthe’ye geldiğinde buraya gelmesini söyle.”

Rahat bir nefes veren kız kenara çekildi. Sidroc’un güvenmiş olması gerekirdi ama sadece güldü.

Tam o sırada, bir yaban domuzunu kızartmaya yetecek kadar yağ sürdüğü parlayan çıplak vücuduyla Finn içeri girdi. Kız uzaklaşırken arkasını süzdü.

“Senin için fazla küçük,” dedi Sidroc yerinden kalkıp uzun saçlarını kurulamaya başlarken.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Finn sıralardan birine oturup

bacak bacak üstüne attı ve Sidroc'a gayet iyi görünen ayak tırnaklarını incelemeye başladı.

"O yağı silmeyecek misin?"

Finn şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Amaç cildi yumuşatmak."

Yumuşak tenli bir Viking mi? "Atının üzerinden kayıp düşeceksin."

"Binmeyi düşündüğüm şey bir at değil."

"Öyle mi, onca yağ ile, buranın güneşinde yağlanmış bir domuz gibi parlarsın."

"Lafı gelmişken..." Finn ayağa kalkıp ona arkasını gösterdi. "Lita bana dedi ki..."

"Lita mı?"

"Bana masaj yapan huri." Finn umursamazca elini salladı. "Bana tam olarak bronzlaşmadığımı söyledi." Beyaz kıcını işaret etti. "Önümün ve arkamın bronzluğunu dengelemek için bir süre güneşte çıplak yatmamı önerdi."

"Finn, sen aklını kaçırmışsın."

Arkadaşı sadece sırıttı.

Bazen Sidroc, Finn'in ciddi mi olduğunu yoksa şaka mı yaptığını anlayamıyordu. "Fazla yumuşuyoruz, Finn."

Finn kafasını sallayıp vücudundaki yağın bir kısmını silmeye başlayınca Sidroc şaşırdı. "Kuzeydeyken, buzlu fiyortlarda banyo yapmak çok doğal bir davranıştı."

"Bir keresinde atlamadan önce buzu kırmak zorunda kaldığımızı hatırlıyorum," diye ekledi Sidroc. "İnsanın evinden uzaktayken özlediği şeyler çok tuhaf." Dumanlı, yıkık dökük Viking evine geri döndüğünde de hiç şüphesiz Bizans'ın güzelliğini ve sıcak güneşini özleyecekti.

"İmparator'dan görevime son vermesini isteyeceğim,"

dedi Sidroc arkadaşına pantolonunu giymeye çalışırken, Vargelerin saraydayken giydikleri o gülünç geniş paçalı pantolonlardan değildi.

“Sen gidersen, ben de giderim.”

Bu daha önce sayısız defa tartıştıkları bir konuydu. Sidroc hâlâ Miklagard’da çok az sayıda tayfası olan bir yelkenli bulunduruyordu. Gitmek sorun değildi. İzin almak ve fazladan bir kese altınla yola çıkmak ise tamamen farklı bir konuydu.

“Saraya kimin geleceğini asla tahmin edemezsin,” dedi Finn aniden.

“Birileri her zaman saraya gelir,” dedi Sidroc.

“Evet ama bu kişi farklı.”

Finn’in yüzünde yaklaşmakta olan felaketi andıran bir ifade gören Sidroc kendini hazırlayıp merakla tek kaşını kaldırdı.

“Stoneheim’lı Prenses Drifa, İmparator’un Sarayı’na geliyor.”

Sidroc’un gözleri kocaman oldu. “Buraya mı? Miklagard’a mı?”

Finn kafasını salladı, haber onu neşelendirmişti. “Onca şey dururken çiçekleri incelemeye geliyormuş.”

Drifa’nın neden buraya geldiği Sidroc’un umurunda değildi. Nihayet aradığı fırsat eline geçecekti. Biraz keyifle, kendini bir örümcek, Drifa’Yı ise ağına çekilmek üzere olan habersiz bir böcek olarak hayal etti.

Şeytani bir gülümsemeyle tekrar gözlerini kapatıp “Prenses Drifa, ödeşme vakti geldi,” diye mırıldandı.

Yelkenliler derin su limanının etrafını saran rıhtıma yaklaşıyorlardı. Üç tarafı suyla çevrili şehir eğimli bir şekilde kurulmuştu, kuzeyde Haliç, doğuda Boğaz ve güneyde Marmara Denizi vardı ve hepsi de düşmanlara karşı doğal bir savunma hattı oluşturuyordu.

Saraylardan birinin denize bakan duvarındaki siperlerin taş basamaklarından iyi giyimli Yunan erkeklerinin aşağı indikleri görülebiliyordu. Drifa bunun karşılama komitesi olduğunu düşündü. Gezisi sırasında unvanına yakışır şekilde muamele görmesini sağlamak için babası önceden haber göndermiş olmalıydı.

Karaya çıktıklarında, etrafı dört lideriyle sarılıydı ve üzerinde o ana dek bir erkekte gördüğü en güzel açık yeşil ipek bir cüppe olan kısa boylu, kel bir adam tarafından ağırbaşlı bir şekilde karşılandı. Adam birkaç parmağına yüzükler takmıştı, bir tanesi güvercin yumurtası büyüklüğünde bir yakuttu. “İmparator İoannis Çimiskes’in adına sizi karşılamak için görevlendirildim, ben Senatör David Fokas ve bu da...” Yanında duran muhteşem bir kilise cüppesi giymiş uzun boylu, sofü görünümlü bir adamı işaret etti. “Bizans’ın papa elçisi, Ayasofya Katedrali’nin en saygı değer Başpapazı Antony. Ekselansları, Stoneheim’lı Prenses Drifa ülkemize hoş geldiniz. İmparatorluk şehri ziyaretinizin huzurlu ve keyifli olmasını dilerim.”

Neyse ki Drifa bu yolculuğa iyi hazırlanmış ve babasının Yunanca öğrenmesi için satın aldığı yaşlı bir Yunan köle ile bir yıl boyunca çalışmıştı. Mina’nın da onunla birlikte Bizans’a gelmesi gerekiyordu, ancak geçen ay hastalanmış ve henüz iyileşmemişti.

Drifa başını eğerek senatörü selamladı. “Muhteşem ül-

kenize kabul edilmek benim için bir zevktir.” Başpapaza dönen Drifa, adet üzerine belinden eğilip sağ eliyle yere dokundu. Doğrulunca sağ elini sol omzuna koyup avucunu açtı. “Tanrı sizi kutsasın.”

Başpapaz bir elini kaldırıp parmaklarıyla Hristiyanlık simgesini çizdi. Elini ona doğru tutarak, “Tüm insanların Tanrı’sı sizi kutsasın,” dedi.

Drifa adamın “Tüm insanların,” derken Vikinglerin de tek Tanrı tarafından kutsandıklarını bilmesini istediğini düşündü. Drifa başını sallayıp sırayla yanındaki adamları işaret etti. “Sakson topraklarından Wessex’li Lord Wulfgar, İskandinav topraklarından Dragonstead’li baş reis Tykir Ericsson’un oğlu Thork Tykirsson, İskoçya’dan toprak sahibi James Campbell ve babama hizmet eden saygın savaşçı Alrek bana eşlik ediyorlar.” Ve sonra, arkasında dimdik bir şekilde duran dört savaşçıyı göstermek için döndü. “Muhafızlarım.”

Drifa karşılama komitesini duraksattığını umuyordu: Yabancı bir ülkeye korumasız gelmemiştir. “Sıcak karşılamamız için size teşekkür ederiz,” diye ekledi. “Kral Thorvald’dan, babamdan imparatorunuza hediyeler getirdim.”

“Sizin için bir resmi görüşme ayarlanacak,” dedi Senatör Fokas, “ancak imparatorun düğünü için hazırlanan saray şu an çok meşgul. Güneş Sarayı’nın bahçesinde odalarınızı hazırladık.”

Drifa bunu beklemiyordu. Güneş Sarayı’nda kalacak olması elbette harikaydı ama yaklaşmakta olan düğünden haberi yoktu. Bir önceki diktatör yıllar önce dul kalmış ve sonra evlenmemeyi tercih etmişti, görevi vâris bırakmak olan bir hükümdar için alışılmamış bir şeydi. Bu kararının ardında hep bir hikâye olduğunu düşünmüştü.

“Gelin, leydim, sizi odalarına götürecek özel bir refakatçi ayarladık. Şehirde sokağa çıkma yasağı var ve sarayın kapıları öğleden sonrada şafağa dek kapalı kalıyor. Huzuru sağlamak için küçük bir önlem,” dedi senatör. Sonra gülümseyerek, “Bu arada, muhafızlarınız sizin ülkenizden. Vareg Muhafızları,” diye ekledi.

İmparatorun vekili ve kilisenin lideri böylesine güzel giyinmişse, Vareglerin kıyafetleri en kaliteli kumaşlardan yapılan evdeki giysilerden çok daha farklı ve gösterişliydi. Yumuşak kırmızı yünden örülmüş uzun kollu tunikler giymişlerdi, ön kol kısmı o kadar dardı ki üzerine dikilmiş gibiydi. Darlık yüzünden fazla kumaş dirseklerde potluk yapmıştı. Yaka kısmını zengin el işçiliği süslüyordu, bileklere ise altın rengi ve gümüş iplikten birbirlerine dolanan yapraklar işlenmişti. Hepsi uzun boylu ve genellikle sarışın olan adamlar, parlak siyah deri botlarına dek uzanan, dizlerde toplanan gevşek pantolonları andıran açık sarı, mavi ve inci beyazı diz altı pantolonlar giymişlerdi. İmparatorun muhafızları olduklarını gösteren uzun mor pelerinleri sağ omuzlarında imparatorun ordusunun sembolünü taşıyan bir broşla sabitlenmişti ve sağ elleri silahlarını kullanabilmeleri için serbest bırakılmıştı.

“Tanrılar aşkına!” diye mırıldandı yanında duran Thork.

“Tavus kuşu gibiler,” diye mırıldandı diğer tarafındaki Jamie. “O pantolonların mavisinden istiyorum.”

“Sabahları giyinmek saatlerini alıyor olmalı,” diye ekledi Alrek.

“Çok sevimliler,” dedi Wulf.

Neyse ki kısık sesle konuştukları için kimse onları duymamıştı ama liderlerin yüzlerindeki sırıtsılardan her şeyin anlaşılacağından şüpheleniyordu.

Senatör Vareglere öne çıkmaları için işaret etti. Drifa'nın yabancı bir ülkede kendi ülkesinden adamlarla tanışmaktan hoşlanacağını umarak, gülümseyip kenara çekildi ve imparatorun seçkin renklerine bürünen adamları yakından görmesine izin verdi.

Ama Drifa gülümsemedi.

Dikkat kesildi, yedi Vereg'in tam ortasındaki kestane rengi saçları olan adam berrak gri-yeşil gözlerini ona dikmişti, Stoneheim'da bıraktığı çok sevdiği kız çocuğu Runa gibi. Bu gözler Sidroc Guntersson'dan başkasına ait değildi.

Ve Sidroc gülümsemedi.

Beşinci Bölüm

Önlerinde ve arkalarında Vareglerle birlikte sokak sokak ilerleyip sarayın koridorlarında bir sağa bir sola döndükçe Drifa'nın başı bir keresinde çiftliğin tepesine konmuş horozlu rüzgâr fırıl-dağı gibi döndü.

Senatör ile başpapaz bir tür ziyafetin verildiği İmparator Sarayı'na çekilip onu imparatorun muhafızlarının himayesine bırakmışlardı. Görünüşe bakılırsa Drifa davetli değildi, zaten o da yolculuk boyunca üzerinden çıkarmadığı kıyafetleriyle ziyafete katılmak istemezdi.

Kemerinden halkalar halinde anahtarların sallandığı Nübyeli iri yarı –yüzünün pürüzsüz, neredeyse kadınsı hatlarına bakılırsa hadım olan– bir kâhya onları küçük saraylardan birinde ayrılan odalara götürüyordu. Tıpkı ısıtılı bir tekerlek gibi ufak saraylar açık geçitlerle büyük saraya bağlanıyormuş gibi görünüyordu. Her yerde hoş kokan bahçeler ve çınlayan çeşmeler vardı. Drifa onları incelemek için sabırsızlanıyordu.

“Kendimi Asgard’a, tarifi mümkün olmayan bir cennete

adım atmış gibi hissediyorum,” diye fısıldadı yanında yürüten Alrek.

“Tek eksik olan şey birkaç düzine...” demeye yeltendi Jamie.

“Savaşçı bakireler,” diye onun sözünü grubun kalanı tamamladı.

Hepsi, hatta Vareglerden bazıları bile güldü. Drifa dönüp omzunun üzerinden bakınca Sidroc’un gülmediğini fark etti. Belki de muhafızlık görevini çok ciddiye alıyor ve bir an olsun tedbiri elden bırakmıyordu, suratsızlığının sebebi de bu olmalıydı. Belki de sebep bu değildi, çünkü yan tarafa baktığında arkadaşı Finn’in ona göz kırptığını gördü.

Drifa başını öne çevirdi, yüzü yanıyordu. Sidroc ile bir an önce konuşmalıydı, Runa’nın –hayır, Signe’nin– Stoneheim’da olduğu haberini nasıl karşılayacağına dair hiçbir fikri yoktu. En büyük korkusu, Sidroc’un başına aldığı darbe için değil, Runa’yı ondan aldığı için öfkelenmesiydi. Ama Drifa bu harika macerada bu düşüncelerin canını sıkmasına izin vermeyecekti.

Drifa’nın zihni ve tüm duyguları manzaranın karşısında afalladı. Alacakaranlık incecik bir pelerin gibi şehrin üzerinde yükselirken, renkler birbirlerine karışıp mermer, cam ve mozaik taşların üzerinde değişiyorlardı. Uzaktaki muhteşem Ayasofya Katedrali’nin altın rengi kubbesi tüm ihtişamı vurguluyordu.

En sonunda Güneş Sarayı’na girdiler, bakırtaşı yeşili benekli pembe mermerden inşa edilmiş bir yapıydı. Üç katlı ve haç biçimindeydi, tam ortasında kocaman bir bahçe vardı ve her kolunda çok sayıda küçük bahçeler ve mağaralar vardı. Zemin katta haçın bir kolu ona, dört muhafızına ve dört

liderine ayrılmıştı. Senatörün özür dilercesine bahsettiği küçük saray burasıysa, Drifa büyük sarayın nasıl olduğunu hayal edemiyordu.

“Şu duvar kilimlerine bakın.” Thork duvarlardan birini işaret etti. “Annem kıskançlıktan bayılırdı.” Söz konusu büyük duvar kilimi Son Yemeği, on iki havarisiyle birlikte sofrada oturan tek tanrılı dinin İsa’sını tasvir ediyordu.

Drifa, Thork’un annesi Dragonstead’li Leydi Alinor ile tanışmıştı. Koyunlarının ve eşsiz bir şekilde örülmüş yünlerinin ünü uzaklara dek yayılmıştı.

“Belki de küçük bir kilim satın alıp ona götürebilirsin,” diye öneride bulundu Wulf.

“Bence de. Ve birkaç tane boyalı çini. Ve şuradaki çiçeklerden birkaç demet.” Drifa gülümsedi. “Korkarım eve dönerken yelkenlim buradan aldıklarımla dolup taşacak.”

“Üstelik henüz buradaki ilk günün,” dedi Wulf yakışıklı yüzünde nadir görülen bir gülümsemeyle.

“Belki de eve yanında yeni bir eşle dönersin,” diye ekledi Thork gözleri hınzırlıkla ışıldayarak.

Drifa arkasından birinin burnundan güldüğünü duyunca onun Sidroc olduğunu anladı.

“Hayır, düzenbaz ve küstah adamlardan bıktım. Bahçemi kazmayı ve... Bir avuç gübreyi tercih ederim.”

Arkasından bir homurdanma daha duyuldu. Bunu muhafızlar ve liderlerinin gülüşmeleri takip etti, ancak Drifa’nın sözleriyle Sidroc’u iğnelediğini bilmeleri imkânsızdı.

“İskoçya’da güzel şatolarımız olduğunu sanırdım ama buna kıyasla hepsi birer kulübe,” dedi Jamie. “Bu güzel nesnelerden herhangi birini hediye olarak aileme götürürsem, inceliksiz ve basit şeylerin arasında tuhaf dururlar. Domuz ahırını altınla kaplamak gibi olur.”

“İskoçya’nın vahşiliğinin de güzel yanları var,” dedi Drifa.

“Evet, öyle,” dedi Jamie aklından farklı bir *vahşiliğin* geçtiğini gösteren bir sırtışla.

Wulf da fikrini belirtti. “Bol kremalı güvercin göğsü arada sırada iyi olabilir ama ateşte kızarmış, kalın bir parça kanlı yaban domuzunu çok daha iyidir.”

“Şarap güzel olabilir ama bira daha iyidir, yani?” diye sordu Thork.

“Kesinlikle,” dedi Wulf. “İnan bana, kuzeyde bira nasıl akıyorsa, Bizans’ta da şarap akıyor.”

Herkes o odaları gösterildikten ve kâhyası onu Yunan bir köle olan yeni hizmetçisi Anna ile tanıştırdıktan sonra, Drifa nihayet yalnız olduğunu düşündü ama hayır, Sidroc koridorda muhafızlarından biri ve babasının uzun zamandır silah arkadaşı olan yaşlıca Ivar ile konuşuyordu.

Bu Drifa’nın aradığı fırsattı. “Sidroc, seninle konuşmalıyım.”

Adam elini havaya kaldırdı. “Benim de sana söyleyeceklerim var ama şimdi sırası değil.”

“Ne zaman öyleyse?”

Sidroc gülümsedi ama tavrı hoş değildi. “Ben ne zaman istersem, leydim.” Bu sözlerin ardından, Sidroc parlatılmış siyah botlarını mermer zeminin üzerinde tıkırdatarak yavaş yavaş silah arkadaşlarının peşinden gitti.

Sidroc ona çok kızmış görünüyordu. Ama neden? Drifa onunla evlenmeyi reddetmişti ama bunun onun yüzünden olduğunu bilmesi gerekirdi. Evet, kafasına vurmuştu ve Sidroc altı hafta boyunca uyumuştı ama Drifa ona böyle sine bir zarar vermek istememişti. Yine de öfkesinin sebebi

bu olmalıydı. Kızının Stoneheim’da ve çok iyi olduğunu söyleyince muhtemelen ona minnettar olacaktı ve her şey düzelecekti.

Ya da düzelmeyecekti.

Bu konuyu şimdi düşünmeyecekti. Daha sonraya bırakacaktı.

“Ne konuşuyordunuz, Ivar?” diye sordu Drifa.

“Sadece Miklagard ve saraydaki tehlikeler hakkında beni uyarıyordu.”

“Öyle mi? Endişelenmem gereken bir konu mu var?”

Ivar kafasını iki yana salladı. “Hayır, sizi iyi koruduğumuz sürece güvende olacaksınız.”

“Ancak bahçedeki yılanlara dikkat edin, prenses,” dedi Wulf yanlarına giderek. “Yerde sürünenleri kastetmiyorum. Sizi daha önce de uyardım, şimdi de uyarıyorum, bu sarayda hoş sözler söylerken insanın boğazını kesebilecek namussuz kadınlar ve erkekler var. Bir İskandinav kralının kızı fidye için çok değerli bir esir olur.”

Drifa gözlerini devirdi. Tüm bu uyarılar sıkıcı olmaya başlamıştı ama Sidroc’un onun güvenliği için endişe etmesi ilginçti. Elbette ki iyi bir işaretti. O gece Sidroc’un gerçek hisleri hakkında aydınlanana kadar Drifa bu iyimser düşünciyi korudu.

Saatlerce huzursuzca dönüp durdu, uyuyamıyordu. Yeni bir ülkede yeni bir yatak. Yatak odasından kafesli bir duvarla ayrılan küçük bahçede akan çeşmenin alışık olmadığı sesi de cabasıydı. Geceleri daha sağlam bir duvar çekilerek kapatılabilirdi, bunu yapmış olmalıydı, hatta muhafızlarına bunu yapacağını söylemişti.

Aynı zamanda zihni Bizans’taki kısa ziyareti boyunca

görmek ve yapmak istediği şeylerle meşguldü, evet üç ay yeterli bir süre değildi ama Runa'dan daha fazla ayrı kalmak istemiyordu. Sidroc'un fark edilir sınırı nedeniyle endişelendiği için de uyuyamıyordu.

Belki de kalkıp o duvarı kapatmalıydı.

Ama kalkmadı.

Tam içi geçtiği sırada odasında bir hışırtı duydu. Onu üç kez kontrole gelen Anna olduğunu düşündü ama gözlerini açmasına fırsat kalmadan üzerinde bir ağırlık hissetti ve biri çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Drifa gelenin bir erkek olduğunu anladı.

Her kimse, Drifa kıpırdanarak elinden kurtulmaya çalışırken hiçbir şey söylemedi. Adam tüm ağırlığını verip üzerinde yattı, Drifa'yı neredeyse boğacaktı. Bir eliyle Drifa'nın bileklerini başının üzerinde tutuyordu. Diğeri eliyle de ağzını kapatmıştı. Bacaklarını da onunkilere dolamıştı. Drifa hareket edemiyordu.

“Elimi çekeceğim. Çektiğimde, en ufak bir ses çıkarırsan, yemin ederim, seni cırlıçıplak soyup geniş kılıcımla poponu dağlarım.”

Bu Sidroc'tu.

“Anlıyor musunuz, prenses?”

Cevap vermesine fırsat kalmadan Sidroc elini ağzından çekince, Drifa konuşmaya başladı. “Aklını mı kaçırdın? Burada nasıl girdin?”

“Ah-ha! Kötü kız! Kötü! Sana sessiz kalmanı söylemiştim. Pekâlâ, o halde bunu yapmamı tercih ediyor olmalısın.” Sidroc elini Drifa'nın göğsünün üzerine koyup sertçe okşamaya başladı. Drifa'nın üzerinde sadece ince bir gecelik vardı ve Sidroc sanki çıplak tenine dokunuyordu. Daha da

kötüsü, kalçasında onun sertleşen organını hissedebiliyordu.

Drifa inler gibi bir ses çıkardı.

“Bu ben konuşurken sessiz kalmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?”

Drifa kafasını evet anlamında salladı.

“Sadece sana soru sorduğumda konuşacaksın. Söyleyeceğin başka hiçbir şey ilgimi çekmiyor.”

Bir bilsen!

Sidroc, Drifa’nın ağzından ve bileklerinden ellerini çekip dizlerinin üzerinde doğruldu, kıcı hafifçe onun bacaklarının üzerindeydi.

“Başın belada, Drifa. Neden Bizans’a geldin?”

“Çiçekleri incelemek için.”

“Burada olduğumu biliyor muydun?”

“Ne?” Bu soru Drifa’yı şaşırttı. “Burada olduğunu bilsem neden buraya geleyim ki... Ah, anladım. Peşinden koştuğumu sanıyorsun.” Drifa tiksintiyle kafasını iki yana salladı.

“Bir zamanlar beni arzuluyordun,” dedi kaba adam. Bir şeyler söylemeye çalışınca işaret parmağını Drifa’ya doğru salladı. “Sadece sorularıma cevap vereceksin. Unutma.”

Drifa dudaklarını birbirlerine bastırdı, ama bakışlarıyla ateş saçıyordu.

Sidroc sadece kakhaha attı. “Seni en son gördüğümden beri başka erkek öldürdün mü?”

“Seni öldürmedim.”

“Denedin.”

“Denemedim! Sadece sürahiyle kafana vurdum. Kafanın yumurta kabuğu kadar ince olduğunu ve çok kolay kırılaca-

ğını nereden bilebilirdim ki? Beyninin bir kısmı dışarı aktığı için mi böyle aptalca davranıyorsun?”

“Hayır, bir yanım biraz daha büyüdüğü için. Aptal kız, sana sessiz olmanı söylemedim mi?” Sidroc pantolonundaki şişkinliğin Drifa’nın vücudunun alt kısmına değmesi için öne doğru hafifçe eğildi.

Drifa üzerinde daha önce gördüğü Vareg üniforması değil, tipik Kuzeyli kıyafeti olduğunu fark etti, nefesini tutup onu üzerinden itmeyi dener. “Seni kaba adam! Seni cahil hödük! Çekil üzerimden!”

Ancak Drifa’nın bu hareketi, Sidroc’un tekrar ellerini kavrayıp başının iki yanında tutmasına neden oldu. Sonra adam tek bir hareketle Drifa’nın ayak bileklerini kendin-kilere kenetleyip bacaklarını ikiye ayırdı. Kollarını yatağa uzatmış bir halde üzerine çıkınca, duruşu nedeniyle Sidroc’un erkekliği Drifa’nın kadınlığına yerleşti. Aralarında sadece Drifa’nın geceliği ve Sidroc’un diz altı pantolonu vardı.

Ne yazık ki, Sidroc’un *organı* küçük bir hareketiyle bile Drifa’nın vücudunun diğer kısımlarına zevk kıpırtıları gönderen bir yerine yerleşmiş görünüyordu. “Bana saygısızlık etmeye hakkın yok.”

“Bağırma, yoksa muhafızların duyacak. Kemerimdeki kılıftaki bıçağı görüyor musun? Bir cadının bıyıklarını ikiye ayıracak kadar keskin. Altın Şehir’deki ilk gecesinde kendi ülkemden gelen birini öldürmeyi hiç istemem.”

“Bunu yapamazsın!” Drifa’nın kıpırdamadan durmaya çalışırken konuşması zordu.

“Yaparım. Ve dilini tutmadığın için bu senin suçun olur.”

Drifa, *Off, off, off*, diye içinden geçirirken Sidroc’un vü-

cludunun baskısıyla artan uyarılma hissiyle mücadele etti. Oda daha aydınlık olsaydı –sadece kafesli pencereden içeri süzülen ay ışığı vardı– Sidroc onun yüzünün ve vücudunun diğer bölgelerinin kızardığını görebilirdi. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Sadece bir soru.”

“Neden böyle yapıyorsun?”

“Çünkü yapabilirim de ondan.”

Drifa şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Bir soru daha. Yine evlenmeye ikna etmek için beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

“Tahrik mi oluyorsun?” Sidroc ona dikkatle baktı, elini göğsünün üzerinde gezdirince Drifa’nın göğüs ucunun sertleşmesine neden oldu.

Kıpırtılar dalgalara dönüştü. Erotik dalgalara.

“İşlediğin suçlardan sonra evlilik gibi bir şey söz konusu değil,” diye devam etti Sidroc.

Bu hakareti bir fıyortta aniden yükselen bir dalgakıran gibi zevk dalgalarını durdurdu. Neyse ki. Sonra Drifa’nın aklına başka bir şey geldi. “Yoksa evli misin?”

“Hayır.”

Tuhaf davranışı karşısında şaşkınlığı sürerken Drifa’nın aklına başka bir şey daha geldi. *Suçlar mı? Hem de birden çok mu? Ah hayır! Herhalde Runa’dan haberi olamazdı?* “Evlenmeyi düşünüyor musun? Çocuk sahibi olmak istiyor musun?”

“Neden konuşuyorsun?” Sidroc kendini ona dayadı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Drifa bir an için gözlerini kapattı, bu güzel işkence onu neredeyse ağlatacaktı.

“Eğer evlenirsem ve kismetse, Viking evimi bebeklerle

doldurursam, senin gibi kana susamış bir kadının türünden olmayacaklar. Oğullarıma ve kızlarıma annelik yapmandansa, bir kurtla olmayı tercih ederim.”

Bu acımasız ve hoş görülemezdi. Peki ya söyledikleri Runa için ne anlama geliyordu, Sidroc kızının hayatta olduğunu ve Drifa’nın onun himayesinde kalmasını istediğini –hayır, onu himayesinde tutmayı planladığını– öğrenirse ne yapardı? Drifa’yı işe yaramaz bir anne ya da bakıcı olarak mı görürdü?

Her şeyi Sidroc’a söylemek zorundaydı.

Ama henüz değil.

“Ama bu sana sataşmayacağım anlamına gelmiyor. Şimdiye dek bekaretini kaybetmiş olmalısın.”

“Kaybetmişsem?”

“Benim için hiç fark etmez. Ne yaptığını bilmeyen beceriksiz bir bakire olmandansa, yatakta tecrübeli olmanı tercih ederim.”

Tam o sırada kapı tıklatıldı ve Ivar, “Prenses Drifa, iyi misiniz? Sesler duydum,” dedi.

Drifa ona hayır diyemeden Sidroc hemen sırt üstü uzanıp onu yanına çekti ve Drifa’nın başını göğsüne dayadı. Diğer tarafında keskin bir bıçağı göğsüne dayamıştı. “Girin,” dedi.

Ivar tereddütle kapıyı açtı. “Prenses?” Sonra Sidroc’u fark edince kılıcını çekti. “Guntersson, buraya nasıl girdin?”

“Beni Prenses Drifa içeri aldı, öyle değil mi, tatlım?”

Drifa kafasını salladı, bıçağın sivri ucunun geceliğinin kumaşını kestiğini hissetti. Başını diğer tarafa çevirip düşüncelerini toplamaya çalıştı.

“Sevgilim biraz utangaç,” dedi Sidroc, Ivar’a, sonra Dri-

fa'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Öyle değil mi, benim küçük tatlı kekim?"

Tatlı kekim mi? Drifa başını çevirip dik dik ona baktı.

"Bir zamanlar prenses ile nişanlı olduğumuzu biliyor muydun, Ivar? Biz... Barışlıyorduk." *Barışma* kelimesi Sidroc'un ağzından müstehcen bir tınıyla çıkmıştı.

Ivar bakışlarını Drifa'ya çevirdi. İnce kıyafetleri ve muhtemelen öpüşmekten kızarmış dudaklarını fark edince tereddüde kapıldı. "Bunu ilk kez duyuyorum. Söyleyin prenses, adamın gitmesini istiyor musunuz, yoksa istemiyor musunuz?"

Drifa bir an tereddüt etti. "Birazdan gidecek. Öyle değil mi, benim koca ineğim?" Kırpiklerini kırıştırarak ona baktı.

Sidroc kıkırdayarak Ivar'a döndü. "Bizi birkaç dakikalığına yalnız bırak, sonra gideceğim... Bu gecelik. *Konuşmamız* gereken birkaç konu var." Küçük bir kaçamak daha yapacaklarını ima ediyormuş gibiydi.

İğrenç budala!

Artık sessiz olmaya gerek kalmadığına göre Drifa tüm hıncıyla ona döndü. "Kalk yatağımdan. Hemen."

Sidroc doğruldu ama yatağın kenarına oturup ona baktı.

Drifa çarşafı omuzlarına dek çekti.

Sidroc bir an alaycı bir kahkaha attıktan sonra ciddileşti. "Az önce bana söylemek istediğin bir şey olduğunu söylüyordun."

Hah! O konuda konuşmanın vakti geçmişti. Yine de söylenmesi gereken şeyler vardı. "Seni yaraladığım için özür dilerim. Ama vurduğum için değilim. Onu hak etmiştin. Yine de niyetim sana bu kadar büyük bir zarar vermek de-

ğildi.” Drifa bekledi, özrünü kabul etmesini bekliyor, hayır, umuyordu.

Sidroc ise özrü kabul etmedi.

“Özür dilemeye çalıştım,” dedi Drifa.

Sidroc kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Seni aradık. Demek istediğim, babam ile Rafn nerede olduğunu bulmak için yelkenliler gönderdi ama ortadan kaybolmuştun.” Drifa söylediklerini Sidroc’un kabul etmesini bekledi.

Adam önce hiçbir şey söylemedi. Sonra, “Ben yatağında yatmış, bildiğin gibi ölmek üzereyken, sen ‘keyfi bir geziye’ çıkmıştın,” dedi. “Hâlâ sana neden bu kadar kızgın olduğumu merak ediyor musun?”

“Açıklayabilirim.”

“Tanıdık sözler. Senden evlenmek için neden acele ettiğimi açıklamama izin vermeni kaç kez istediğimi hatırlıyor musun?”

Drifa yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Sidroc haklıydı. Onu dinlememişti. “Artık neden öyle davrandığını biliyorum... Kızın.”

Sidroc öfkелendi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Finn bize anlattı. Sakın onu suçlama...”

Sidroc elini kaldırıp sözünü kesti. “Kızımın isminin ağzından çıktığını duymak istemiyorum. Asla! O öldü, sonunu getiren silahı ona sen doğrultmamış olsan da, geç olmadan onu kurtarmamı engellediğin için sen de bir ölçüde sorumlusun.”

“Ne?” dedi. *Yüce Thor! Sidroc Runa’nın öldüğünü sanıyor. Şimdi gerçekten de ona nerede olduğunu söylemeliyim.* “Sidroc, sana söylemem gereken çok önemli bir şey var.”

“Böyle bir ruh halindeyken, söyleyeceğin hiçbir şey benim için önemli olamaz. Şimdi saçma özüne devam et.”

Kızının öldüğünü düşündüğünü öğrenmesini henüz sindirememiş olmasına rağmen, bu kez sinirlenen Drifa oldu. “Soğukkanlılıkla peşime düşmenin hiçbir mazereti olamaz.”

Sidroc omuzlarını silkti.

“Kızınla ilgili bir şey daha söyleyebilir miyim?”

“Hayır.”

Sidroc’un karşı çıkmasına rağmen, Drifa konuşmaya devam etti. “Ya sen bilinçsizce yatarken başkaları duruma el koydularsa?”

Sidroc aniden ayağa kalkıp öfkeyle ona baktı. Sinirinden titriyordu. “Signe’nin ölümünden beni mi sorumlu tutuyorsun? Başkalarının benim yapamadığımı yaptıklarını mı ima etmeye çalışıyorsun? Sırf bu yüzden seni öldürebilirim.”

“Öyle demek istemedim. Ben sadece...”

Sidroc, Drifa’nın yüzünün önünde elini iki yana salladı.

“Bu kadarı yeter. Beni muhafızlarını öldürmek zorunda bırakmadan gitmeliyim.”

“Benden ne istiyorsun, Sidroc?” diye sordu Drifa yorgunlukla.

“Babam hainliklerinin bedelini bir gün ödeyecek ama sen... Mesele benim ne istediğim değil, senin ne yapacağın. Senin yüzünden hayatımın altı haftasını ziyan ettim, son derece önemli altı haftayı ve çok daha fazlasını. İkimizden biri Bizans’tan ayrılmadan önce seni yatağımın kölesi yapacağım. Altı hafta. Kırk iki gece boyunca beni eğlendireceksin.”

“Tecavüz mü?”

“Hayır. Hatırladığım kadarıyla, daha önce sana dokunduğumda benden etkilenmiştin. Yine etkileneceksin. İnan bana, kor gibi yanacaksın.”

Böyle bir tehdit söz konusuysen Sidroc onu kendi rızasıyla kabul edeceğini sanıyorsa, çok yanıliyordu. Buna rağmen Drifa, “Seninle herhangi bir şey yapmaya razı olacağımı da nereden çıkarıyorsun?” diye sordu.

“Herkesin zayıf bir noktası vardır. Seninkini keşfedeceğim ve bana teslim olacaksın.”

Drifa hemen Runa’yı düşündü ve ürperdi.

“Gördün mü, şimdiden o şeytani yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum. Sakladığın şey nedir, prenses?”

“Hiçbir şey,” diye yalan söyledi Drifa, bir an önce konuyu değiştirmesi gerektiğini biliyordu. “Diyelim başarılı oldun, bunun olacağını düşünmek bile istemiyorum ama ya beni hamile bırakırsan?”

“Çocuğu elinden alırım. Aynen böyle.” Sidroc vurgulamak için parmaklarını şıkladı.

Drifa’nın kanı dondu. Ama sözlerinin üzerinde yarattığı etkiyi Sidroc’un görmesine izin veremezdi. *Başka bir şey düşün, Drifa. Konuyu değiştir.* “Biliyor musun, benim de bir karın ağrım var. Rafn ona benim hakkımda ne söylediğini bana söyledi. “Sürtüğün canı cehenneme.”

“Çok uygun, sence de öyle değil mi?”

“Hayır, değil. Ben de aynı şekilde, “Aşağılık herifin canı cehenneme,” diyebilirim.”

“Durma. Belki birbirimize uyum sağlarız.”

“Çok kaba bir adamsın.”

“Biraz kabalık cinselliğe renk katar.”

“Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım.”

“Başka bir şansın yok, prenses olup olmaman fark etmez, sana sahip olacağım, hem de canım ne kadar sık isterse.”

Tanrılar beni bir Viking erkeğinin küstahlığından korusun! Elbette böyle bir şey olmayacaktı ama yine de sormalıydı. “Bu seni tatmin edecek mi?”

Sidroc önce bir an için tereddüt etti, ama sonra bariz bir hainlikle ona sırtıttı.

“Umarım eder.”

Sidroc ertesi sabah İmparatorluk Sarayı’nın avlusundaki askeri alıştırma sahasındayken, Prens Drifa’ya eşlik eden dört liderden biri ona yaklaştı.

Sidroc onun Wulfgar olduğunu anladı, Eric Bloodaxe hâlâ Northumbria’nın kralıyken onunla bir kez Jorvik’te karşılaşmıştı. Wulfgar bir Sakson soylusuydu, babası Cotley’li Ealdorman Gilford ile arasındaki anlaşmazlıkları çözebilirse, Wessex’teki büyük malikâne ona kalacaktı. Bunun yarı Sakson yarı Viking bir soylu olan ve Wulf’un Kral Edgar’a karşı çabalarını gizlice destekleyen Thork’un amcası Ravenshire’lı Lord Erik’ten duymuştu.

“Guntersson,” dedi Wulfgar nezaketle ve Sidroc’un Finn’le azılı bir kılıç müsabakasında olduğu alanın kenarında durdu.

Koluyla terleyen alnını silen Sidroc, “Cotley,” diye ona karşılık verdi, Wulfgar’ın soyadını bilmesine şaşırdığını görebiliyordu.

“Bana Wulf de,” dedi adam öfkeyle.

Bunu anlayabiliyordu. “Sen de bana Sidroc de.”

İki adam birbirlerini süzdüler. Aynı boyda ve yapıdaydı-

lar, ikisi de birbirlerini eş bir rakip olarak görüyordu, tabii böyle bir şeye gerek olursa.

“Bir dakikanı ayırabilir misin?” diye sordu Wulf.

Sidroc kafasını sallayıp onayladıktan sonra su fiçilerine doğru yürüdü. Kenarda duran kupadan büyük bir yudum aldıktan sonra Wulf’a yakındaki banka oturması için işaret etti. Yanına giden Wulf etrafına göz gezdirdi. “Etkileyici bir ordu hazırlığı.”

“Tahmin bile edemezsin. Bu sadece Vareg Muhafızları’nın becerilerini geliştirdikleri üç alandan biri, saraya ait tagma ordular için üç alan daha var. Ayrıca imparatorluğun her yerinde thema ordular var. Toplamda savaşa gitmeye hazır, savaştan dönen ya da gitmek üzere olan on binlerce silahlı adam var.”

“İmparator İoannis Çimiskes’in eski bir ordu adamı olduğunu biliyorum.”

“Öyle. Epey saygı gören biridir.”

“Ve evlenmek üzere.”

Sidroc gözlerini devirdi. “Nişanlısını görene dek bekle. Görünümü seni şaşırtacak, ama dindardır. Hayatının büyük bir bölümünü rahibe olarak geçirmiş.”

“Bizans’ta dindar olmak evlenmek için bir gereklilik mi?” Wulf kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Sidroc burnundan güldü. “Pek sayılmaz. Yakında öğrenirsin, bu ülke her ne kadar dindar görünse de –sadece Miklagard’da yüzlerce kilise var– zina yapmaktan kesinlikle geri kalmazlar. Ve sonra günah çıkarırlar. Üst sınıftan erkeklerin çoğunun en az bir metresi vardır. Bazılarının ise birkaç tane.”

“Ya sen?”

Sidroç güldü, sorusundan hiç de rahatsız olmamıştı. “Sa-
dece bir tane.”

“Vareg olmaktan memnun musun?”

Sidroç omuzlarını silkti. “Benim için amacına ulaştı. İyi
askerler epey para kazanabilir.”

Wulf kafasını evet anlamında salladı.

“Yoksa muhafızlara katılmayı mı düşünüyorsun?”

“Tanrı aşkına, hayır! Başka bir şeyle meşgulüm.” Wulf
ona güvenip güvenemeyeceğini düşünerek Sidroç’u bir
süre süzdükten sonra Kral Edgar’a karşı yürüttüğü korsan-
lık eylemlerinden bahsetti. “Bu sabah buraya gelmemdeki
iki sebepten biri bu. Bize katılmayı düşünüp düşünmeye-
ceğini bilmek.”

Ah, demek bu yüzden bana yaklaştın. Sidroç şaşırmıştı ve
evet, teklif onu biraz da gururlandırmıştı. “Belki daha sonra.
Doğrusu, Vareglerden ayrılmayı düşünüyordum ama önce
kendime bir ev inşa etmem gerek. Benim için artık yerleş-
me vakti geldi.”

“Nereye? Aklında bir yer var mı?”

“Orkney’leri düşünüyorum ama İskandinav toprakların-
da henüz elemediğim yerler var. Nereyi seçersem seçeyim,
babamın krallığından uzak bir yer olacak.”

“İnan bana, babandan uzak kalmayı istemeni anlayabi-
liyorum,” dedi Wulf. “En azından, daha sonra bir düşün.”

“Düşüneceğim,” dedi Sidroç. “Bana yaklaşmanın iki se-
bebinin olduğunu söylemiştin. Diğer nedir?”

“Prens Drifa’dan uzak dur.”

Sidroç kaskatı kesildi. “Öyle mi? Peki neden? Daha da
önemlisi, neden umurunda? Yoksa onunla ilgileniyor mu-
sun?”

“Hayır! Ama Konstantinopolis’te olduğum sürece benim gözetimim altında.”

“Burada ne kadar kalacaksın?” diye sordu Sidroc soğukkanlılıkla. Kişisel meseleler söz konusu olduğunda ikaz edilmekten hoşlanmazdı, arkadaşça olsa bile.

“Birkaç gün. En fazla bir hafta. Ama Drifa’nın dört lideri onunla birlikte kalacak.”

Wulf’un sözlerinde bariz bir uyarı vardı, ikaz etme noktasını çoktan geride bırakmıştı ve Sidroc bundan hoşlanmıyordu. Hem de hiç. “Neden ona zarar vereceğimi düşünüyorsun?”

“Gecenin bir yarısı odasına girdin.”

“Ve?” *Tanrılar aşkına, umarım bildiklerin bununla sınırlıdır.*

“Bunu sana Drifa mı söyledi?” *Hakkında rahatça konuşabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum.*

Wulf kafasını iki yana salladı. “Muhafızı Ivar söyledi. Ve seni orada bulmaktan hiç hoşlanmamış.”

“Hâlâ içeri nasıl girdiğimi anlamaya çalışıyor, değil mi?” Sidroc kıkırdadı. “O nişanın şartlarından haberin var mı?”

“Hayır.”

“Neden Drifa’ya sormuyorsun?”

“Sordum.”

Wulf’un kaşlarını çatmasına bakılırsa başarılı olamamıştı. Sidroc gülümseden edemedi. Kadın başkalarına karşı da inatçıydı. Sadece ona özel bir durum değildi.

“Prensese dair niyetin ne?”

Tanrı aşkına, babası gibi konuşuyor. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Ona zarar vermeyi planlıyorsan, ilgilendirir.”

Bu zarardan kastettiğin şeye bağlı, dostum. “Rızası olmadan ona hiçbir şey yapmam.”

Ve en iyi yanı da bu. “Drifa artık genç bir kız değil. Yirmi dokuz yaşında, herhalde kendi kararlarını kendisinin vermeye hakkı vardır.”

Wulf öfkelen-di. “Drifa, çok güçlü bir babaya sahip olan bir prenses. Yaşının hiçbir şeyle ilgisi yok. Bu Drifa için büyük bir macera, eve dönüp çocuğuna annelik yapmaya başlayınca bir daha tekrar etme şansı olmayacak.”

Çocuğu mu? Sidroc tokat yemiş gibi geri çekildi. “Drifa evli mi?” Miklagard’a geldiğinden beri ona bu soruyu sorup sormadığını hatırlamaya çalıştı. Muhtemelen sormamıştı. Sadece öyle olmadığını düşünmüştü.

“Hayır, evli değil, onurunu lekeleyecek tek bir kelime dahi edersen, yemin ederim ki ben de kılıcımı çekerim ve bu inan oyun amaçlı olmaz.”

“Önce bana iş teklif ediyorsun. Sonra tehditler yağdırıyorsun.”

“Özür dilerim. Aşırı tepki gösterdim.”

“Öyle mi?” Ama Sidroc konuyu kapatmaya karar verdi... Şimdilik. “Hiç evlendi mi?”

“Bildığım kadarıyla hayır.”

“Çocuk kaç yaşında?”

“Çocuğun konumuzla bir ilgisi yok.”

“Elbette var. Çocuk kaç yaşında?” diye yineledi Sidroc.

Wulf emin değilmiş gibi omuzlarını silkti. “Runa dört yaşında olmalı ama çocukların yaşlarını tahmin etmekte iyi değilimdir. Üç ya da altı yaşında bile olabilir.” Sıkıntıyla elini salladı. “Stoneheim’da sadece bir kez, kısa bir süreliğine bulundum. Drifa ile çocuk meselesini hiç konuşmadım.”

Demek sürtük başka bir adamın onunla birlikte olmasına izin verdi, muhtemelen beni reddettikten hemen sonra. Sidroc bunu

umursadığı için kendinden nefret ediyordu. Listesine ekleyebileceği bir yanlış daha çıkmıştı. *Ah, bedelini ödeyecek. Kesinlikle ödeyecek.*

“Belki de çocuğu evlat edinmiştir,” dedi Wulf.

Belki de edinmemiştir.

“Stoneheim’a dönünce evleneceğini sanıyorum,” diye ekledi Wulf. “Bizans’a gitmesine izin veren babasına karşılığında böyle bir söz verdi.”

“Peki bu şerefe nail olacak adam seçildi mi? Belki de bebegin babasıdır?”

“Bilmiyorum. Söylediğim gibi kız ona anne diyor olsa da çocuğun onun olup olmadığını bile bilmiyorum.” Wulf, Sidroc’u şüpheli gözlerle süzdü. “Bir zamanlar prensese yakındın. Neden kendin sormuyorsun?”

“Soracağım.”

Altıncı Bölüm

Drifa, savaş arabası yarışlarını görmek için Hipodrom'a giden Wulf, Thork, Jamie ve Alrek'le gitmese de harika bir gün geçirmişti. Seyahat sandığını boşaltmış ve odasının dışındaki küçük bahçenin tadını çıkarmıştı.

Bahçıvanlardan biriyle tanışmıştı –saraylardaki farklı bahçelere bakan yetmiş beş bahçıvan vardı– ve adam onunkinin bir kelebek bahçesi olduğunu söylemişti. Drifa çoktan parşömenlerini çıkarıp bitkileri ve kelebekleri çizmeye başlamıştı, hangisinin hangi çiçeğe konduğuna dikkat ediyordu. Çoğu İskandinav topraklarının soğuk iklimlerinde açmayacak türdendi. Ama kesinlikle deneyecekti.

Şimdi de müstakbel gelinin şerefine hanedanın yemek odasında düzenlenen bir ziyafete gidiyordu. Bu gece özenle giyinmişti, taç gibi tepesine yerleştirdiği incilerle bezenmiş tek saç örgüsüyle tam anlamıyla bir prenses gibi görünüyordu. Kuzeye özgü bir kıyafet giymişti: İnce kumaştan uzun kollu bir elbiseydi, ön tarafı ayak bileklerine kadar iniyor, arka tarafındaysa pileli bir kuyruk uzanıyordu. Üzerine ise

geleneksel, yan tarafları açık, yere kadar inen, kenarlarına Stoneheim bayrağındaki gibi altın rengi iplikle kurt işlenmiş kırmızı ipekten bir önlük giymişti. Belindeki altın zincirli kemeri ve boynundaki kan kırmızısı amber kolye, ait olduğu sınıfı gösteren diğer parçalardı. Hatta kulaklarına ince zincirlerinde bir düzine küçük yakutun sallandığı altın halka küpeler takmıştı.

Ona eşlik eden rehberleri de yüksek rütbelerine uygun olarak giyinmişlerdi, üst kollarını ağır, altın halkalar sarıyordu. Bazen görünümün önemi olabiliyordu ve bu o anlardan biriydi.

Drifa dün akşam etrafında gördüğü şeylerin ihtişamı karşısında epey şaşırılmıştı ama İmparatorluk Sarayı'nda yürüdükleri sırada gözler önüne serili olan zenginlik onu adeta hayrete düşürmüştü. Fresk boyalı alçı duvarlar ve tavanlar, mozaik zeminler, su fışkırtan bronz hayvan heykelleriyle süslü mermer çeşmeler, üç parçalı tablolar: Hristiyan Tanrısı'nın ya da azizlerinin ya da Kutsal Meryem'in üç tablolu, menteşeli, ikonik tabloları ve oyma işleri, küçük çardaklardaki üstlerine oturulursa kırılacağından korktuğu muhteşem bir şekilde oyulmuş ve dekore edilmiş mobilyalar ve yüzlerce mum taşıyan, tavanlardan sarkan aydınlatma aksesuarlarının yanı sıra duvarlara monte edilmiş gaz lambaları.

Baş kâhya tarafından büyük ziyafet salonunda, yanlarında gümüş bıçakların ve çatalların bulunduğu, Kuzeyli bir aileyi birkaç kış idare edebilecek kadar kaliteli, ağır altın tabakların altında gıcırdayan alçak masaların önüne yerleştirilmiş divanlara oturtuldular. Yemek servis edilene kadar, masalarda elle yenen muhteşem yiyecekler vardı. Hurmalar, zeytinler, *botarya* –şarapla yumuşatılan kemik gibi sert Bizans ekmeği

olan küçük peksimetler üzerinde servis edilen tuzlanmış te-
kir balığı yumurtası– çeşitli peynirler ve tuhaf yeşil çerezler.
Renkli akik taşlarıyla kaplı kadehlere anasonla tatlandırılmış
şaraplar doldurulmuştu. Burada basit bal şarabı ya da boy-
nuzdan içki içmek yoktu.

Kâhya, prensese kürsüye yakın oturtulmamış olmasının
bir saygısızlık işareti olmadığını açıkladı. İmparatorun yak-
laşan düğününe tanık olmak için birçok ülkeden liderler
gelmişti ve herkesi salona sığdırmak zor olmuştu.

Çok geçmeden, Sidroc, Finn, birkaç Vareg ve güzel bir
Yunan kadınının peşlerinden ziyafet salonuna girdiklerini
ve aynı kâhyanın masalarının karşısındaki bir masaya onları
oturttuğunu fark etti.

Sidroc başını eğerek onu selamladı.

“Seni bu kadar çabuk görmeyi ummuyordum.”

“Kâhya muhtemelen ülkenden insanların arasında daha
rahat olabileceğini düşünmüştür. Seninle yemek yemekten-
se boynunu kırmayı tercih edeceğimi nereden bilsin.”

Sidroc’un yanında oturan kadın onun kabalığı karşısın-
da hayret etti ve Drifa’ya eşlik edenler öfkeyle yerlerinden
kalktılar.

Drifa onu savunmak için ayağa kalkanlara oturmalarını
işaret etti. “O kaba adama aldırmayın. Zararsızdır.”

Sidroc, Drifa’ya ona ne kadar zararsız olabileceğini gös-
tereceğini belirten bir bakış attı.

Kadın küçük yumruğuyla Sidroc’un koluna vurup “Ter-
biyeli ol,” diye azarlayınca, Drifa bu hareketini tuhaf bir şe-
kilde samimi buldu.

Ama sonra Sidroc “Özür dilerim, Prenses Drifa. Uzun
bir süreyi savaşta erkeklerin arasında geçirdiğim için bir ha-

nımeferdiye nasıl davranılır unutmuşum,” diyerek hepsini şaşırttı.

Ne büyük saçmalık!

“Ianthé, bu Stoneheim’lı Prenses Drifa,” diye söze başladı Sidroc. Sonra Drifa’ya dönüp, “Ve Prenses Drifa, Ianthe Petros, benim... Arkadaşım,” diye ekledi.

Ianthé şaşkınlıkla Sidroc’a baktı.

Kadının onun metresi olduğu belliydi.

Sidroc, Ianthe’yi, dünyaya inmiş bir tanrıça gibi Yunan kadına bakan Wulf, Thork, Jamie ve Alrek’le de tanıştırdı. Ve sonra Drifa ve liderlerini Finn’in yanında oturan üç Vareg ile tanıştırdı.

Sonra adamların o gün Hipodrom’da gördükleriyle ilgili bir tartışma başladı. Anlaşılan önemli bir yarış kazanmak için sahaya çıkan kim olduğu bilinmeyen bir savaşçı, karşılığında bir Arap atıyla ödüllendirilmişti. Kısa süre önce savaş arabası yarışına katılan Vareglerden biri çivili tekerleklerin birbirlerine ne kadar yaklaştığı ve izleyicilerden biri parmaklıklardan yollarına doğru düşünce olanlarla ilgili rahatsızlık verici bir hikâye anlatmaya başladı. Ayrıca dört farklı renkten oluşan takımların haftada birkaç gece kalabalıkları eğlendirdiği ünlü Hipodrom’daki yarış sistemini açıkladı. Ve tüm bunlar halk için ücretsizdi.

Biri Drifa’ya o gün ne yaptığını sorunca onlara bahçesinden ve büyüleyici bir şekilde belirli çiçeklerin belirli türde kelekleri çekmelerinden bahsetti. Yarın imparatorla görüştüktan sonra diğer bahçeleri de incelemeyi planlıyordu. Adamlar muhtemelen bitkilere olan ilgisinden sıkılmışlardı, özellikle de çiçekler ve çalılar hakkında durmaksızın çene çalmasını dinleyen ve ilgileniyor gibi yapan birlikte seyahat

ettiği adamlar. Sonra Vareglerden biri zamanında Mısır’da gördüğü, rengi çok koyu olduğu için siyah görünen bir gül-den bahsetti.

“Bir gün görmeyi çok isterim,” dedi Drifa içini çekerek. Bitkiler ve çiçekler hakkında ne kadar çok şey bilse de, bilmediği ve görmediği birçok şey vardı.

“Prenses Drifa yakında mücevher yerine hediye olarak hoş bir ot kabul edecek,” dedi Sidroc metresine neşeyle.

Drifa yakında masanın öteki tarafına uzanıp altın tabaklardan birini bu kaba adamın kafasına geçirecekti ve bu kez altı hafta bilinçsizce yatması umurunda değildi.

Sidroc’un yüzündeki sırıtışa bakılırsa adam onun aklından geçenlerin farkındaydı.

Ianthe, sessizce ikisinin birbirlerini süzmelerini ilgiyle izledi. Sonra Drifa’ya dönerek, “Prenses Drifa...” diye söze başladı.

“Lütfen, Ianthe, bana Drifa de.”

“Mücevherlerden söz etmişken, Drifa,” diye devam etti Ianthe gülümseyerek, “boynundaki taş nedir?”

“Ianthe mücevheratçıdır,” dedi o ana dek yanında oturan kadınla meşgul olan Finn. Kadının kocasının yüzü ya çok şarap içmekten ya da Finn’in eşine olan ilgisinden dolayı gittikçe daha çok kızarıyordu. Ne olursa olsun, Finn’in ilgisini başka bir şey vermesi iyiydi.

“Amber,” dedi Drifa, Ianthe’ye ve ilk kez örümcek ağı gibi kadının boynundan sallanan gümüş zincire yerleştirilmiş açık mavi taşları fark etti. Ianthe’nin her iki kolunu da süsleyen güzel, bol bilezikleri de gümüşlendi. Altınla örülmüş sandaletler giymişti, bu sıcak iklimde kadınların ve erkeklerin sevdiği açık ayakkabılardandı.

Ianthe gerçekten de güzel bir kadındı, ela gözlüydü, açık kahverengi saçları Yunan modasına uygun bir şekilde ortadan ikiye ayrılmıştı ve Yunanlıların *chiton* dedikleri tarzda uzun, kolsuz yeşil ipek bir tunik giymişti. Teni tam bir Bizanslı gibi bronzdu.

Bunlara ek olarak, Drifa kadının delik kulaklarına taktığı uyumlu küpelerini fark etti. Drifa vücutlarını delen çok fazla kadın tanımamıştı, en azından kendi ülkesinde durum böyleydi. Hatta bazı adamlar da kulaklarını deliyorlardı, özellikle de Viking denizciler. Bazıları için bu dünyayı gezdiklerini gösteriyordu. Bazıları için ise, denizde ya da savaşta ölürlerse defin edilmeleri için ödeme anlamına geliyordu.

“Amber mi? Gerçekten mi?” Ianthe şaşırmış görünüyordu. “Amberin sarı ya da turuncu olduğunu sanırdım.”

“Aslına bakarsan, amberin birçok rengi vardır,” diye araya girdi Thork. “Babam tanınmış bir amber çıkarıcısı ve tüccarıdır. Yağmur kadar berrak, sarı, turuncu, kırmızı, kahverengi, yeşil, mavi ve hatta siyah amber gördüm, aslında hepsi tüm bu renklerin koyu tonları.”

Herkes şaşkınlıkla Thork’a baktı. Thork genelde ciddi-yetsizdi. Oyun dışında ciddi olduğunu görmek zordu.

“Ona Kuzey’in Altını deriz,” diye ekledi Drifa.

“En ilginç amberlerin içinde küçük bir böcek, çiçek ya da yaprak parçaları bulunur. Şuna bakın.” Thork diz altı pantolonunun yan cebinden düzleştirilmiş yumurta büyüklüğünde bir amber çıkardı. İçindeki çiçek yaprakları haç oluşturan sarı renkli bir amberdi. “Şans getirmesi için yanımda taşıyorum.”

“Tespîh gibi,” dedi Ianthe.

“Kesinlikle,” diyen Thork, Ianthe’ye göz kırptı.

Sidroc tiksintisini belirtircesine burnundan güldü ama Ianthe, Thork'a gülümsedi. Alçak herif.

"Aslına bakarsan Ianthe, imparatora hediye olarak farklı tonlarda bir düzine amber getirdim," dedi Drifa. "Yarın öğleden sonra kendisiyle görüşeceğim. Daha öncesinde benimle görüşmek ister misin?"

"Çok isterim." Ianthe bu teklife gülümsedi. "Neden dükkânıma gelmiyorsun, böylece sana el işlerimi göstereyim. Sarayın kapısının hemen dışında, yürüme mesafesinde. Kahvaltı edip konuşuruz."

"Kulağa harika geliyor."

Ianthe ona yolu tarif etti.

Metresi ve eski nişanlısının arkadaş olmaya başladıklarını gören Sidroc ekşi bir elma yutmuş gibi görünüyordu.

Wulf ve diğerleri güldüler, Alrek hariç, o hâlâ Ianthe'ye hayranlıkla bakmakla meşguldü. "Size eşlik edebilirim, Prenses Drifa," diye öneride bulundu Alrek. Sidroc tekrar burnundan güldü.

Alrek el hareketleri yaparak konuşan bir adamdı. Ona boşuna Sakar Alrek demiyorlardı. Ellerinden biri kadehe çarpıp şarabı her yere dökerek arkadaşlarını ıslatınca kimse şaşırmadı.

Alrek'in arkadaşlarının onu idare etmelerini ve sakarlığını görmezden gelmelerini izlemek duygulandırıcıydı. Acaba Alrek bu hallerinden kurtulacak mıydı? Yirmi iki yaşında olduğu düşünülürse durum pek iyi görünmüyordu.

Ortalığı temizlemeye çalışırken daha çok berbat eden, yüzü kıpkırmızı olan Alrek'ten dikkati dağıtmak amacıyla, "Babandan amber satın almamı ayarlayabilir misin?" diye sordu Ianthe, Thork'a. "Kristallerden elmaslara kadar hemen hemen her taşla çalıştım, amber hariç."

“Elbette,” dedi Thork. “Bana daha fazla bilgi vermek istersen... Drifa ile dükkânına gelirim.”

Babasının işiyle ilgili vereceği detayların yanı sıra almak istediği bilgi konusunda kimseyi kandıramazdı.

“Ben de geliyorum,” dedi Alrek tekrar. “Kalabalık pazar yerinde Prenses Drifa’nın fazladan korumaya ihtiyacı olacaktır.”

Alrek de kimseyi kandıramadı.

Tuhaf bir şekilde, Sidroc adamların metresiyle ilgilenmesini kıskanmış görünmüyordu, ama, “Neden hep birlikte gitmiyoruz?” diye sormadan da duramadı.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Drifa tatlılıkla.

“Ben mi?” Sidroc abartılı bir masumiyetle elini kalbinin üzerine koydu. Sonra Drifa’ya gülümsedi, çok hoş bir gülümsemesi vardı. O anda beş yıl önce neden onun baştan çıkarma çabalarına kapıldığını hatırladı ve çekiciliğine karşı kendini hazırladı.

Sidroc masumu oynamaya devam ederken, “Başka kim olabilir?” dedi.

Adamın temel ihtiyaçlarını tatmin edecek gayet güzel bir metresi varken, onu yatak arkadaşı yapmaya kalkması gerçekten de sinir bozucuydu. Drifa, Sidroc’un Ianthe’nin kollarından çıkıp gecenin bir yarısı onun yatak odasına gitmesi hakkında ne düşündüğünü ona bir ara söyleyecekti.

Ianthe gözlerini kısarak Sidroc ile arasındaki çekişmeyi izlemeye başlayınca Drifa hemen Wulf’a dönüp sonraki birkaç gün için neler planladığı hakkında onunla konuşmaya başladı. Liderlerin Miklagard’da kalış süreleri çoktan bir iki günden beş güne çıkmıştı ve görmeleri gereken birçok gösteri ve yer duymuşlardı.

Drifa tekrar arkasına döndüğünde Ianthe, Sidroc'un koluna girmiş kulağına bir şeyler fısıldıyordu. O da metresinin kulağına bir şey fısıldayınca, Ianthe'nin yanakları kızardı.

Drifa rahatsızlık veren bir kıskançlık hissetti, ki bu onun için tahammül edilemez bir şeydi. Adamı istemiyordu bile. Onu istemiyordu!

Sohbet ettikleri süre boyunca, hizmetkârlar art arda tabakları önlerine koyuyordu.

Üzerinde midye ve beyaz balık parçalarının olduğu *kakavia* adı verilen bir balık çorbasıyla başladılar. Sonra küçük bir keçi getirildi, başı bütün halindeydi, içiyse sarımsak ve pırasayla doldurulmuştu, kızartılmış, Yunanların çok sevdiği bir karışım olan tatlı ve ekşi soslara bulanmış çeşitli kuzu ve domuz etleri de vardı. Vikingler gibi Yunanlar da etle birlikte hardal yemeyi seviyorlardı.

Ayrıca küçük tahta şişler havuç, soğan ve ilk kez gördüğü patlıcan gibi sebzelerle birlikte etleri tutuyordu. Elbette etraftaki su yolları sayesinde sümüklü böcek ve midyeler de dahil olmak üzere bolca tatlı ve tuzlu su balığı vardı. Sarılmış asma yaprakları kıyılmış et ve arpayla doluydu.

Tabakların çoğu bir tür balık sosu olan *garos* ya da beşamel denen beyaz kremalı bir sosla doluydu. Mercimekler farklı kombinasyonlarla sunulmuştu.

Yemeğin sonunda, meyve dilimleri ağızlarını tatlandırırdı. Portakallar, yeşil limonlar, üzüm, sulu kavunlar, incirler ve narlar. Tam anlamıyla doymayan birkaç kişi için, hizmetkârlar şekerleme tepsilerinde Yunanların keşfettiği parşömen kadar ince hamur katlarının arasına sürülmüş tereyağı, seyreltilmiş bal ve cevizden oluşan lezzetli tatlı badem ezmesi ve baklava taşıyorlardı.

Drifa odasına döner dönmez kız kardeşi Ingrith'e anlatılmak için bu yiyeceklerin bazılarının isimlerini not almaya karar verdi. Ayrıca safran, karanfil, zerdeçal, kakule, hindistancevizi, tarçın, kimyon, çam sakızı ve biberiye gibi bu yiyeceklerde tadına baktığı tüm baharatlardan satın almayı planlıyordu, Ingrith'i memnun edeceğinden emindi.

Yiyeceklerin bazıları tuhaftı, etrafındaki basit İskandinav erkekler için değil ama bu kralın... Daha doğrusu imparatorun şerefine düzenlenen bir ziyafetti.

Yeri gelmişken, bulunduğu mesafeden bile yüksek bir masada altın rengi örtünün altında gelininin yanında oturan İoannis Çimiskes'i görebiliyordu.

"Tanrım!" dedi Teodora'yı, yani imparatoriçe olacak kadını görünce. Aslına bakılırsa birkaç gün önce taç giyme töreni yapılmıştı. Tuhaf bir şekilde bu ülkede evlenme töreninden önce kadınlara taç giydiriliyordu. Her koşulda epey kısa boylu ve en az elli yaşında olan imparator, kızılımsı sarı saçları, düzgünce tıraş edilmiş sakalları ve yanlış görmüyorsa delici mavi gözleri olan yapılı ve yakışıklı bir adamdı.

Ama gelini başka bir hikâyeydi.

"Evet, biraz yaşlı," dedi Sidroc, Drifa'nın dile getirmediği şaşkınlığını okuyarak. "Tahminimce imparatorla aynı yaşta."

"Elli yaşındaki bir kadın yaşlı oluyorken, aynı yaşta bir erkeğin hâlâ hayat dolu görünmesi çok ilginç," dedi Ianthe.

"Hah! Yunan, Sakson ya da Viking fark etmeksizin dünyadaki tüm erkekler böyle düşünüyor," diye Drifa ona katıldı. "Erkekler sakallarında birkaç beyaza rastlayınca, kundaktan yeni çıkmış kızlar aramaya başlıyorlar."

Adamlar homurdanmaya başladı, Sidroc ise kendine engel olamadı. "Erkekler şarap gibi yaşlanır. Kadınlar ise sirke gibi."

“Aptal,” diye mırıldandı. “Yine de imparatorun çocuk doğurma çağını geride bırakmış bir kadınla evlenmesi şaşırtıcı. Hanedanlık çevrelerinde vâris bırakmanın önemli olduğunu sanırdım.”

“Bu ülkede, tacı ya da ailenin servetini devralmaması için ailenin küçük çocuklarını iğdiş ediyorlar,” dedi Thork. “Düşünebiliyor musunuz?”

Adamların hepsi suratlarını buruşturdu.

“Kaç yaşında olursam olayım, kimse sağımı solumu kesemez,” dedi Jamie. “Ana rahmindeyken bile, kılıcıma dokunmaya kalkanın elini ısıırırdım.”

“Kılıç!” Adamlar kahkaha attılar.

“İğdiş edilmek ne demek?” diye sordu Alrek. “Atların bazen hadım edildiklerini biliyorum ama nasıl olur da... Yüce Tanrılar aşkına!”

“Kesinlikle,” dedi Wulf.

“İoannis’in evlenme sebebi tamamen politik. Teodora güçlü Fokas ailesinden geliyor, Makedon hanedanlığıyla doğrudan bağlantısı var. Ayrıca o küçük Basil ile Konstantin büyüylene dek tahta sahip çıkan vekil imparator,” diye açıkladı Sidroc. “Saray hayatından hiç hoşlanmaz, tam bir ordu adamıdır ve olmayı tercih ettiği yer de odur.”

“Bana kalırsa İoannis gibi güçlü ve saygın bir adamın ancak ezilmiş bir böcek kadar sevimli olan bir kadınla evlenmesi çok şaşırtıcı,” dedi Finn.

“Finn!” Ianthe ile aynı anda çıktılar.

“Hadi ama, güzel olmadığını kabul etmelisiniz. Üstelik kibarlık bile etmiş olursunuz.”

Haklıydı ama Yunan hizmetkârların anlamadıkları İskandinav dilini konuşuyor olmalarına rağmen yüksek sesle dile

getirmek kabalık olurdu. İskandinav ve Sakson dilleri benzer olduklarından Wulf dili hem konuşabiliyor hem de anlayabiliyordu, Ianthé de dili anlayacak kadar Sidroc ile vakit geçirmiş olmalıydı.

Ve elbette şerefine ziyafet verilen onur konuğuyla dalga geçmek kabalıktı. Ama onlar erkekti ve erkekler nezaket ve kibarlık gibi şeylere pek önem vermezlerdi.

“Anlaşılan imparatorun yeni eşinde aradığı kriter güzellik değil.” Wulf kibar olmaya çalışıyorsa, son derece başarısız olmuştu.

“Öyle görünüyor. Ne de olsa isteseydi, uzun zaman önce eski imparatoriçe, güzel Teofano ile evlenebilirdi. Hatta çekinmeden geceleri yatak odasını ziyaret ederek onu onunla evleneceğine inandırmıştı,” dedi Sidroc. Sonra fısıldayarak “Yoksa neden aynı zamanda İoannis’in amcası olan kocası Nikeforos’u öldürüp tahta çıkmasına yardım etsin ki?” diye ekledi.

“Hem de epey vahşi bir şekilde. Kendi odasında bıçaklanarak ve kafası kesilerek öldürüldü,” diye fısıldadı Vargelerden biri.

Finn ile Sidroc kafalarını salladılar.

“Ve sonra onu bir manastıra sürgün etti,” diye ekledi bir Varg

“Çömlekten bir sürahiyle kafasına vurmuş ya da ona sözler verip sonra vazgeçmiş olmalı,” dedi Sidroc. “Tanıdığımız bazı kadınlar gibi güvenilmemeli.”

Bunun üzerine Finn ile bakışlarını Drifa’ya çevirdiler.

“Hey, geçerli bir sebebim vardı,” diye karşı çıktı Drifa.

Ama kimse onu dinlemiyordu.

“O zamanlar kilisenin başpapazı olan Polieuktos’un tüm

günahları için İoannis'e ağır bir ceza verdiğini duydum, metresini sürgün etmesi ve politik bir evlilik yapması cezasının bir parçası," dedi Wulf, Drifa'nın zaten bildiği şeyleri tekrarlayarak. Saray dedikoduları çabuk yayılır. "Teodora ne de olsa VI. Konstantin'in kızı ve iki genç imparator Basil ile Konstantin'in halası. Söylediklerini yapana dek, kilise adamı İoannis'in kilisesine girmesine izin vermemiş."

"Bana kalırsa güzel olan kısmı çeyizi olmalı," dedi kibi-riyle tanınan Finn.

"Katılıyorum, katılıyorum," dedi alçak gönüllülükten nasibini almayan Thork ile Jamie.

"Bu nasıl olur ki?" diye sordu Alrek. Adamlar bu soruya karşılık homurdandılar.

"Sormana sevindim, Alrek," dedi Finn. "Bana kalırsa güzel insanların çeyizleri olmak zorunda değil, ancak çirkin insanlar birilerinin onlarla evlenmesi için karşılığını ödemeliler."

"Belki de kendinle evlenmelisin, Finn," dedi Drifa.

Finn onun sözlerindeki alaycılığı fark etmeyip göz ardı etmeyi seçmeden, "Mümkün olsa evlenirdim," diye arsızca karşılık verdi.

Eğlence faslı başlayınca konu değişti. Herkesin eğlenmesi için sürekli yer değiştiren müzisyenler vardı. Akrobatlar ortalıkta atlayıp zıplıyorlardı. Ve sanki kemikleri yokmuş gibi vücutlarını eğiyorlardı. Kadın ve erkek dansçılar ise kalabalığın hayranlığını topluyordu. Arada sırada kollarını birbirlerinin omuzlarına dolayan adamlar aynı anda dizlerini kırıp tekmeler atarak büyük bir çeviklik gerektiren neşeli hareketler yapıyorlardı. Ve bir de eşler vardı, kadın ve erkek, birbirlerinin etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde hareket

ediyor, şehvetli bakışlar atıyor ve birbirlerine sataşıp dokunuyorlardı.

İçilen onca şarap nedeniyle adamların bazıları tuvalete gitti, sosyal tesisler diledikleri kadar işemelerine olanak veriyor ve kirli su hemen dışarı taşınıyordu.

Sonra arkadaşlarından biri Ianthe'yi başka bir masaya çağırınca Drifa yalnız kaldı ama sorun değildi. Etrafındaki hayret verici şeyleri gözlemleyerek yalnızlığının tadını çıkardı.

Sonra en hayret verici şey divanda Drifa'nın yanına yerleşti, bacakları bacaklarına değiyordu. Sidroc gözlerine erişmeyen bir gülümsemeyle, "Demek bir sırrın var, Drifa," dedi.

Yedinci Bölüm

Sidroc bir kolu Drifa'nın arkasında olacak şekilde divanda arkasına yaslandı ve Drifa'nın güzel yüzünde beliren berbat korkuyu ilgiyle izledi.

Vay canına! Bu da ne böyle? Evlilik dışı bir çocuk doğurduğunu keşfettiği için biraz utanmasını anlayabilirdi ama korkması tuhaftı. Hatta sanki ona vurmasından korkuyor gibi hafifçe geri çekilmişti. *Fiziksel bir saldırıdan korkmasına neden olan şey kim ya da ne olabilir?*

“Sır mı? Ne sırrı? Benim sırrım yok.” Ancak kucağında ellerini ovuşturması ve ağzının kenarındaki tik bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Bir Viking evinin zeminindeki sazlar gibi yalan söylüyorsun.
“Runa sır değil mi?”

Drifa nefesini tuttu ve yüzü kıpkırmızı oldu. “Runa’dan haberin var mı?”

Sidroc evet anlamında kafasını salladı. “Bugün gayrimeşru bir çocuğun olduğunu öğrendim.”

“Öyle mi?” dedi Drifa neredeyse rahatlamış bir ifadeyle.
“Şu Runa.”

Neler oluyor böyle? Ne söyledim de birden rahatladı? “Kaç tane Runa tanıyorsun?”

“Birkaç tane.”

Artık korkmuş gibi görünmüyor olması Sidroc’u daha çok şaşırttı. Nedense bu bilmeceyi çözmenin onun için önemli olduğunu hissediyordu. “Seninle ilgili planlarım hakkında hiç düşündün mü? Ben düşündüm.” Sidroc konuşurken Drifa’nın yumuşak yanağına dokununca, beş yıl önce bu kadına yaklaşmasına neden olan aynı çekimi hissetti. Drifa ilerleyen yaşına rağmen gerçekten de güzel bir kadındı.

“Planların beni ilgilendirmiyor, seni sıçan.” Drifa onun elini yüzünden uzaklaştırdı.

Sidroc elini onun bacağına götürünce Drifa’nın kaskatı kesildiğini hissetti. Hakarete uğradığını düşünerek kaskatı olmaya benzemiyordu, daha çok tahrik olmaktan kaynaklanıyordu. Drifa’nın ona karşı hisleriyle mücadele ettiğini ve savaşı kaybettiğini anlayacak kadar çok kadınla birlikte olmuştu. “Artık bakire olmadığını bildiğime göre planlarımdan vazgeçmeyeceğim.” *Daha önce çok fazla kişi olduğundan değil. Sadece birkaç tane. Belki de bu sıçan sadece seninle oynuyordur, küçük fare.*

“Ah lütfen! Geveze bir adamın egosunu tatmin edecek değilim.”

“Geveze miyim?” Sidroc sıırttı. Ve Drifa’nın da gülümsememek için kendisiyle mücadele ettiğini gördü. “Birlikte çok iyi olacağız, Drifa. Bunu sen de biliyorsun.”

“Peki ya metresin?”

Kaskatı olma sırası Sidroc’taydı. “Ianthé’nin bizimle hiçbir ilgisi yok.”

“Katılmıyorum. Aynı anda başka bir kadınla birlikte olan biriyle asla birlikte olmam.”

“Birlikte olmak mı? Bu, kadınların sevişmek yerine kullandığı bir tabir mi?” *Ya da düzüşmek?*

“Kaba olmaya gerek yok.”

Leydim, henüz kabalık görmediniz. Neyse ki aklımdan geçenleri dile getirmedim. “Şöyle söyleyeyim. Ianthe metresim olmasaydı, yatağıma girmeye razı olur muydun?”

“Hayır! Bunu kastetmedim.”

Ben de öyle düşünmüştüm. “Yarın alacakaranlıktan sonra benimle Meryem Ana Çeşmesi’nde buluş. Güneş Sarayı’nın girişinden hemen sonra. Gözden kaçırman mümkün değil. Gece gündüz mumlarla aydınlatılır.”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

Benimle oyun oynama, seni arsız kadın. “Bana borcunu ödemem için.”

“Bu saçmalık. Sana borcum falan yok.”

“Bana çok borçlusun. Ya benimle orada buluşursun ve seni Vareg Sarayı’ndaki odama götürürüm, ya da odana gelirim. İnan bana, aklımdaki şey için benim odam daha uygun.”

Sidroç, Drifa’nın sormak istemediğini görebiliyordu ama kadının merakı galip geldi ve gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

“Neden?”

“Çünkü sana zevkten çığlık attırmayı planlıyorum ve muhafızlarının duyması seni utandırabilir.” *Tanrılar aşkına, tahrik oluyorum.*

Drifa, Sidroç umutsuz bir vakaymış gibi kafasını iki yana salladı.

Sidroc bazen öyleydi.

“Muhafızlarımın beni takip etmeyecek ya da odamdan çıkmamı yasaklamayacak kadar işlevsiz olduklarını mı sanıyorsun?”

“Senin gibi şeytani bir kadın uygun bir mazeret bulabilir.”

“Bana hakaret etme, Sidroc. Gerçekten. Henüz bilmediğin, fikrini değiştirebilecek şeyler var.”

Mümkündür! “Anlat öyleyse.”

“Anlatamam. Henüz değil. Burada olmaz.”

Sürpriz, sürpriz! “Sır mı?”

Drifa evet anlamında kafasını salladı.

Sidroc da son derece çirkin bir şey söyledi.

Drifa, Sidroc’un onun hakkındaki düşüncelerine biraz üzölmüş görünüyordu ama Sidroc ona acıyarak yumuşamasına izin veremezdi. Aksine Sidroc onu soyunca yapmayı planladığı birkaç şeyden bahsetti. Her cümleyle Drifa’nın nefes alıp verışı hızlanıyordu. Sidroc, Drifa’nın hakarete uğradığını düşündüğü için mi, yoksa tahrik olduğu için mi nefes nefese olduğundan emin değildi.

Ayrıca Sidroc kendisinin ciddi olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Tam o sırada, adamların yerlerine geri döndüklerini fark eden Sidroc, ayağa kalkıp bir kez daha diğer tarafa geçti. Az sonra Ianthe de dönmüş olacaktı.

Ama –ahlaksız– Thork dalga geçercesine ciddi bir ifadeyle “Yalamakla ilgili ne diyordun?” diye sordu.

Sidroc soruyu aynı ciddiyetle yanıtladı. “Prenses Drifa’ya üzerlerindeki bal yüzünden oradaki limonlu keklerden yedikten uzun bir süre sonra bile yapışkanlığın gitmesi için

insanın parmakları emmek zorunda kalmasından bahsediyordum.”

Masadaki erkeklerin hiçbirisi ona inanmadı.

“Niyetim sana saygısızlık etmek değildi, Ianthe. Çok özür dilerim,” dedi Sidroc İmparatorluk Sarayı’ndan ayrılırken.

“Sidroc! Bana hiçbir zaman kötü davranmadın. Hatta beni yücelttin, bunu sen de biliyorsun.”

“Bu gece tüm dikkatim senin üzerinde olmalıydı ama Prenses Drifa’ya olan düşmanlığımın bunu gölgelemesine izin verdim.”

Geceleri sarayın kapıları kapalı tutulsa da, ziyafet sebebiyle Ianthe’ye takı dükkânının üst katındaki evine kadar eşlik etmesine izin verilmişti. Kapıdan geçerken muhafızlara selam verdi.

Koluna giren Ianthe şüpheli gözlerle Sidroc’a baktı. “Prensesle karşı olmanın sebebi ne? Nişanı bozması dışında? Olan buydu, değil mi?”

“Bunu nereden biliyorsun?” Prensesin bu konuda konuşmadığına kolundaki en kaliteli bilezik üzerine bahse girebilirdi.

“Finn.”

“Hah! Finn’in dili egosundan daha büyük.”

“Onu suçlama. Ben sordum.”

“Bir kadının fikrini değiştirmesini hazmedemeyecek kadar dar görüşlü değilim. Drifa ile aramda daha farklı bir şey var ama şu anda bu konuda tartışmak istemiyorum. Sana söylemem gereken başka bir şey var.”

Sidroc'un söyleyeceklerini duymak için sabırsızlandığı belli olsa da Ianthe kapısını açıp üst kattaki bir diğer kapıyı da açıp evine girene kadar bekledi. İçeriye sıcak bir hava hakimdi, hem yatak odası hem salon işlevi gören odadaki mücevher tonlarındaki İran halısının üzerinde her zamanki alçak divanlar vardı. Mangal olmasına rağmen Ianthe'nin mutfığa ihtiyacı yoktu, çünkü her gün pazardan taze pişmiş yiyecekler alıyordu. Ayrıca bu sıcakta yiyecekler çabuk bozuluyordu. Kışın yiyecekler serin kilerlerde muhafaza edilebiliyordu ama o zaman bile hemen kapısının önünde yiyecek tezgâhları oluyordu.

Sidroc koltuğa oturdu ve Ianthe ona içine bir dilim limon koyduğu en sevdiği kayısı şarabından verdi. İki yıldır birlikteydiler ve Ianthe sormasına gerek kalmadan adamın ne istediğini anlayabiliyordu. Konu ne olursa olsun. Sidroc yatakta iştahlı bir adamdı, Ianthe de en az onun kadar istekliydi, hatta Sidroc ondan bazı kadınların korkuyla geri çekileceği türden şeyleri yapmasını istediğinde bile. Sidroc'un yabancı ülkelerde hizmet ettiği son beş yıl içinde zevkleri bilenmişti.

Nedense Sidroc o sırada Drifa'yı düşündü. Drifa'dan göğüs uçlarına halka takmasını istese karşı gelir miydi? Ya da onun için çıplak poz vermeyi kabul eder miydi? Ya da elleri ve dizlerinin üstünde durmasını söylerse, afallar mıydı?

Peki ya ulu orta bir yerde sevişmeye ne derdi? Bu iki katlı binanın arkasında, Ianthe'nin mahremiyeti ve güzelliği nedeniyle sevdiği etrafı duvarlarla çevrili bir bahçe vardı. Sidroc da mahremiyetini seviyordu, çünkü bir iki kez orada unutulmaz bir şekilde sevişmişlerdi. Düşük de olsa bir müşterinin onları yakalama ihtimali cinselliğe heyecan katıyordu.

“Seni düşündüren şey ne, Sidroc? Bana söylemekte tereddüt ettiğin şey ne?” diye sordu Ianthe kucağına oturduğu sırada.

“Gidiyorum,” dedi Sidroc birdenbire.

“Bu gece mi?” Ianthe şaşırmıştı. “Yeni bir görevin mi var?”

Sidroc kafasını iki yana salladı. “Hayır, Bizans’tan ayrılacağı mı söylüyorum sadece.”

Sidroc onun yüzündeki pişmanlığı görebiliyor ama acı hissetmiyordu. Son iki yıl içinde birlikte olmaktan çok birbirlerinden uzak kalmışlardı.

“İlişkimizin eninde sonunda biteceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.” Ianthe’nin gözleri doldu ve gözyaşlarının akmaması için gözlerini kırptırdı.

Sidroc ona sarılıp başının üstünü öptü. “Hayır, tatlım, bu gece değil. Vareg olarak görevimi sona erdirmeye hazır olduğumu söylemeliydim. Bir an önce General Skleros ile konuşmayı düşünüyorum.”

“Ona dikkatle yaklaşmalısın,” diye uyardı Ianthe ve gözlerini sildi.

“Biliyorum.”

“Eşimin on yıl hizmet ettikten sonra eşini ve çocuklarını şehirden çiftliğe götürmek için görevinden ayrılmak isteyen bir arkadaşı vardı. General hizmeti için onu ödüllendirmek yerine çöldeki bir makama sürgün etti, hâlâ orada.” Ianthe’nin eşi ansızın kalp sancıları yüzünden ölmeden önce Girit’te küçük bir arsası olan bir şarap tüccarıydı. Adamın ağgözlü akrabaları cenaze töreninden hemen sonra Ianthe’yi kapı dışarı etmişti. Sidroc onu o zamanlar tanımıyordu.

“Dikkatli ve... Olabildiğince diplomatik olurum,” diye söz verdi Sidroc, “ama asıl söylemek istediğim şey bu kez kendi ülkeme yerleşmek istediğimdi, muhtemelen Orkney’lere. Benimle gelmek ister misin?” Sidroc ona her ne kadar düşkün olmasına rağmen hayatı boyunca Ianthe ile birlikte olmak istediğinden emin olmasa da teklifi ortaya attı.

“Orkney’ler soğuk mu?” diye sordu Ianthe ve sanki gerçekten oraya taşınmayı düşünüyormuş gibi işaret parmağını dudaklarına bastırdı.

“Evet, sanırım Bizans’a kıyasla soğuktur ama çocukluğumu geçirdiğim İskandinav topraklarından daha sıcaktır.”

Ianthe içini çekti. “Teklifini takdir ediyorum Sidroc ama benim evim burası. Başka bir yer istemiyorum. Ayrıca çocuk doğuramadığımı biliyorsun.”

Sidroc umursamazca elini salladı.

“Bir erkeğin oğullara ihtiyacı vardır,” diye üsteledi Ianthe.

“Benim yok.” Sidroc küçük bir bebeği kurtarmayı başaramadıktan sonra, başka çocuk sahibi olmak istememişti. Daha da kötüsü, son beş yıl içinde düşünme fırsatı olmuştu ve çocuklarına babası ve erkek kardeşlerinin çocuklarına davrandıkları gibi davranmaktan korkuyordu... Sürekli dayak ve bitmek bilmeyen küçümsemeler.

Hayır, çocuklar ona göre değildi.

Bir erkeğin ihtiyacı olan şey kış gecelerinde yatağını ısıtacak bir kadındı ve bu kadının eşi, cariyesi ya da öylesine biri olmasının önemi yoktu. Ama gücenmesinden endişe ettiği için bunu Ianthe’ye söylemedi.

“O halde birbirimize veda ediyoruz, öyle mi?” diye sor-

du Ianthe bir kez daha gözleri dolarak. “Seni çok özleyeceğim, canım.”

“Henüz gitmiyorum,” dedi Sidroc ve elini kadının göğsünde gezdirdi.

“Ama daha fazla uzatmamıza gerek yok. Bu birlikte son gecemiz olsun. Sevgili olmadan önce arkadaşlık. Arkadaş olarak bitirelim.”

Sidroc ona karşı çıkmak istedi ama kadın haklıydı. Veda etmeyi uzatmak akıllıca olmayabilirdi. Ah, halletmesi gereken şeyler vardı. Ianthe’ye ayıracağı para. Mücevher dükânının onun üzerine olduğundan emin olmak. Bekâr bir zanaatkâr kadının hayatını zorlaştırabilecek güçlü valiyle ya da şehrin reisiyle olan yıllık ticaret iznini yenilemek gibi. Belki de Sidroc en az bir yıl Ianthe’nin yanında kalacak bir muhafız tutmalıydı. Böylece kadın istemediği sürece başka bir koruyucu aramak zorunda kalmazdı. Ancak bu kararlar ertesi sabaha kadar bekleyebilirdi. Şimdilik, Sidroc’un aklında başka şeyler vardı.

“Bu sevgili olarak son gecemizse, tek saniyesini boşa geçirmek istemem,” dedi Sidroc.

Ianthe baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kucğından kalktı ve odanın diğer tarafındaki duvarın dibindeki sandığı açıp içinden bir şeyler çıkardı. Geri döndüğünde, Sidroc’un bacaklarının arasına oturup atıkları ona verdi.

“Tatlım, seni çok özleyeceğim,” dedi Sidroc ve kadının çenesini hafifçe kaldırarak onu öptü.

“Ne kadar özleyeceğini göster,” diye mırıldandı Ianthe.

Sidroc iyi bir Viking savaşçısı olarak, kadının emrini yerine getirdi. Hatta göstermekten fazlasını yaptı.

Ianthe’ye onu ne kadar özleyeceğini gösterdi.

Bir kez daha.

Ve şafağın ışıkları Boğaz'ın üzerine düşerken, bir kez daha gösterdi.

Sekizinci Bölüm

Şafak vakti uyanan Drifa, imparatorla görüşmesinin ardından Altın Şehir'i keşfe çıkmaya hazırdı.

Ama Ianthe'yi yatağından kaldırmak istemediği için mücevher dükkânına gitmeden önce birkaç saat beklemeliydi. Kadının yatağını kiminle paylaştığını ancak Tanrılar bilirdi. Aslında Drifa da biliyordu ama zihninde o resmin belirmemesini tercih ediyordu.

Önceki gece içkiyi fazla kaçıran biracı liderleri Sidroc'un metresini ziyaret etme teklifini geri çevirdiler, ancak Alrek daha sonra geleceğine söz verdi... Midesindekileri oturağa çıkarmayı bitirdiğinde tabii. Anlaşılan biri yelkenlilerden birkaç varil bal şarabı getirmişti ve Viking erkeklerinin bildikleri şekilde minnettarlıklarını göstermişlerdi. En kısa zamanda kim daha fazla bira içebilecek yarışması. Erkekler!

Drifa dört muhafızıyla Büyük Saray'ın ana girişi olan büyük bronz kapıdan içeri girdi. Kapının üzerinde İsa'nın kocaman bir mozaik heykeli vardı. İçeri girer girmez ilk fark ettikleri çiçeklerin yoğun kokusuydu.

“Parfümcüler,” dedi Ivar ona. “Miklagard kanunları, tüm parfüm üreticileri ve satıcılarının saray kapılarından bir taş atımlık mesafede olmalarını gerektiriyor. Nedenini tahmin edebiliyor musunuz?”

Drifa bir düzine dükkân ve tezgâha bakarken dönüşte kendisi ve kız kardeşleri için parfüm almaya söz verdi, sonra hareketli şehre baktı. Parfümcülerin kokuyla kamufle etme çabalarına rağmen, şehrin berbat kokusu ağır basıyordu. Bir koku duvarı. Ne kadar yenilikçi! İlerlerken burnunu sıktı, adımını nereye attığına dikkat ediyordu. Sarayın içine temiz su getiren ve tuvaletlerdeki pis suyu dışarı taşıyan çömlek borular hayret vericiydi. “Peki ama neden böyle?” Drifa şehre doğru işaret etti.

“Tüm sokaklarda hendekler ve yer altında drenaj boruları, su kemerleri ve sarnıçlar var, ama bu şehirde yüz binlerce insan yaşıyor, hayvanları da cabası. Her şey birikiyor. Pis balık kanı ve çürüyen sebzelerden bahsetmeye gerek bile yok.”

“Tüm bu atığın döküldüğü Boğaz’ın ya da Marmara Denizi’nin kıyılarında yıkanmak istemezdim,” dedi muhafızlarından biri.

“Şehrin her yanında halka açık yıkanma yerleri ve yan yana neredeyse elli deliğin olduğu tuvaletler var,” dedi Ivar gözleri neşeyle ışıdayarak. “Hatta silmek için herkesin paylaştığı süngerli çubukları bile var.”

“Neee?” Adamlar tartıştıkları şeylerle onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecekler miydi, hem de kadınların yanındayken? Evet, Vikingler diğer insanlara kıyasla incelikten yoksun olabilirlerdi ama bu kadarı çok fazlaydı. “Bundan bahsettiğine inanamıyorum, Ivar.”

“Süngerini temizlemek için kovalar var,” dedi Ivar, “ama

bir süre sonra epey iğrenç olmalı.” Birçok erkek gibi Ivar da hayatın inceliksiz yanlarıyla kadınları afallatmaktan hoşlanıyordu. “Belki de onları avlularda gördüğüm çiçek yataklarına atıyorlardır, tıpkı bitkilerinize koyduğunuz gübre gibi Prenses Drifa.”

“İğrenç!” Gerçekten İskandinav ya da Sakson topraklarındaki gibi yaprak kullanmaktan daha mı kötüydü? En azından Kuzeyliler sık sık yıkanırldı. “Bizans’ın Mücevheri’ne yepyeni bir anlam kattığı kesin,” dedi Drifa.

“Hah! Bana sorarsan, daha çok pis ve mat bir taş.”

Diğer Viking muhafızlarında olduğu gibi Drifa, Ivar’la konuşurken yukarı bakmak zorunda kalıyordu. Uzun boylu adamlardı, yapılı olmalarının yanı sıra kocaman silahları da Ianthe’nin mücevher dükkânına doğru yürürken insanların dikkatini çekiyordu. Ivar’ın Ölüm Getiren adını verdiği çift taraflı savaş baltası özellikle dikkat çekiciydi.

Muhafızları onunla konuşurken bile gözleri sürekli tetikteydi.

Mese olarak bilinen geniş ana caddeden halk meydanı *Augustaion*’a doğru ilerlediler. Augustaion aynı zamanda her iki tarafı sıra sütunlarla korunan dükkânların bulunduğu hareketli bir pazar yeri idi. Ianthe’yi burada bulacaklardı.

Mücevher dükkânına vardıklarında muhafızlarından biri dışarıda, Ianthe’nin gündüzleri dükkânını koruyan muhafızlardan birinin yanında durdu. İkisi yan taraftan dolaşp dükkânın arkasına geçtiler ve dördüncüsü, Ivar, Drifa ile birlikte içeri girdi.

Ianthe kapıda Drifa’yı karşılayıp yanaklarına birer öpücük kondurdu. “Gelebilmene çok sevindim.”

“Bugün ilk durağımız sensin. Umarım çok erken gelmemişizdir.”

“Hiç de değil. Her gün şafakta uyanıp dükkânımı açmaya hazırlanırım. İlk buraya gelmen güzel. Sana Konstantinopolis’te kaçırmaman gereken yerleri gösteririm, yine de her şeyi görmem günler belki de haftalar alacaktır.”

“Vaktim var.”

Ianthe, Drifa’ya önce dükkânı gösterdi, yardımcısı ipek kumaşlar ve küçük sunum altlıkları üzerinde farklı mücevher parçalarını ayırıyordu. Arka taraftaki uzun masada oturan iki genç kadından biri gümüş ve akuamarin boncuklardan oluşan bir kolye hazırlarken, diğeri de akuamarin kullanılarak önceki gece Ianthe’nin taktığı kolyeye benzeyen bir örümcek ağı yaratıyordu.

“Mavi taşları sık kullanır mısınız?” diye sordu Drifa.

“Akuamarinin farklı tonlarına bayılıyorum. Bu taşı bilir misin?”

“Elbette! Bilmez miyim! Biz Vikingler doğuştan denizciyizdir ve akuamarinlerin denizcilerin güvende olmasını sağladığına ve deniz tutmasından koruduğuna inanılır.” Drifa gözlerini devirdi. “İsmi denizden aldığı için bazı akılsızlar deniz kızlarının mağaralarında oluştuklarına inanıyor.”

Ianthe ciddi bir ifadeyle, “Benimkiler Rus topraklarından geliyor,” dedikten sonra sırtıttı. “Duyduğum hikâyelere asla inanmazsın. Taşlar panzehir olarak kullanılabilirmiş, boğaz, karın ve diş ağrılarını geçirebilirmiş, yanında taşıyan savaşçıya savaşta şans getirirmiş, hatta aşk iksiri olarak bile kullanılabilirmiş.”

“Falcıların geleceği görmek için akuamarin küreler kullandıklarını biliyorum.”

İkisi de güldüler. Sonra Ianthe, “mücevherlerimi ne için satın aldıkları umurumda değil, almaları yeter,” dedi.

Ianthe'nin onu müşteri olarak çağırmadığına dair itirazlarına rağmen, Drifa, Breanne, Ingrith ile Vana için üç kolye ve Tyra için zarif bir kol bileziği seti aldı.

Ianthe'ye krala sunacağı amber dolu sandığı gösterdikten sonra ona hızlıca onun için bir mücevher tamamlayıp tamamlayamayacağını sordu ve içinde bezelye taneleri büyüklüğünde amberler olan küçük deri bir kese çıkardı. "Bir kolye mi?" diye sordu Ianthe.

"Hayır, başka bir şey," dedi gülümseyerek.

Gölgesi gibi Drifa'yı takip eden Ivar komikti, çünkü iri yarıydı ve dükkân epey ufaktı. Hiçbir şeyi devirmemek için eğilip bükülmek zorunda kaldığı için utandığı görünüyordu. Üst kata, Ianthe'nin odasına çıktıklarında, Ivar kapıda beklemeye karar verdi.

İçeri girince Drifa neşeyle ellerini çırpıttı. "Ah, burası harika."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ianthe, prenses olduğu için Drifa'nın muhtemelen kadınlara özel birçok lüks oda görmüş olduğunu düşünüyor olmalıydı. Görmüştü ve saray bu mütevazı evden çok farklıydı ama Drifa böylesine küçük bir yerin güzel olabilmesinden hoşlanmıştı.

Koyu kırmızı, krem ve gök mavisi gibi sıcak renkler barındıran kalın bir İran halısı yeri kaplıyordu. Odada birkaç tane alçak sedir ve masa vardı.

Drifa birdenbire Sidroc'un Ianthe'yi ne kadar zamandır tanıdığını merak etti. *Ah hayır! Bana evlenme teklif ettiğinde Ianthe ile ilişkisi olmadığı kesin. Öte yandan, adamı tanıdığım için belki de olabilir.*

O sırada tütsü yanan köşede ahşap üzerine yapılmış Ba-

kire Meryem ve İsa'nın resmi Drifa'nın dikkatini çekti. "Ne hoş!" dedi Drifa.

"Biz Yunanlar heykellere saygı duyarız. Onlara Cennet'e Açılan Pencere deriz. Sadece saraylarda ya da kiliselerde değil, şehrin her yanında görebilirsin. Bazıları sadece ahşaptan yapılır, diğerleri mine ya da fildişine oyularak yapılır, hatta üstlerinde değerli mücevherler bile olur. Ayasofya Katedrali'ndeki gibi devasa olabilirler, diğerleri ise daha ufaktır." Ianthe eliyle ağzını kapatıp suratını buruşturdu. "Çok konuşuyorum. Sidroc bazen çok uzak bir ülkede gördüğü maymun gibi çene çaldığımı söyler."

Sidroc! Kısa bir süre nişanlı kaldığı, onu yatağına almakla tehdit eden, sevdiği çocuğun babası olan adamı hatırlatan başka bir şey. Sidroc bu kadının neiydi? Koruyucusu mu? Sevgilisi mi?

"Tüm bunları dinlemek çok zevkliydi, Ianthe. Lütfen beni düşünerek susma." Ya da sözleri önemsiz olan kişiyi.

Ianthe hoşça gülümsedikten sonra arka kapıya doğru ilerledi. "Bitkileri ve çiçekleri sevdiğin için küçük bahçeme bakan balkonda yemeğimizi yiyebileceğimizi düşündüm."

Drifa gördükleri karşısında hayret etti. Durdukları, siyah demir parmaklıkların koruduğu balkon aşağıda güzel bir bahçeye bakıyordu. Alan geniş bir yatak odası kadar bile değildi ama her yanı ağaçlar, çiçekler, çalılar ve yürüme yerleriyle doluydu ve tam ortasında bir çeşme vardı. "Tanrılar ve Tanrıçalar adına, bu tam da Bizans'ta görmeyi umduğum şey. Saray bahçeleri çok büyük, Stoneheim'da asıl böyle bir ortam yaratmak istiyorum. Elbette aynı bitkileri kullanmadan, çünkü çoğu o sert iklimde yaşamaz. Yine de..." Ianthe'ye dönüp, "Gördün mü, gevezelik eden sadece sen değilsin," dedi.

“Hevesli olman hoşuma gidiyor. Aşağı inip bakmak ister misin? Irene henüz yemeğimizi servis etmedi.” Ianthe yanında birkaç sandalyenin olduğu yuvarlak masayı, kesilmiş meyveler, peynirler, zeytinler, ballı ekmeklerin olduğu tabakları ve içecek kupalarını yerleştiren yaşlı kadını işaret etti.

“Evet, isterim,” dedi Drifa ve Ianthe’nin peşinden bahçenin tek girişi olduğu görünen dik merdivenlerden aşağı indi. Balkonda urnalar ve her basamakta sarmaşıklar ve bir tür kokulu gül vardı.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen hava sıcak ve nemliydi. Bitkiler için iyiydi ama insan bedeni için değil. Saçlarını ortadan ikiye ayırıp yüzünün iki yanında toplayan Ianthe, havaya uygun olan, Yunan kadınların sevdiği, geleneksel kolsuz, ayak bileklerine dek uzanan mavi renkli tuniğini, yani *chiton*’u giymişti. Omuzları, boynu ve kolları açıkta bırakan kumaş serin tutuyor gibi görünüyordu. Öte yandan, Drifa, üzerinde yan tarafları açık önlüğü olan uzun kollu, ayak bileklerine dek inen *gunna*’sının içinde ter döküyordu. Tek örgü yaptığı saçları yüzünden uzak olsa da, saç diplerinin ve kollarının terlediğini hissedebiliyordu. O an, bugün pazara gidince serin tutan giysiler almaya karar verdi ya da kumaş alıp diktirebilirdi.

Çağıldayan çeşme ve çiçek açan incir ağacı bahçeye hoş bir hava veriyordu. Ayrıca bir tarafta kalp biçimli yaprakları olan tuhaf bir ağaç vardı. Boğumlu dalları yüksekliği kadar geniş olan ağaç Viking muhafızlarından daha uzun değildi.

Drifa kaşlarını çatmış ağacı incelerken, Ianthe, “Buna erguvan ağacı diyoruz. İnanişâ göre İsa’ya ihanet eden Yahuda İskaryot kendini bu ağaca asmış,” dedi.

“Koyu renkli güllere bayıldım.” Çiçeklerden bazıları ağacın gövdesinden büyümüştü.

Ianthe ağaçtan uzun fasulye sırtıklarına benzeyen birkaç tane tohum zarfı kopardı ve bir tanesini açıp içindeki tohumları gösterdikten sonra hepsini ona verdi. “Bir zamanlar bu ağacın çiçeklerinin beyaz olduğu ama Yahuda hayatına bu ağaçta son verince utancından renginin koyulaştığı söylenir.”

Güzel hikâyeydi. Drifa tohumları İskandinav topraklarına götürürse, ki kesinlikle götürecekti, Vikingler muhtemelen tek tanrılı dinin İsa’sına birçok açıdan benzeyen Baldr’i katarak hiç şüphesiz kendi mitlerini yaratırlardı.

Yürümeye devam ederken, Drifa zambakları, gülleri ve beyazdan maviye, mora ve açık sarıya dek uzanan çeşitli renkleri fark etti. Ianthe kökleri güçlü olan çiçekleri daha çok sevdiğini söyledi. Dünyayı dolaşan arkadaşları ona gördükleri yeni türlerin tohumlarını getiriyordu. Sonuç olarak şimdi bahçesinde elli ya da daha fazla tür bulunuyordu. “Bana öyle geliyor ki Drifa, bu çiçek senin ülkenin topraklarında büyüyebilir. Benimkiler çiçek açtıktan sonra köklerini ayırıp evine götürmen için her renkten sana bir örnek veririm.”

Drifa onun bu cömertliğinden etkilendi. “Bunu benim için yapar mısın?”

“Zevkle.”

Suçlu olan Sidroc olmasına rağmen, onunla olan birlikteliği yüzünden Drifa’nın içini aniden suçluluk duygusu kapladı. Ianthe’nin kolunu sıktı. “Gelip kökleri çıkarmana yardım ederim. İki hafta sonra diyelim mi?”

“Ah, bilmiyorum. Senin gibi yüksek sınıfa ait bir kadının toprağı kazması bana pek uygun görünmüyor.”

Drifa ellerini beline koydu. “Evde bahçelerimi kimin kazdığını sanıyorsun? Elbette babam değil. Ayrıca değerli çiçeklerimi hizmetkârlara emanet edemem. Gülü ve turbu birbirinden ayırt edemiyorlar.”

Balkona dönüp yemeklerini yemeye başladılar, neyse ki bu sıcak havada çok ağır bir yemek değildi, o sırada Drifa aklını kemiren konuyu gündeme getirdi. “Gücenmeni istemem Ianthe ama burada kendi geçimini sağlayabiliyor musun?”

Ianthe gülümsedi. “Sidroc’un desteğine ihtiyacımın olup olmadığını mı kastediyorsun? Hayır, utanmana gerek yok. Eminim başkaları da bunu merak ediyordur.”

“Benimkisi merak değil. Kadınların bağımsız olduğu bir aileden geliyordum ve bazen kendi kendime yaşamamanın nasıl bir şey olabileceğini merak ediyorum. Gördüğün gibi artık genç bir kız değilim ama babam beni yine de evlenmeye zorluyor.” Kendisi hakkında çok fazla konuştuğu için dilini ısırmahtı.

“Cevap şu, tatlım, kesinlikle kendi geçimimi sağlayabiliyorum ama mesele bundan ibaret değil. Bana bu dükkânı Sidroc ayarladı. Üç yıl önce bir mücevheratçı asistanı olarak çalışırken beni keşfetti. Mücevher ustasının acımasız olduğunu söylemek hafif kalır. Sidroc adamı oracıkta dövüp beni alıp götürdü.”

“Ve sen de bu iyiliğine karşılık olarak metresi mi oldun? Ah, lütfen beni affet. Böylesine kaba soruyu sorduğuma inanamıyorum. Ne kadar kabayım!”

Ianthe hafifçe Drifa’nın eline vurdu. “Arkadaşlar özel konular hakkında konuşabilirler, umarım arkadaş olmaya başlamışsındır. Sorunun cevabı, tanıştıktan bir yıl sonra kendi

isteğimle Sidroc'un yatağına gittim. Çok tutkulu bir adam. Doğrusu, aynı zevklere sahibiz."

Ne demek istediğine dair Drifa'nın hiçbir fikri yoktu ve sormayacaktı. Ama başka bir soru sordu. "Onu seviyor musun?"

Ianthe bir süre düşündü. "Onu seviyorum ama sadece iyi bir arkadaş ve sevgili olarak."

"Peki ya Sidroc? O da seni seviyor mu?" Drifa gerçekten de meraklı olmaya başlamıştı, ama bir türlü diline hakim olamıyordu.

"Yatağımdan çıktıktan sonra beni düşündüğünü pek sanmıyorum. Bunu söylediğimi unut. Elbette beni önemsiyor ama bana karşı hisleri olduğunu sanmıyorum."

Sidroc'un Drifa'ya ettiği duygusuz evlenme teklifi bunun kanıtıydı.

"Birini sevmek ve birine âşık olmak arasında fark olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Ianthe, "çünkü âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Dört yıl önce ölen eşime âşıktım. Başka birini onu sevdiğim gibi sevebileceğimi sanmıyorum. Ama bana acıyarak bakmana gerek yok. Hayatımdan gayet memnunum." Sonra güldü. "Daha doğrusu memnundum. Sidroc'la ilişkimizi sonlandırdığımız için tatmin olacak başka bir şey bulmak zorundayım."

Drifa yine "başka şey" derken neyi kastettiğini Ianthe'ye sormadı ama Sidroc'un ondan ayrılması ilginçti. "Yeni mi oldu?"

"Dün gece. Aslına bakarsan, bu sabah." Ianthe'nin yüzü kızardı.

Ianthe'nin "bu sabahtan" kastının ne olduğunu anlayan Drifa'nın da yüzü kızardı. Azgın keçi tüm gece onda kal-

mıştı, üstelik otlamak için değil. Drifa boğazını temizleyip, “Neden ilişkinizi bitirdiniz?” diye sordu.

“Bizans’tan ayrılacaktım.”

“Öyle mi? Ne zaman?” Kırk iki gecelik yatak köleliği tehdidi buraya kadarmış!

“Vareg görevinden ayrılır ayrılmaz. Birkaç gün ya da ay sürebilir.”

Ah. Demek kırk iki gecelik kölelik ihtimali henüz ortadan kalkmamıştı. *Tanrılar aşkına! Neler düşünüyorum böyle? Elbette, böyle bir ihtimal yok.*

Zihnini okumuşçasına Ianthe, “Sidroc iyi bir adam. Dün gece bana bir zamanlar nişanlı olduğunuzu söyledi,” dedi.

Drifa hiç de kadınsı olmayan bir şekilde burnundan güldü. “Üç saat süren bir nişanlılık! Bundan da bahsetti mi?”

Ianthe kafasını iki yana salladı, Drifa’nın cevabına şaşırduğu görülüyordu. “Belki de tekrar nişanlanırsınız? Belki de Tanrı birlikte olmanızı istediği için Sidroc buradayken seni Bizans’a getirmiştir?”

Drifa Tanrı’nın Sidroc’un onun için planladığı kırk iki gecelik seks köleliğinde parmağı olmadığına emindi. “Her karşılaştığımızda birbirimize zıt oluyoruz. Bence birlikte bir günden fazla vakit geçirirken birbirimizi öldürebiliriz.” Ya da kırk iki gün!

Ianthe şüpheli bir şekilde ona baktı, sonra dükkânında ona yardım eden genç asistanının kapının girişinde durduğunu fark edince ona döndü. “Örümcek ağı şeklindeki kolyelerden almak isteyen Sakson bir denizci var, İngiltere’ye döndüğünde gelinine hediye edebileceği inciden bir kolye yapıp yapamayacağını bilmek istiyor.”

Ianthe, Drifa’ya döndü. “Ben dönene kadar bekler misin? Irene’e sana bir kadeh şarap daha getirmesini söylerim.”

Drifa üstü örtülü balkonun gölgesinde rahatça oturup kuşların ve çeşmeden akan suyun sesini dinledi. Çok huzurluydu, Stoneheim'a döndüğünde ya da eninde sonunda kendi evine sahip olduğuna başarmayı umduğu şey tam da buydu.

Şimdiye dek yaptığı şeyleri düşündü, henüz öğlen olmamıştı. Parfüm tezgâhlarını görmüştü ve saraya dönerken onlardan alacaktı. Kız kardeşlerine mücevher almıştı. İskandinav topraklarına rahatça götürebileceği dayanıklı bitkiler görmüştü.

Bizans ziyareti gittikçe daha eğlenceli oluyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Sidroc kapının girişinde durup Drifa'nın en çok sevdiği dünyada, bahçede rahatlayışını izledi.

Şimdilik Drifa onun farkında değildi, başını güneşe doğru çevirmişti, sadece kuşların, çeşmenin ve dikkatle dinlense pek uzakta olmayan Marmara Denizi'nin sesi duyuluyordu.

Gerçekten de güzel bir kadındı, hatta beş yıl öncesinden daha hoştu. Gözleri kapalıyken, yüz hatlarında Doğululara özgü egzotik hava yoktu, hafif koyu renkli teni hariç. Siyah saçları serbest kaldığında beline dek inen ipeksi dalgaları andırıyor olmalıydı. Narin bir yapısı vardı ama ince beli ve yuvarlak kalçalarıyla tezat oluşturan dolgun göğüsleri cinsel istek uyandırıyordu.

Sidroc onun oturduğu masaya doğru gitti ve parmağının ucunu tek saç örgüsünün açıkta bıraktığı ensesinde gezdirip, "Küçük çiçeğim bugün nasıl?" diye sordu.

Drifa irkilip yerinden sıçrayınca önündeki şarap dolu bardak neredeyse dökülecekti. Hızlı refleksleri sayesinde Sidroc kadehi yakalayıp masanın ortasına itebildi.

“Seni hödük! Ben senin küçük hiçbir şeyin değilim.”

“Göreceğiz.”

“Beni bu şekilde korkutmak zorunda mısın?”

Henüz korkunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorsun, tatlım. Karşısındaki sandalyeye oturdu. “Daha dikkatli olmalısın. Ne de olsa yabancı bir ülkedesin.”

Drifa gözlerini kısarak ona baktı. “Buraya nasıl geldin? Ivar bundan hiç hoşlanmayacak.”

“Aslına bakarsan, nerede olduğunu bana söyleyen Ivar’dı. Anlaşılan İskandinav topraklarında ortak bir arkadaşımız var. Kuzeni Snorri Straggle Beard ile Mavi Fiyord savaşında yan yana mücadele ettik. Ivar artık beni bir arkadaşı olarak görüyor.”

“Ona öyle olmadığını söylemeliyim.”

“Söylersen, yatak sporu cetveline bir gece daha eklemek zorunda kalırım.”

“Tehditlerin artık sıkıcı olmaya başladı. Arzularını benimle tatmin etmeni kabul edeceğime gerçekten inanıyor musun?”

Sidroc kakhaha attı. “Öncelikle, sadece kendi arzularımı tatmin ediyor olmayacağım. Bu karşılıklı bir tatmin olacak. İkincisi bunlar tehdit değil. Yatağıma geldiğinde kendi isteğinle gelmiş olacaksın. En azından bir ölçüde.”

Drifa öfkeyle ona baktı.

Kızgın bakışlarını çekici bulmaya başlıyorum. Bu ne kadar acınası bir şey böyle? “Sanırım tutku bıçağını keskinleştirmek için biraz iştahını açmak gerekecek. Öte yandan, kılıcımın iştahı çoktan açıldı.” *Bu lafları nereden buluyorum? Finn'den bulaşmış olmalı.*

“Kulaklarının arasında taş olmalı. Evlenmeden seninle

birlikte olmaya razı olacağımı nereden çıkarıyorsun? Elbette,” diye hemen ekledi Drifa, “seninle evlenmeyi düşünmüyorum.”

Sidroc gülümsedi, onu rahatsız etmekten tuhaf bir zevk alıyordu. “Ben de eşim olmanı istemiyorum ama doğuştan bir askerim, Drifa. Savaş meydanında olsun ya da olmasın, nasıl savaşılır bilirim. Daha önce de söylediğim gibi herkesin bir zayıf noktası vardır. Ben de senin zayıf noktayı bulacağım.”

Bir kez daha Drifa’nın yüzünde o tuhaf korku dolu ifade belirince Sidroc kadının ondan sakladığı bir sırrı olduğunu hissetti. Ama zamanı gelince ne olduğunu öğrenecekti.

“Söz konusu sen olduğunda hiçbir zayıf noktam yok,” dedi Drifa ve kalkmaya yeltendi.

Sidroc elini omzuna koyup hafifçe onu geriye itti. “Boş yere çabalama, tatlım.”

Sevgi sözcüğü kullandığını duyunca Drifa çenesini kaldırdı.

Sidroc bunu fark ettiğinden elbette tekrar aynı sözcüğü kullandı. “Bana öyle geliyor ki, tatlım, aradığım zayıflığı çoktan buldum. Bana karşı gizlemeye çalıştığın bir tutku besliyorsun. Hatta şu an göğüslerinin sızladığını ve bacaklarının arasının ıslandığına eminim.” *Lanet olsun! Kendi kendimi tahrik ediyorum.*

Drifa nefesini tuttu ve bir şeyler söylemeye çalıştı, muhtemelen sert ve iğneli bir şey söylemek istiyordu ama başaramadı. Bazen kadınlar kendi tutkularıyla mücadele ederlerdi.

“Ve sanıyorum ki,” diye ekledi Sidroc, “o urnalardan birini kapıp kafama geçirmeyi istiyorsun. Yine. Ama seni uyarmalıyım, tekrar kafamın delinmesine izin vermeyece-

ğim. Erkekliğim zaten yeterince büyük.” *Ve her geçen dakika daha çok büyüyor.*

“Sen... Sen... Seni azgın, kaba, kendini beğenmiş, gözü dönmüş bir cüce!”

“Cık, cık, cık! Bana kalırsa, kelime hazneme yenilerini eklemelisin. Belki de seni pazar yerine götürüp yeni sözcükler öğrenmeni sağlayabilirim. Hatta farklı dilleri. Evet pazar yerinde kötü sözcükler havada uçuşuyor.” *Ve başka kötü şeyler de.*

“Tanrıya şükür!” Ianthe kapıdan dışarı çıkıp alnına düşen saç tellerini üfledi. “Seni bugün pazara götürüp özel birkaç yer göstermek istiyordum Drifa ama Sidroc teklif ettiğine göre zor müşteriye geri dönebilirim.”

“Hayır, buna gerek yok Ianthe,” dedi Drifa. “Ivar ve diğer muhafızlarımla gidebilirim. Belki de başka bir gün birlikte alışverişe gidebiliriz.”

“Elbette,” dedi Ianthe, “ama yine de...”

“Benim için bir zevk,” dedi Sidroc, Drifa’ya. Ve gerçekten de öyleydi. Ona hiç kimsenin gösteremeyeceği yerler ve şeyler vardı. “Lütfen.”

Ianthe daha fazla şarap isterken, Drifa, Sidroc’a “Defol!” dedi sertçe.

Sidroc tatlılıkla “Evet, dikenli çiçeğim,” dedi. “Senin biricik arın olacağım ve her fırsatta seni sokacağım. Bızzz!”

“Eniştem John, Kartal Yuvası’nda arı yetiştiriyor. Erkek arılara ne olduğunu biliyorsun, değil mi, Sidroc?”

“Yüzündeki sırtışa bakılırsa bilmek istemiyorum.” Doğrusu, epey sevimli bir sırtıştı.

“Bir sokmanın sonucunda azgın arı ölür.”

Bızzz planlarım buraya kadarmış!

Drifa mutlu değildi. Ivar mutlu değildi. Diğer üç muhafızı da mutlu değillerdi.

Muhafızları böylesine kalabalık ve tehlikeli bir yerde olmaktan hoşlanmamışlardı.

Drifa aniden sırtında hissettiği karıncalanmadan hoşlanmamıştı.

Ama Sidroc, karınca, kısa bir süre sonra hareketli pazarın içinde yürürlerken epey eğleniyor gibi görünüyordu. Drifa onu at dışkılarından oluşan yığına itmeyi düşündü ama muhtemelen onu da beraberinde götürürdü.

Sidroc'un bu muhteşem geziyi mahvetmesine izin ver-meyecekti. Drifa şehrin berbat kokusuna alıştıktan sonra, daha hoş olan başka kokular olduğunu fark etti. Kömür ateşinde her türlü et, kümes hayvanları ve balık kızartılıyordu. "Nuh'un Gemisi'ndeki tüm hayvanların bir şekilde burada sergilendiğine yemin edebilirim," diye sesli düşündü Drifa. Müşterilerin görmesi için dilimlenen ya da ikiye kesilen meyve ve sebzeler içinse, "Cennet'in bahçesi buradan daha zengin olabilir mi?" dedi.

"Tek eksik olan şey yılan," dedi Sidroc ve sonra gülünç bir tıslama sesi çıkardı.

Varlıklı asilzadeler, erkekler ve kadınlar, şehrin içinde iyi giyimli köleler tarafından tahtırevanlarda taşınıyorlardı. Keçiler, büyük ve küçük baş hayvanların arasında açık artırma alanına doğru itilip kakılan neredeyse çıplak ve perişan görünen kölelere kıyasla büyük bir tezat oluşturuyorlardı. Farklı giyimli, türbanlı çöl göçebeleri Moğolistan ipeği ve Rus kürküyle dolu develere önderlik ediyorlardı.

Ve sesler! Taş ve ahşap zeminin üzerinde ilerleyen ara-

baların tekerlekleri, kilise çanları, bir düzine ya da belki de daha fazla dil, renkli ve alışılmamış kelimeler kullanarak mallarını satmaya çalışan satıcıların bağırışları. Evet, Sidroc bu konuda haklıydı. “Çek arabanı, seni deve pisliği!” “Tek bir kuruş daha vermem, keçi çobanının fahişesinin hırsız oğlu!” Ve, *canın cehenneme*’nin farklı türleri. “Zavallı kıcının canı cehenneme!” “O parayı ödersem, beni evire çevire dövsünler!” Ve epey yaygın olan, “Lanet, lanet, lanet!” sözleri.

Drifa utancından yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu, Sidroc’un onun bu halini görüp “Sana söylemiştim,” dememesi için başını diğer tarafa çevirdi.

Ama Sidroc kıkırdayınca, Drifa onun gördüğünü ve hoşuna gittiğini anladı.

“Şu tezgâha bak, Drifa.” Sidroc onu dikili kadın giysilerinin sergilendiği bir tezgâha doğru itti. “Yunan giysileri satın almak istediğini söylemiştin.”

Drifa kumaş yığınlarını gözden geçirip birkaç elbise ve mavi, kırmızı ve yeşil olmak üzere üç ipek topunun yanı sıra örgülü ve şerit halindeki sert sırmalı kumaşlardan aldı. Bizans ipeği en değerli eşyalar arasındaydı, hatta bazen değeri altın kadar yüksek olabiliyordu ve nedenini anlayabiliyordu.

“Buraya gel, zambağım,” diye seslenen Sidroc, Drifa’yı çadırın arka tarafına çağırdı. Sırf onu sınırlandırmak için ona çiçek isimleriyle hitap etmeye başlamıştı.

“Senin yapman gereken Vareg işlerin yok mu?”

“Altı ay süren Vareg işlerimden yeni döndüm.”

“O halde Viking işlerin.”

Ona göz kırptı. “Zaten Viking işleri yapıyorum.

Drifa’nın onun ne demek istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama göz kırpmasını ayak parmaklarına dek hissetmişti. “Bugün üzerimde bir uğursuzluk var!” diye mırıldandı.

“*Lanet olsun* mu dedin?” diye sordu Sidroc alaycı bir dehşetle.

“Hayır, demedim.” Drifa ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama Sidroc elini tuttu.

“Gel benimle. Senin için en uygun elbiseyi buldum.”

Hayal edebiliyorum. Ama hayal gücü sandığı kadar güçlü değildi.

Sidroc, boynu, kolları ve karnı açıkta bırakan, göğüs uçlarını ve kasıkları üç kat kumaşla örtülü incecik kırmızı bir kumaştan yapılmış bir kıyafet tuttu. Karnın hemen altında kalçalardan başlayan alt kısmı, aslında ayak bileklerinde bir araya gelen bir tür pantolondur. Harem kızlarının giyebileceği türden bir kıyafet olduğunu hayal etti Drifa.

“İşte en güzel kısmı, benim utangaç menekşem.” Kıyafeti sallayınca el ve ayak bileklerine işlenen çanlar çaldı. Sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle, “Yatak odama her yaklaştığında, senin geldiğini anlayacağım,” dedi Sidroc.

“Tıpkı bir inek gibi,” dedi Drifa soğuk bir şekilde.

Bu Sidroc’un cesaretini hiç kırmadı. “Daha çok şahsıma özel bir aşk kölesi.” Kaşlarını oynattı. “Ayrıca benim için dans ettiğinde çanların özel bir müzik yapacak.”

“Dans mı? İlk kez danstan bahsettiğini duyuyorum.”

“Tüm aşk köleleri dans eder. Aşk köleleri hakkında çok fazla şey bildiğimden değil ama bir aşk kölem olsa, dans edeceğinden eminim. Her neyse, sence de harika değil mi?”

“Evet, harika,” dedi Drifa yine ilgisizce ama Sidroc ona aldırmış etmedi. “O şeyi satın almayacağım.”

“Elbette, almayacaksın, kızaran goncam. Ben senin için alırım.”

Bu arada, tezgâhın diğer tarafında duran muhafızları

öfkelenmek yerine neşeyle onları izliyorlardı. Ama Drifa, muhafızlarından ikisinin içeri girip ülkelerindeki sevgilileri için harem kıyafetlerini incelediklerini fark edince nedenini anladı. Erkekler!

Sidroc kakhaha atınca şüpheleri doğrulanmış oldu. “Eşin o hediyeye bayılacak, Farle. Ve Gismun, sen de nişanlına bunlardan bir tane alırsan bir an önce seninle evlenmek isteyecektir.”

Tanrılar aşkına! Adam tüm muhafızlarımla arkadaş mı oldu?

Kıyafetlerin parası ödendikten ve evet, Sidroc o rezil kıyafeti aldıktan sonra Drifa “Başka bir kadın için. Benim için değil. Kesinlikle benim için değil,” diye üsteledi.

Sidroc onun itirazlarına aldırmadı.

Müzisyenler, hokkabazlar, sihirbazlar, falcılar ve astrologlarla kaynayan pazara geri dönmüşlerdi.

“Fal baktırmak ister misin, şeftali baharım?”

Drifa’nın tek ihtiyacı olan şey buydu. Bir falcının sırrını keşfedip Sidroc’un önünde söylemesi. “Hayır, bugün değil ve çiçekleri kullanarak bana hakaret etmekten vazgeç.”

“Leydim...” Sidroc elini kalbinin üzerine koydu. “Bunlar sevgi sözcükleri.”

“O halde sevgi sözcükleri kullanmayı bırak.”

Sidroc sadece gülümsedi.

Doğrusu Drifa onun oyuncu yanını seviyordu. Söylediği ya da yaptığı iyi şeylerin arasına ikide bir yatak odası hallerini katması çok kötüydü. Drifa kendini bir Kuzeylinin oltasında yavaş yavaş çekilen balık gibi hissediyordu. Ve Kuzeyliler balık tutmada ustalardı.

Aklının bir köşesinde sürekli Runa’yı ve Sidroc’a kızını nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Nasıl? Ve ne zaman?

Yürürken ve Sidroc her nasılsa elini tutup parmaklarını onunkilere dolamayı başardığında, çoğu Konstantinopolis'in ismini aldığı ilk Konstantin'e ait olan şehrin her yanına bulunan heykelleri fark etti.

En ilginç görüntülerden biri, kalabalıkların yukarısındaki yüksek sütunların tepesinde oturan adamlardı. Sidroc onların sütun kaidelerinde dua ederek yaşamayı seçen *stilit* olarak bilinen çileci keşişler olduklarını açıkladı. Yiyecekler ve içecekler diğer keşişler tarafından onlara ulaştırılıyordu. Drifa diğer bedensel ihtiyaçları nasıl karşıladıklarını bilmek istemiyordu.

Heykellerden misket denen bir oyuna dek her şeyin mermerden olduğu bir dükkândan Drifa farklı tatlı hamurları açmak için bir oklava aldı. Ingrith buna bayılacaktı. Hatta iki tane aldı. Diğeri Stoneheim aşçısı içindi.

Oradayken Sidroc elbette afallatıcı bir şey yapmak zorundaydı. Her nasılsa, salatalıklara benzeyen, farklı boyutlarda, uçları soğanımsı olan uzun mermerleri keşfetti. Drifa önce ne olduklarını anlamadı ama sonra erkeklik organı taklitleri olduğunu anladı. "Bu benimkinin boyutlarında... Kafama delik açıldığından beri," dedi Sidroc bir eliyle tartarak.

"Seni salak!" Hızla dükkândan çıkarken adamın arkasından güldüğünü duyabiliyordu. Muhafızları bu seferki rezaletinden habersiz bir şekilde dükkânın önünde duruyorlardı.

Ona yetişince, "Ne için kullanıldıklarını bilmek ister misin?" diye sordu Sidroc.

"İstemiyorum!"

"Her neyse, ben yanıdayken öyle bir şeye ihtiyacın yok."

Drifa onun yüzüne bakmadı bile, üç sözlü iğneleme

önce, Sidroc'un akla gelen her hayvanın testisinin olduğu bir tezgâhı ve bir kez de adamotu kökünün satıldığı yeri göstererek onunla oynadığını anlamıştı. Sidroc ona adamotu kökünün kadın cinsel organına benzediğini söylemişti. Sanki Drifa orasının neye benzediğini bilmiyordu!

Şimdilik dilini tutuyordu. Yukarı baktı, güneş tam tepedeydi. Öğlen olmalıydı. "İmparatorla görüşmeme hazırlanmam için saraya geri dönmeliyiz." Muhafızlarından birine Ianthe'nin incelemesi için bıraktığı amber kutusunu almasını söyledi.

Ona sormayı hiç düşünmemiş olsa da, "Ben senin için onu getiririm," dedi Sidroc, "ama General Skleros ile bir randevum var. Söyleyeceklerim düşünülürse üzerimde üniformamın olması daha iyisi."

"Vareg Muhafızları'ndan ayrılma isteğini mi dile getireceksin?"

Sidroc şaşkınlıkla kafasını eğdi.

"Ianthe söyledi."

"Başka ne söyledi?"

Ah, yüzündeki endişeli ifadeye bayılıyorum. "Birçok şey."

Sidroc bekledi, ama Drifa başka bir şey söylemeyince, iyi bir asker olduğu için farklı bir açıdan saldırmaya karar verdi.

Hazırlıklı olmalıydı. Asma köprüsünü kaldırıp savunmasını yapmalıydı.

"Bana çocuğunun babasından bahset. Beni ölüme terk ettikten hemen sonra birlikte olduğun adamdan."

"Ben seni ölüme... Öyle bir adam... Sana hiçbir açıklama..." Drifa kekelemeye başladı. *Tanrılar aşkına! Yalanlarımın ördüğü ağ gittikçe büyüyor. Birkaç kez nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. "Seni ilgilendirmez." Bunun doğru olmasını çok isterdim.*

“Yalan söylüyorsun,” dedi Sidroc. “İnan bana, yalan söylediğinde yüzün her şeyi ele veriyor. Ama sebebini merak ediyorum.”

“Beni rahat bırak, Sidroc. Sorularına cevap veremeyecek kadar çok şey var aklımda.” *Ve yalanlarımı cilalamak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Ya da sana açıklayacağım gerçeği.*

“Yine yalan söylüyorsun. Pekâlâ. Sevgilin hakkında konuşmayı erteleyebiliriz, ama asıl istediğim...”

Tam o sırada, tezgâhlardan birinden kaçan keçinin peşinden koşan birkaç küçük kız konuşmalarını böldü. Gülüşüp kıkırdayarak sağa sola koşarken uzun saçları terli yüzlerine vuruyordu.

Drifa birdenbire Runa’yı hatırladı, elbette onu çok özlemişti. Pazarı görmek kim bilir Runa’nın ne kadar hoşuna giderdi! Drifa yokluğunu telafi etmek için küçük kıza olabildiğince çok hediye almaya yemin etti. Belki de gördüğü o misket oyununu alabilirdi. Ve en sevdiği renk olan mavi bir Yunan elbisesi. Gökkuşağındaki tüm renklerden düzinelerce kurdele.

Yürümeye devam ederken sakinleşmek için nefes alıp verdi. Ancak o zaman Sidroc’un ona dikkatle baktığını fark etti.

“Yine ne var?” diye sordu.

“Bana çocuğundan bahset.”

Onuncu Bölüm

Finn ile beraber General Skleros ile olan görüşmeleri için beklerken, Sidroc savunulamaz, düşünmesi bile korkunç olan bir şey mırıldandı.

“Drifa’nın çocuğu benim olabilir mi?”

“Ne?” diye bağırdı Finn.

Sidroc endişesini yüksek sesle dile getirdiğini fark etmemişti. Artık çok geçti. “Drifa çocuğundan her bahsettiğimde geriliyor. Hatta korkuya kapıldığını bile söyleyebilirim. Ve bir kez bile kızla ilgili sorularıma cevap vermedi... İsmi Runa’ydı sanırım.”

“Onunla birlikte olup olmadığını unutmuş olabilir misin?”

“Kutsal Thor adına, hayır! Kafamdaki deliğe rağmen aklımı kaçırmadım, böyle bir şeyi asla unutmam, özellikle de Kuzeyli bir prenses söz konusuysa. Ama ya ben bilinçsizce yatarken benimle birlikte olduysa?”

Finn’in gözleri bu ihtimal karşısında kocaman oldu ama sonra, “Baş ucundan hiç ayrıldım,” dedi.

“Ama Signe’ye bakmak için Vikstead’e gitmemiş miydin?”

“Bu konuda haklısın ama gerçekten, Sidroc, uykudayken bile erkeklerin aletlerinin istekli olabileceği bilinse de böyle bir şey olduğunu hiç duymadım. Doğrusu bir keresinde sabah ereksiyonum o kadar büyüktü ki, mümkün olsa bronz heykelini yaptırırdım.”

Sidroc’un zihninde böyle bir görüntüye ihtiyacı yoktu. “Bir kadının ereksiyon halindeki çaresiz bir erkeğin üzerine oturup ondan istifade etmesi çok mu inanılması güç bir şey?”

“Evet, öyle.” Bu cevap inanılması güç şeylerin uzmanı Finn’den geliyordu. “Ama dönüp dolaşıp aynı soruya geri geliyoruz: Neden bu kadar korkuyor?”

“Bilmiyorum.” *Ama öğreneceğimden emin olabilirsiniz.* “Yine de aklım almıyor. *Drifa*? Şu ciddi prenses mi?”

“Bir zamanlar senden hoşlanırdı.”

Kafama vurmasıyla sonlanan kısa süreli bir hoşlanma. “Bilinçsiz bir halde yatarken neden benden faydalanmak istesin ki? Sevişmek isteseydi sorması yeterliydi.”

“Belki de çocuk sahibi olmak istiyordu... Senin çocuğunun ve bir daha uyanamayıp ona doğal yollardan bunu veremeyeceğinden endişe etmiş olmalı.”

İmkânsız! Bu hiç olmadı!

Yoksa oldu mu?

“Öhö öhö!”

Finn ile kafalarını çevirince bir hizmetkârın kapının girişinde olduğunu gördüler. “General sizi görmek için hazır.”

Kalkıp küçük bekleme odalarından birine girmeye hazırlanırken üniformalı altı adam dışarı çıktı. İkiisi Sidroc ile

Finn'in tanıdıkları hem tagma hem de thema ordularının ikincil generalleriydi. Herkes kısaca birbirini selamladı.

Bizans thema adı verilen askeri bölgelere ayrılmıştı, her birinin kendine ait bir ordusu ve garnizonu vardı. Ve bir de Miklagard'daki sarayda görevli olan farklı bir grup asker vardı. Bunlara tagma ordusu deniyordu. General Skleros tüm orduların komutanıydı.

Ama bu generalleri bir arada görmek ve Sidroc'a bakış şekilleri ensesinin karıncalanmasına neden oldu.

“Eyvah!” dedi Finn.

“Kesinlikle,” diye ona katıldı Sidroc.

Masanın üzerine yaydığı haritayı inceleyen General Skleros'un bulunduğu odaya girdiklerinde kafalarında daha fazla çelişki oluştu. Adam yalnız değildi.

Her zamanki hanedan kostümü yerine, ipek ya da yumuşak yüne benzeyen basit bir tunik ve diz altı pantolon giymiş olan İmparator İoannis Çimiskes masada oturmuş kadehindeki şarabı yudumluyordu. Dimdik ve düşünceli bir şekilde oturan Patrik Antony de kucağındaki tespihini çekiyordu, en azından Sidroc kucağında duran eliyle öyle yaptığını umuyordu. En hayra alamet olmayan kısmı ise, Miklagard'ın sıçan suratlı valisi Alexander Milonas'ın da odada olmasıydı.

İmparator tüm Bizans'ı yönetirken, vali Altın Şehir'de hayatın ve ticaretin her alanını kontrol ediyordu. Tüccarların ve halkın korktuğu bir adamdı, haksız da sayılmazlardı. Ianthe hain valiyle birçok kez mücadele etmek zorunda kalmıştı.

İmparatorun önünde saygıyla eğilirlerken, “Ekselansları,” dedi Sidroc. İmparator, “Hoş geldiniz Lord Guntersson. Hoş geldiniz Lord Vidarsson,” dedikten sonra doğruldular.

Elbette ikisi de lord değillerdi ama hükümdarı düzeltmeye kalkmadılar. Artık buna gerek yoktu. Geçmişte birkaç kez onu düzeltmişlerdi ama işe yaramamıştı. Eğer imparator onları Kuzeyli lordlar olarak görmek istiyorsa, öyle olabilirdi.

Hâlâ ayakta olan Sidroc ile Finn aynı anda, “Patrik cenapları,” dediler başını eğerek onları selamlayan patriğe. Ve sonra onları hiç de sıcak bir şekilde karşılamayan General Skleros ile Vali Milonas’la da selamlaştılar.

Her neyse. Demek böyle olacaktı.

“Benimle konuşmak istemişsiniz?” dedi imparator lafi uzatmadan.

Finn ile ona oturmak ve şarap isteyip istemediklerinin sorulmamasının bir anlamı var mıydı?

Muhtemelen.

“Majesteleri, Vareg Muhafızlığı görevimizden ayrılıp ülkemize dönmek istiyoruz,” dedi Sidroc. Odadakiler bu istek karşısında şaşırmış görünmüyordu ama sessizlik bozulmadı ve Sidroc konuşmaya devam etti. “Finn ile son beş yıldır size hizmet ediyoruz ama artık kendi topraklarımıza yerleşmemizin vakti geldi.” Toprak sahibi değillerdi ama imparatorun bunu bilmesine gerek yoktu.

General incelediği haritadan kafasını kaldırıp “Vareg muhafızı olarak hoşlanmadığınız bir davranışa maruz kaldınız mı?” diye sordu.

“Hayır, asla. Paramız hep ödendi ve hep saygı gördük.”

“Geçen yılki hizmetimizin karşılığı hariç... O da sanırım, *şu sıralar* ödenecek olmalı,” diye ekledi Finn beceriksiz bir kurnazlıkla.

“Paralarının şimdiye dek ödenmemiş olmasının bir sebebi var mı?” diye sordu İmparator İoannis, General Skleros’a.

Yüzü kızaran general, “Son dönen grupta parası ödenmemiş birçok adam var. Bu sadece basit bir gecikme,” dedi. Donuk bir ifadeyle Sidroc ve Finn’e, “Bugün maliye bakanına giderseniz, paranız ödenir,” dedi.

“Çok teşekkürler,” dedi Sidroc ve Finn.

O sırada imparator, “Hizmetinizi ne zaman sona erdirmek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Bir an önce,” deyiverdi Finn.

Sidroc onu uyarırcasına bir bakış attı. “Birkaç gün önce uzun bir görevden döndük. İskandinav fiyortlarının donduğu kış aylarına kalmadan yola çıkmak istiyoruz.” Yeterince mantıklı bir açıklamaydı. Geriye sadece kabul etmesi kalmıştı.

İmparator, vali ve patrik birbirlerine anlamlı bakışlarla baktılar, bu ancak bela anlamına gelebilirdi.

Finn ile Sidroc da birbirlerine baktılar. Onları ise daha çok, “Eyvah!” *Yine mi!* anlamına geliyordu.

“Gitmeden önce yapmanızı istediğim kısa bir iş var,” dedi imparator.

“İkimizden de mi?” diye sordu Finn.

Kabalığı yüzünden Finn’i başka biri öldürmezse, Sidroc öldürecekti.

“Bir kişi yeterli, iki kişi daha iyi olur.” İmparatorun ses tonu artık odaya ilk girdiklerinde olduğu kadar dostça değildi.

Sidroc vurgulayarak, “Kabul edersek... Yapmamızı istediğiniz şey nedir?” diye sordu. Kibar olmakla zayıf olmak farklı şeylerdi.

İmparator, General Skleros’un açıklaması için elini salladı.

“Bizans İmparatorluğu’nun gücü savaş beyi generallerinin Müslümanlara karşı savunma yaptıkları sınırlarda yer alan kalelerde giderek artıyor. Ama bu savaş beylerinin çoğu fazla güçlendi. Bunun devam etmesine izin veremeyiz.”

“Aç gözlü. Ve dinsizce,” dedi ilk kez konuşan Patrik Antony. “Bizans’ın yeni bir Sodom ve Gomore olmaması için bir an önce durdurulmalılar.”

İmparator bu ihtimale kaşlarını çatarak tepki gösterse de kutsal adamı düzeltmedi. Sidroc bunun bir abartma olduğunu düşündü. Hem imparator da savaş beyliğinden gelmiyor muydu?

Sidroc, İncil’de geçen Sodom ve Gomore hikâyesini biliyordu ama Yunanların tuzdan sütunu olmayacaktı. Sanki zihnini okumuşçasına, Finn “Tuzken hiç iyi görünmem,” diye fısıldadı.

“Ne dedin sen?” diye sordu general.

“Sidroc’a daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğunu söylüyordum,” dedi Finn.

“Tam olarak ne yapmamızı istiyorsunuz?” diye soran Sidroc, sırayla imparator, Skleros ve patriğe baktı.

“Sınırdaki topraklar vergilerini doğru düzgün ödemi-
yor,” dedi Vali Milonas, “ve adalete teslim edilmesi gereken suçluları barındırdıklarından şüpheleniyoruz.”

Vali, Miklagard’da imparatorundan sonra en güçlü kişiydi. Ülkenin kanunlarını uyguluyor, suçluların peşine düşüp onları mahkemede yargılıyordu. Bazen suçlular yakalanır yakalanmaz kamçılanırlardı. Ülkeye gelen ve ülkeden çıkan tüm insanları ve eşyaları gözetim altında tutuyordu. Şehirde ticaret yapmak isteyen herkes ondan izin almak zorundaydı. Hatta eşyalar ve hizmetler için fiyat bile belirliyor, vergileri

düzene sokuyordu. Bazıları Augustaion ile pazar yeri arasındaki Mese'deki hapishanenin de bulunduğu Praetorion'daki karargâhında emrinde bin kişinin çalıştığını söylüyordu. Kesinlikle hafife alınmaması gereken bir adamdı.

Valinin de işin içinde olduğunu gören Sidroc, bunun güç kaybetmekten korkmak kadar parayla da ilgili olduğunu anladı.

"Tekrar ediyorum, ne yapmamızı istiyorsunuz?" Sidroc tuzağa düşürüldüklerini düşünmeye başlamıştı. Finn ile ülkeyi terk etmek istediklerini anlayınca, onları koz olarak kullanmaya karar vermişlerdi. "O bölgelere birliklerle gitmemizi istemiyorsunuzdur herhalde. Bu çok büyük bir operasyon olur."

General kafasını iki yana salladı. "Hemen savaşmak istemiyoruz. En azından, şimdilik. İstedüğimiz istihbarat."

"İstihbarat mı? Bizden casusluk yapmamızı mı istiyorsunuz?" Sidroc kulaklarına inanamıyordu. O bir savaşçıydı, karanlık köşelere çaktırmadan girip çıkan sinsi biri değildi.

"Evet," dedi general, "ama sadece tek bir savaş beyini, Steven Bardas'ı ve topraklarını izlemenizi istiyoruz, Bizans'a atla ya da deveyle iki günlük mesafede. Sadece bir ya da iki haftalığına gitmiş olacaksınız."

Generalin ses tonundaki hoşnutsuzluk açıktı. Skleros ile Bardas ailelerinin nesillerdir anlaşmazlık içinde olduğu bilinen bir gerçektir. Aslında onlar hanedanlardı. Savaşta olan hanedanlar. Birbirleriyle olan çok sayıdaki bağları oldukça karışık. Örneğin imparatorun ilk eşi Maria, Bardas ailesinden geliyordu.

"Bu görev için Yunan askerleri daha uygun olmaz mı?" diye sordu Finn. Onlar ortalama Yunanlardan daha uzun

boyluydular ve görünüşleriyle Kuzeyli oldukları belliydi, özellikle de sarışın olan Finn.

“En iyi kısmı da bu,” diye araya girdi imparator. “Anlaşılan Bardas paralı asker alıyor, benim Vareg muhafızlarım da dahil.”

“Şüphelenmez mi?” Sidroc bir görevi daha aklından geçirdiğine inanamıyordu, hem de konu bu kez casuslukken. O bir askerdirdi, ortalıkta sinsice dolaşan biri değil.

“Onu ikna edebilirsiniz,” dedi general. “Bu görevin üstesinden gelebileceğinizi düşünmeseydik, sizden böyle bir şey istemezdik.”

Tabii. Oldu olacak ateşte yürümemizi ya da kendi kalbimize kılıç saplamamızı da isteyin. “Bu son görevi üstlenirsek,” dedi Sidroc imparatora, “bizi görevimizden alacağınıza ve ikrama vereceğinize dair söz verir misiniz?”

İmparator söz vermesini talep ettiklerini duyunca doğruldu ama sonra patriğe bakıp, “Tanrı’nın önünde yemin ediyorum,” dedi.

Bu Sidroc için yeterliydi. Finn bir şey söylemeye çalışınca Sidroc ayağına bastı.

Hep birlikte söz konusu bölgenin haritasını incelerken onlara belirli detaylar verildi. Atları ya da develeri unutsalar iyi olacaktı, o dağlık bölgeye tırmanabilmeleri için muhtemelen keçilere ihtiyaçları olacaktı. Ya da en azından katırlara. Bu bir Viking için ne kadar da aşağılayıcıydı? *Tanrılar aşkına, keskinlikle yeniden bir Viking yelkenlisine binmem gerek.* Bu düşünce üzerine, Bizans’tayken emrinde çalışan adamlarına yelkenlisini hazırlayıp Miklagard’a getirmeleri için haber göndermeye karar verdi. Beş yıldır yelkenlisi şehir kapılarının dışındaki bir limana yakın bir sahile demir atmış halde duruyordu.

Görüşme sona erdikten sonra, Vali Milonas, Sidroc’a bakıp “Görevinden ayrıldığında, mücevheratçı güzel metresin ne yapacak?” diye sordu.

Mücevheratçı güzel mi? Sidroc’ın zihninde ikaz çanları çalmaya başladı. “Her zamanki gibi çalışmaya devam edecek.”

Sidroc temkinli bir şekilde kafasını salladı. Milonas’ın Ianthe ile ilgilenmesi onu endişelendirdi. Adam isterse Ianthe’nin işine ve özel hayatına çok fazla şey yapabilirdi. “Ianthe’nin endişelenmesi gereken bir şey mi var? Ticaret izninde bir sorun mu var? Vergilerini zamanında ödemiyou mu?”

“Hayır. Sadece soruyordum.”

Finn ile birbirlerine baktılar. Sidroc gündüzleri dükkânında duracak muhafızın dışında kesinlikle onun için bir ya da iki koruma tutmak zorundaydı. Hatta şehirden uzakta yaşaması onun için daha iyi olurdu, Ianthe mücevherlerini orada yapar ve dükkânını idare etmesi için birini tutabilirdi.

Sidroc içini çekti. Şehirden ayrılmadan önce yapması gereken ve ona hiç de kolay görünmeyen bir şey daha çıkmıştı.

Gerçi hâlâ halletmesi gereken bir sorun vardı.

Yatak odası hizmetkârı resmi cüppesini giymesine yardım ederken, “Sanırım birazdan ülkenizden gelen bir kadınla görüşeceğim,” dedi imparator. “Kuzeyli bir prenses.”

“Bir Arap,” dedi Skleros keyifsizce. Sidroc Yunanların Araplardan daha çok nefret ettikleri bir şeyin olduğunu sanmıyordu.

“Bir Arap mı? Sarayda mı?” Milonas ilgiyle kulaklarını açtı.

Patrik “Pagan mı? Yoksa Müslüman mı?” diye sordu. Papazın gözleri şaşkınlıktan neredeyse yerlerinden fırlayacaktı.

“Hayır, hayır, hayır. Drifa Kuzeyli bir prenses ve tam bir Viking’tir. Babası Stoneheim’lı Kral Thorvald’dır.” Sidroc o haini... Gizli çocuğunun annesi olabilecek kadını savunduğuna inanamıyordu. “Gerçekten, sadece anne tarafından çok az Arap kanı taşır.”

Üç adam da, *göreceğiz*, der gibi şüpheli gözlerle Sidroc’u süzdü.

“Her neyse, görüşme yapmamın zamanı geldi,” dedi imparator ve üç adam da odadan çıktı.

“Kutsal Valkürler adına!” dedi Finn.

“Sana katılıyorum.”

“Sence onu takip edip Prenses Drifa’ya neler olacağına bakmamız gerekmez mi?”

Sidroc derin bir nefes aldı. *Görünüşe bakılırsa bir Viking’in işi asla bitmiyordu.*

On Birinci Bölüm

Drifa iki gün içinde Miklagard'da dünyanın tüm harikalarını gördüğünü düşünmüştü ama ziyaretçi elçi ve delegelerin imparator ve imparatoriçeye resmi bir şekilde takdim edildiği Hrisotriklinos ya da Altın Salon'da gördükleri hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

İhtişamıyla bir katedrali andıran uzun salonun zemini mermer ve renkli mozaiklerdendi. Tavanlar bile çoğu İncil'den sahnelerin olduğu fresklerle süslüydü. Yan tarafta aralarında ve arkalarında sarayı ziyaret edenlerin durduğu sütunlar vardı. Hatta, herkes –en az iki yüz kişi– duruyordu. Uzun süren saray rituelleri boyunca sadece imparator ve imparatoriçe oturabiliyordu. Rus topraklarından gelen delege ve Girit'teki bir dağ manastırından gelen rahibelerle görüştüktan sonra, sıra ona gelmişti.

Logothete ya da baş vekil, Drifa'ya ve beraberindeki her biri birer hediye taşıyan dört liderine ileri doğru eşlik etti.

Ziyaretçilerin yanı sıra çoğu harem ağası olan saray görevlileri ve onların yardımcılarının önünden geçtiler. Dri-

fa'nın babası Rafn bir keresinde konuşurken, harem ağalarından Bizans'ın üçüncü cinsiyeti olarak söz etmişti. Güvenilir oldukları ve aşırı hırsları olmadığı düşünüldüğünden sayıları çok fazlaydı.

Senato olarak bilinen yönetim kurulunun bazı üyeleri de oradaydı. Ve imparatoriçe, beraberinde diğer ülkelerin kraliçeleriyle yarışacak kadar şık görünen birçok nedime getirmişti.

Drifa resepsiyon salonunun ortasındaki uzun yolda ilerlerken Sidroc ile Finn'in yan tarafta durduklarını fark etti. İkisi de üniformalıydı ama anlaşılan görevde değillerdi. Finn ona göz kırptı ama Sidroc sadece düşünceli bir şekilde bakmakla yetindi. *Bu kez canını sıkan ne?* diye içinden geçirdi, adamın inişli çıkışlı ruh halinden bıkmıştı. Önce ona sövüp saymış, sonra sataşmıştı. Yüzüne gülümsedikten kısa bir süre sonra suratını asmıştı. Önce jestler yapıyor, sonra da onu seks oyunları ile tehdit ediyordu. Drifa bu çelişkilerine daha sonra kafa yoracaktı.

Drifa bugün bir İskandinav kralının temsilcisi rolüne uygun olarak her zamankinden daha özenle giyinmişti. Uzun kollu, ayak bileklerine dek inen kuyruklu safran sarısı *gunna*'sı altın halkalı zincirle belinde içeri sokulmuştu. Üzerinde koyu yeşil tonlarında yanları açık İskandinav tarzı ipek bir önlük vardı, kumaşlar öylesine kaliteliydi ki yürürken salınıyordu. Hatta kumaşın ellerini örtmemesi için bileklerine sıkı halkalar takmak zorunda kalmıştı. İki omzunda da askılarını sabitleyen *penannular* tarzı altın broşlar vardı. Yeni yıkadığı siyah saçları sırtında salınıyordu, kıvranan kurtların resmedildiği ve tam ortasında çenelerinin bulunduğu yerde amber bir yıldızın bulunduğu gümüş bir saç bandı takmıştı.

Kurtlar babasının sancağını, yıldız ise Kuzey Yıldızı'nı simgeliyordu. Ayaklarında altın ve gümüş kabartmaların olduğu yumuşak, beyaz sırmalı kumaştan terlikler vardı. Boyundaki ağır altın zincirde saç bandındaki süsle uyumlu, altın üzerine oturtulmuş daha büyük bir yıldız vardı. Birkaç parmağına ise rünlerle bezeli yüzükler takmıştı.

Her iki yanında da onu Bizans'a getiren dört lideri vardı. Onlar da bugün en az prenses kadar görünümlerine özen göstermişlerdi. Önlerinden geçerken birçok kadın onlara iki kez bakmıştı, özellikle de kaslı bacaklarını açıkta bırakan İskoç kostümü giymiş olan Jamie'ye. Drifa'nın dört muhafızı arkalarında kalabalığın arasındaydı.

İmparator ve imparatoriçenin oturduğu kürsüye yaklaştıkları sırada Drifa gözlerinin önünde olan şeyi görünce şaşkınlıktan tökezledi. Wulf ya da Thork olmasaydı, yüz üstü yere serilebilirdi.

Taht havada hafifçe yükseldi ve iki yanında bulunan altın rengi aslanlar kuyruklarını sallayıp kükrediler. Elmas ve yakut gibi değerli mücevherlerle süslü altın ve gümüş ağaçlardaki canlı gibi görünen kuşlar ötmeye başladılar. Bu, Drifa'nın gördüğü en ilginç şeydi. Sihirli olmalıydı ya da bir dehanın becerisi.

İmparator yüzlerindeki şaşkınlığı görünce güldü.

Onlara eşlik eden *logothete*, mor renkli mermer dairede durup mırıldanan kalabalığın dikkatini çekmek için sopasını yere vurdu ve gürleyen bir sesle onu takdim etti. "Majesteleri, size İskandinavya Prensesi Drifa ve beraberindekileri takdim ederim, Wessex'li Lord Wulfgar Cotley, Dragons-tead'li Lord Thork Tykirsson, İskoç topraklarından Lord James Campbell ve Stoneheim'dan Lord Alrek Arnsson."

Drifa yanında suratını buruşturan adamları fark edince gülmek için kendini zor tuttu, hiçbiri lord olduklarını iddia etmemişti.

Adamları dizlerinin üzerine çöküp başlarını eğdiler. Alrek neredeyse düşecekti ama Wulf onu tam zamanında kolundan yakaladı. Drifa yüksek rütbesine uygun bir şekilde sadece başını eğdi. Birbirlerine daha yakın olsalardı, imparatorun elini öpebilirdi. Ancak tahtların bulunduğu kaideye çıkan üç somaki basamağın aşağısındaydılar.

“Kalkın, Bizans’a hoş geldiniz. Varlığınız hem benim hem de imparatoriçe için bir onurdur,” dedi imparator yanında oturan ve birkaç gün içinde eşi olacak ifadesiz kadına doğru. Doğrusu Drifa yakışksız ve perişan görünen İmparatoriçe Teodora için üzüldü.

İmparator ve imparatoriçe, mor ipek örtünün altında süslemeli ve çift yastıklı çift kişilik bir tahtta oturuyorlardı. Boya nadir bulunan iskerlet kabuğundan elde edildiği için mor hanedana özgü bir renkti.

İmparatorun üzerinde yakası ve göğsünden ayaklarına dek mücevherlerle süslü uzun kollu bembeyaz bir tunik vardı. Boynunda altın rengi karelerle süslü mor *chalmys* bir pelerin vardı, uçlarındaki altın zincirlerden mücevherler sallanıyordu. Yeterince ihtişamlı değilmiş gibi imparatorun başında ensesindeki zincirlerden bile mücevherlerin sallandığı tamamen mücevherlerle süslü bir taç vardı. Babası ve adamları kırmızı ayakkabılarını görselerdi, çok gülerlerdi.

Tavus kuşları gibi dişiler o kadar renkli değillerdi. İmparatoriçe Teodora büyük bir bölümü beyazlayan saçlarını kulaklarının üzerinde sımsıkı halkalar halinde toplamıştı. İmparatorun tacının küçük bir versiyonu olan tacı hariç

mücevher takmamıştı. Açık mavi *chiton*'unda hiçbir süsleme ya da işleme yoktu. Göz kalemi, ruj, pudra ve benzeri şeyler süren saraydaki birçok kadının aksine makyaj da yapmamıştı.

Ritualistik bir tantanayla *logothete*, Drifa'dan itimatnamelerin olduğu parşömeni alıp tahtın yanında duran yardımcıya verdi.

“Majesteleri, size babam Kral Thorvald'den hediyeler getirdim.” Drifa sırayla öne çıkmaları için liderlerine işaret etti. “Burada,” dedi saten astarlı oymalı tahta bir kutuyu açarken, “Baltık'ta Vikingler tarafından çıkarılan en değerli amberlerden örnekler bulunuyor. Gördüğünüz gibi her renk ve boyutta oldukları için dekorasyonda ya da mücevher yapmak amaçlı kullanmak için çok uygunlar.” İmparator ilgiyle öne doğru eğildi.

“İmparatoriçe Teodora, sizin için ise özel bir hediyem var.” Thork ona küçük, ipek astarlı, deri bir kese verdi. İmparatoriçenin bir zamanlar manastırda olduğunu öğrendikten sonra, Drifa bu sabah Ianthe'ye hemen Yunanların *komboskini* dedikleri bir tespih seti sipariş etmişti. Onunkiler Ianthe'nin temin ettiği Aziz Sophia'dan yadigâr gümüş bir tılsımla birlikte gümüş zincire dizili küçük amber kürelerden oluşuyordu. Ianthe'nin yardımcıları için çok basit bir işti, sadece boncukları gümüş zincire dizmişlerdi.

İmparatoriçe, sanki Drifa ona bir külçe altın vermiş gibi mutlu oldu. Hatta, “Hediyeniz için size teşekkür ederim, Prenses Drifa,” derken gözleri doldu. Sonra da, “Çiçeklerle ilgilendiğinizi duydum. Özel bahçemi görmek ister misiniz?” diye ekledi.

Drifa kafasını evet anlamında salladı, imparatoriçe nedi-

melerinden birinin zaman ve mekan konusunda ona haber vereceğini söyledi.

İmparatoriçe önceki gece görüldüğünden daha cana yakın değildi ama Drifa kibar bir kadın olduğunu fark etti ve bu çok daha önemliydi. En azından, onun için.

Sonra imparatora çok değerli olan beyaz kutup ayısı postları, bir fıçı bal şarabı ve kabzası altın kabartmalı gümüşten yapılmış motif işlemeli el yapımı güzel bir kılıç hediye etti.

Hediyeler takdim edildikten sonra imparator ona düğününe gelmesi için resmi bir davetiye verdi ve şehirde olduğu süre boyunca sarayda kalabileceğini söyledi. Elini kaldırıp havada haç çıkardı, çekilmesini belirten bir işaretti. *Logothete* onları tahttan uzaklaştırırken “Hadi bakalım! Hadi bakalım!” diye seslendi.

Kısa bir mesafe kat ettikten sonra, önceki gece kendisine gösterilen, Bizans’ın tüm ordularının baş komutanı olan General Skleros’u fark etti. Ona şüpheyile bakan sıçan suratlı bir adamla kafa kafaya vermiş konuşuyordu.

Çok geçmeden sebebini anladı.

“Ben Vali Milonas,” dedi adam ve ilerlemesine engel olmak için elini Drifa’nın koluna koydu.

Drifa adamın küstah elinden kurtulmaya çalıştıysa da, sıçan kolunu daha çok sıktı.

“İmparatora verdiğiniz hediyeleri fark ettim. Ülkemize başka neler getirdiğinizi merak ediyorum. Hiçbir beyanda bulunmadığınızı biliyorum. Konstantinopolis’te hiç kimse benden izin almadan ticaret yapamaz, asil kişiler bile.”

“Ticaret mi? Ne ticareti?” dedi Drifa.

“Bunu sonra konuşacağız. Yarın öğleden önce Praetorion’a gelin. Beni adamlarımı göndermek zorunda bırakmayın.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz?”

Milonas omuzlarını silkti. “Düşünmeniz gereken başka bir şey daha var, leydim. Güzel damarlarınızda Arap kanı taşıdığınızı duydum. Konstantinopolis’te Arap düşmanlarımız için casusluk yapıyor olabilir misiniz?”

“Bu çok çirkin bir iddia. Hayatım boyunca tek bir Arap tanıdım, o da Sakson eniştemin doktor dostu.”

“Orada olun. Yarın. Şimdilik sadece bu kadarını söylüyorum.”

Konuşma sadece bir dakika sürmüştü ve muhafızları henüz ona yetişmemişti. Etrafındakilere hayranlıkla bakan liderleri adamı fark etmemişlerdi bile.

Ama Sidroc fark etmişti.

Koridora çıktıklarında yanına gidip, “Milonas senden ne istedi?” diye sordu.

“Milonas mı? Sıçan suratlıdan mı bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Buraya ticaret yapmaya gelmediğimi kanıtlamamı istiyor. Ya da casusluk.”

“Tek istediği bu değil.”

“Ne?”

Sidroc, Ivar’a ve Drifa’nın diğer muhafızlarıyla liderlerine onunla yan taraftaki odaya gelmelerini işaret etti. Oda deniz suruna dek taraçalı düz çıkıntılar halinde uzanan büyük bir bahçeye açılıyordu.

“Finn ile yarın sabah şehirden ayrılmak zorundayız...”

“Bu kadar çabuk gideceğinizi düşünmemiştim,” diye araya girdi Drifa. Nedense endişeye kapılmıştı. Sidroc’un gitmesini istemiyordu.

“Eve değil, prenses. Bir göreve. Bir hafta kadar şehir dı-

şında olmamızı gerektiren kısa bir görev. Ivar,” dedi Sidroc o sırada Drifa’ya arkasını dönerek, “her an prensesin yanında olduğundan emin ol ve nereye gittiğine dair diğerlerine bilgi ver. İnsanlar Miklagard’da ortadan kaybolur, özellikle de Milonas’ın gözetimi altındayken.” Tekrar Drifa’ya döndü. “Köle olarak satıldığın bir çöl haremine gelip seni kurtarmak zorunda olmak istemem.”

“Saçmalama. Böyle bir şey asla olmayacak.”

Sidroc kaşlarını kaldırdı.

“Bu tür şeyler birçok kez yaşandı. Anlaşılan valinin dikkatini çekmişsin. Araplardan nefret eden General Skleros’a değinmek bile istemiyorum.”

“Ben Arap değilim,” dedi Drifa şaşkınlıkla.

“Yarı Arap,” diye ilgisizce düzeltti Sidroc.

Ivar erkeksi bir şekilde elini Sidroc’un omzuna koydu. “Uyarın için teşekkürler. Daha dikkatli oluruz.”

Sidroc dikkatle onu dinleyen Drifa’nın liderlerine döndü. “Wulf, şehirde daha ne kadar kalacaksın?”

Wulf omuzlarını silkti. “En fazla bir hafta, ama büyük bir tehlike varsa Prenses Drifa’yı yanımızda götürürüz.”

Ama daha çok gecikmelerine sebep olurum. Sonra da onu susturabilene aşk olsun.

“Prenses Drifa’yı valiyle olan görüşmesine ben götürürdüm ama şafaktan önce şehirden ayrılmak zorundayım,” diye ona aldırış etmeden sözlerine devam etti Sidroc. “Ona sen eşlik eder misin, Wulf? Hatta, hepiniz?” Liderlerinin yanı sıra muhafızlarını da kattı.

Drifa’ya, Sidroc aşırı tepki gösteriyormuş gibi geldi ama onu asıl sinirlendiren başka bir şey vardı. “Ben buradayım, Sidroc. Görünmezmişim gibi konuşmana gerek yok. Ayrıca

Wulf'un bilmesini isterim ki, hazır olana dek Miklagard'dan ayrılmayacağım."

Adamlar kadınların mantıksızca hareket ettiklerini düşündüklerinde yaptıkları gibi gözlerini devirdiler. Başka bir deyişle onlarla aynı görüşte olmadıklarında yaptıkları gibi.

"İçimde kötü bir his var," dedi Sidroc en sonunda.

"Senin sorunun değilim," dedi Drifa ve konuşmayı bitirdi. Ya da bitirdiğini umuyordu.

"Ne yazık ki bu doğru değil." Bu tuhaf sözünü sorgulayamadan Sidroc diğerlerine döndü. "Prensesle bir dakika yalnız kalmak istiyorum. Ivar, herhangi bir uygunsuzluktan endişe ediyorsan kapıda durup izleyebilirsin.

Drifa "Sana karşı hiçbir ilgim..." demek üzereyken, Sidroc onu kolundan tutup bahçedeki çeşmenin ötesine sürükledi. Drifa endişeyle karışık bir ilgisizlikle, buranın bir kuş bahçesi olduğunu fark etti. Düzinelerce farklı tür ötüp duruyordu. Meraklı kulaklardan yeterince uzaklaştıklarında, Sidroc birkaç kez nefes alıp verdi.

"Söyle bakalım. Yine ne oldu?"

Sidroc sertçe ona baktı. "Nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırıp sabırsızca ayağını yere vurdu.

"Runa benim kızım mı?"

★

Sidroc giderek artan bir öfkeyle Drifa'nın yüzündeki kının çekilmesini ve elini kalbinin üzerine koyup sarsılmasını izledi. Kısa süre öncesine kadar imkânsız görünen şey gerçek oluyordu.

Drifa çenesini kaldırıp onun neden bahsettiğini bilmi-

yormuş gibi yaparak, “Böyle bir soruyla neyi kastediyorsun?” diye sordu o kibirli prenses tonuyla.

Hah! Saklanmaya çalışan bir kobra kadar masumdu. Ama yalanları eninde sonunda onu sokacaktı.

“Sence ne demek istiyor olabilirim? Çocuktan ya da babasından her bahsettiğimde korkuyorsun. Kız hakkında sorularıma hiç cevap vermiyorsun. Az önce Runa’nın benden olup olmadığını sorduğumda neredeyse bayılacaktın. Sakladığın bir şey var Yalancı Leydim ve bunun ne olduğunu öğreneceğim. Mantıklı açıklaması şu olabilir...”

“Senden bir çocuk yaptığımı mı düşünüyorsun? Frey aşkına! Runa’nın senin olup olmadığını sorduğunda, *bizim* çocuğumuz olduğunu mu kastettin?” diye sordu Drifa, şaşkınlıktan gözleri kocaman olmuş ve ağzı açık kalmıştı. Ve sonra rahatladı. “Ne oldu? Cinsel birleşme olmadan mı hamile kaldım? Yoksa beni uzaktan mı hamile bıraktın? Yemin ederim sen gelmiş geçmiş en büyük ahmaksın.” Ona gülmeye cesaret etti.

Sidroc’un sinirden çenesi kasıldı ve Drifa’yı boğazlamak için yumruklarını sıktı. “Altı hafta boyunca bilinçsizce yatarken benimle birlikte oldun mu olmadın mı? Benim çocuğumu mu doğurdun? Runa tam dört yıl önce mi doğdu?”

Drifa ona duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

“Lanet olası sorularıma cevap ver!” diye kükredi Sidroc.

Drifa, Sidroc’un ona vurmak istediğini görebiliyordu ama aksine ürkütücü bir sakinlikle, “Bilinçsizce yatan adamla bir kadının nasıl birlikte olabileceğini söyler misin?” diye sordu.

“Sanki bilmiyormuşsun gibi sorma! Deliksiz uykuya da-

lana dek bekler ve gece ereksiyonu sırasında, ya da belki de elleri ve ağzını kullanarak onu uyurabilir, sonra da üzerine çıkıp rahmine boşalana dek ilişkiye girebilirsin.”

Drifa’nın gözleri kocaman oldu. “Ağız... Uyarmak... İlişkiye girmek?” diye kekeleydi. “Böyle mi yaptığımı düşünüyorsun?”

Sidroc evet anlamında kafasını salladı. “Belki de birkaç kez.”

“Runa’yı ben doğurmadım.”

Drifa yalan söylüyordu, en azından sakladığı bir sırrı vardı. “Runa’nın benden olmadığına yemin edebilir misin?”

“O bizim çocuğumuz değil, Sidroc. Yine de meraktan sormak istiyorum, bizim çocuğumuz olsaydı, ne yapardın? Sen bir askersin. Evin yok. Eşin de yok.”

“Yakında bir evim olacak ve ne olursa olsun çocuğum benim korumam altında olurdu. Çocuğumu doğurup benden sakladıysan, bebeği elinden alır ve arkama bile bakmazdım.”

Drifa mermer banka otururken dudakları ve elleri titredi. Sidroc da aynısını yaptı ve ona doğru döndü, diz dizeydiler.

“Sidroc, ben hiçbir erkekle birlikte olmadım ve Runa bizim çocuğumuz değil.”

Hâlâ şüpheliydi. “Peki ya kızın babasını sorarsam... Saçlarının ya da gözlerinin rengini, yüz hatlarını, kızılımsı kah-verengi saçları ve grimsi yeşil gözleri olduğunu söylemezler değil mi? Stoneheim’a gidip çocuğu görürsem, hiç benzerlik bulamayacağım değil mi?”

“Hayır, adamları sorgulama. Ayrıca Stoneheim’a gidip ailemi rahatsız etmeni de istemiyorum.”

“İsteklerin artık beni ilgilendirmiyor.”

“Annemin mezarının ve babamın kalbinin üzerine sana yemin ederim ki, Runa bizim çocuğumuz değil.”

“O halde sakladığın sırrın ne?”

“Belki günün birinde sana söylerim ama şimdilik sır olarak kalacak.”

“Öyle olsun!” Sidroc kalktı, gitmek üzereydi. İlk olarak muhafızlardan bazılarını sorgulayacaktı.

“Bekle,” dedi Drifa ve elini Sidroc’un koluna koyup kalıp onunla yüzleşti. “Onu ben doğurmamış olsam da, Runa benim çocuğum sayılır. Ne olursa olsun, onu korumak zorundayım. Runa hakkında daha fazla soru sormayacağına söz verersen, şehre döndüğünde Miklagard’dan ayrılmadan önce sana sırrımı söyleyeceğim.”

Sidroc kaşlarını çattı. “Neden söz vereyim ki? Benim için ne yararı var?”

“Beklersen...” Drifa’nın yüzü kızarıyordu. “Sana... Sana bir şey...”

Sidroc, daha fazla soru sormamasının karşılığında Drifa’nın ona ne teklif edeceğini anladı. “Yatağında kırk iki gece mi geçireceksin?”

“Ya da şehirden ayrılana dek.”

“O zaman bana sırrını söyleyecek misin?”

Drifa kafasını sallayıp onayladı.

“Bu büyük bir sır olmalı, prenses. Bir çocuğu korumak için bana bekaretini vereceksin. Tehlikeye atacağımı düşündüğün bir çocuk için.” Sidroc babanın kim olduğunu merak ediyordu. Anlaşılan önemli biriydi. Eninde sonunda öğrenecekti. Yine de Drifa’nın bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdi. “Yirmi dokuz yaşındasın, Drifa. Kadınsı bölgelerinin üzüm gibi kurumadığı ne malum?”

Drifa’nın yüzü kıpkırmızı oldu ve öfkeyle, “Sen de otuz bir yaşındasın. Sallanan kısımlarının havuç gibi yumuşamadığı ne malum?” dedi.

Sidroc güldü. “Seni sallanan kısımlarımın gayet iyi durum olduğuna temin edebilirim, özellikle de kafamı deldirmek zorunda kaldığımdan beri.”

“Seni ölüme terk etmelerini mi tercih ederdin?”

“Senin yaptığın gibi mi?”

Drifa gözlerini devirdi. “Yine bunu tartışmak zorunda mıyız? Teklifi mi kabul ediyor musun?”

“Ediyorum,” dedi Sidroc en sonunda ve dönüp uzaklaştı. Ama sonra durdu. “Gel buraya.” Parmağıyla ona işaret etti.

Drifa’nın kendisiyle mücadele ettiğini, parmağıyla ne yapmasını söylemeyi istediğini görebiliyordu. Ama sonra Sidroc’un pes edip durduğu yere gitti.

“Kollarını boynuma dola ve anlaşmamızı bir öpücükle mühürle.”

Drifa her şeye rağmen Sidroc’u etkileyen bir acemilikle istediğini yerine getirdi. Önce bir çocuk gibi dudaklarını dudaklarına değdirmesine izin verdi.

“Sana öğrettiklerimi unuttun mu yoksa?” Sidroc onu göğsüne doğru çekince Drifa ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kaldı.

“Beş yıl önceydi.”

“Hâlâ benimle tartışıyorsun, tatlım. Beni bu şekilde ikna edemezsin.”

Drifa sessizce kötü bir kelime mırıldandı. “Ne yapmamı istiyorsun?” Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Sidroc onun nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

“Ağzını aç.” Sidroc öpücüğün kontrolünü eline geçirince Drifa’nın hiçbir şeyi unutmadığı ortaya çıktı. Çok geçmeden ikisi de heyecandan nefes nefese kalmıştı. Sidroc, Drifa’nın ona böylesine çabuk karşılık vermesine şaşırıldığını görebiliyordu. Sidroc da şaşırılmıştı ve memnun kalmıştı.

Sidroc parmak uçlarını onun dudaklarına doğru götürürken, “Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Drifa.

Sidroc gülümsedi. “Hava kararmadan önce odamda ol ve güneş doğana kadar çıkmayı düşünme. Bir şey daha var. Bana gelmeden önce yıkanmaya kalkma. Yıkanma havuzumda birlikte yıkanırız.”

Sidroc onun bir an için afalladığını görebiliyordu, zaten amacı buydu ama kadın çok geçmeden alaycı bir tavır takındı. “Güzel. Çünkü berbat kokuyorsun.”

Sidroc kolunu kaldırıp kokladı. Kokmuyordu. Elbette kötü kokamazdı. Avluya gelmeden önce yıkanıp temiz bir üniforma giymişti. Ancak tam o anda iki şeyin farkına vardı.

Drifa gitmişti.

Ve son sözü cadı söylemişti.

On İkinci Bölüm

Drifa'nın Sidroc'la o geceki "görüşmesine" hazırlanması için saatleri vardı ama planlarını Ivar'a söylemek için son dakikaya kadar bekledi.

"Geceyi Sidroc ile geçireceğim," dedi lafı hiç uzatmadan.

"Prenses! Bunu yapamazsınız!"

"Yapabilirim ve yapacağım, Ivar. Kusura bakma ama yirmi dokuz yaşındayım, erdemliliğimi korumaya çalışma dönemini geride bırakalı çok oluyor."

Adamın yüzündeki şaşkınlık Drifa'nın içine işledi. "Babanıza sizi koruyacağıma dair söz verdim, leydim."

"Ve epey iyi bir şekilde koruyorsun." Drifa onun hâlâ ikna olmadığını görünce söylememesi gerektiğini bildiği bir şeyi söyledi ama bu en azından kendine olan saygısını koruyacak ve muhafızının yumuşamasını sağlayacaktı. "Sidroc ile nişanlıyız."

Bu nedenle alacakaranlık çöktüğü sırada Ivar'la birlikte Sidroc'un odasına gittiğinde çalkantılı bir ruh hali içerisindeydi. Ve evet, Ivar tüm gece boyunca kapıda bekleyecekti.

Sidroc'la ilk önce onun konuşmasına izin vermesi için ona böyle bir ödün vermek zorunda kalmıştı. "Konuşmanın" neye yol açacağını biliyordu. En azından yumruklara. En kötü ihtimalle kan dökülmesine.

Kapıyı tıklatır tıklatmaz açan Sidroc, karşısında asık suratlı Ivar'ı bulunca kaşlarını kaldırdı ama Drifa, Ivar'ı kenara itip onu dışarıda bırakarak kapıyı kapatınca şaşkınlığı daha da arttı.

"Bu çok saygısızcaydı."

"Bana saygısızlıktan bahsetme seni küstah zampara. Sakın..." Ona şöyle bir bakınca cümlesi yarım kaldı. Sidroc'un üzerinde sadece düşük belli diz altı pantolonu vardı. İnce parmaklı koca ayaklarından bile cinsellik yayılıyordu. Bu kadar öfkeli olmasaydı, yakışıklılığı onu baştan çıkarabilirdi. Göğsündeki kızılımsı kahverengi hafif tüylerin üzerine elini koyabilirdi. Sert göğüs uçlarına dokunabilirdi. Bir sürü kötü şey yapabilirdi. Ama aksine "Sıcak hava dalgası mı bekliyorsun?" diye çıktı.

"Hayır, seni bekliyordum."

Drifa öfkeli olmasından Sidroc'un zevk aldığını görebiliyordu, oysaki onun amacı bu değildi. Yakınlarda bir yerlerde çömlek bir sürahi olsaydı, seve seve kafasına indirebilirdi.

"Ivar tüm gece dışarıda mı duracak?"

"Evet. İstersen gidip onu göndermeyi deneyebilirsin."

"Varlığı beni rahatsız etmiyor. Seni öldürmeye çalıştığını düşünmemesi için yatakta fazla ses çıkarmamaya çalış."

Sanki neden bahsettiğini biliyormuşum gibi konuşuyor! Drifa ona tiksintiyle baktı.

Sidroc sadece gülümsedi. "Bu gece burada kalacağına onu nasıl ikna ettin?"

“Nişanlı olduğumuzu söyledim.” Drifa, Sidroc’un Asgard’daki tek kadın olsa bile onunla asla evlenmeyeceğine dair bir tür hakaret edeceğini bildiğinden elini kaldırdı. “Endişelenme, niyetin hakkında kendimi kandırmıyorum. Beni erdemli bir kadın yapman için sana yalvarmayacağım.”

“Erdemli mi?” dedi Sidroc alaycılıkla.

Eşek herif! “Ne yapmamı istiyorsun? Şu işi bir an önce bitirelim.”

“Hiçbir şeye başlayamayacağımız kadar gerginsin.”

“Hayır. Bitmemiz için gerginim.”

“Tatlım.” Sidroc güldü. “Tahminimce birlikte geçirecek en az dokuz saatimiz var. Hatta sayabilmen için zaman tutan bir mum bile yaktım. Yeterince vaktimiz var.”

Drifa yutkundu, neyin dokuz saat sürebileceğini düşünemiyordu. Muhtemelen onunla dalga geçiyor olmalıydı.

“Hafif bir yemekle başlayabileceğimizi düşündüm,” dedi Sidroc ve meyveler, peynirler ve bir sürahi şarabın olduğu alçak masaya işaret etti.

“Seninle birlikte yemek yeme fikri midemi kaldırıyor.”

Sidroc’un gücenmesi gerekirdi ama aksine omuzlarını silkti. “Belki sonra iştahın açılır.”

Drifa öyle olmamasını umuyordu.

Yine de Sidroc ona şarap kadehlerinden birini verdi. Drifa reddetmeye kalkınca da “İç şunu, Drifa. Gerginliğin geçer,” dedi. Drifa gerginliğinin bu duruma karşı tek silahı olduğunu söylemek üzereyken Sidroc parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. “Yeter. Gel de sana etrafı göstereyim.”

Sidroc’un yatak odası ufaktı, sadece duvara dayalı kalın bir şiltenin üzerinde kabarık bir ot yatak, kıyafetleri için duvarda birkaç askı ve büyük bir sandık vardı. Giriş kapı-

sının tam karşısında üzerinde nilüfer çiçeklerinin yüzdüğü yıkanma havuzuna açılan başka bir kapı vardı. Havuz küçük bir bahçenin ortasındaydı. Ayrıca askerlerin yorgun kaslarını gevşetmek için masaj yaptırabilecekleri bir salon vardı. Akşam yemeği yemek ya da yarıda kalmış gibi açık bırakılan *hnefatafl* denen masa oyununu oynamak için bahçede başka bir masa daha vardı.

“Tüm Vareg askerlerine böyle muhteşem yerler mi veriyorlar?” Drifa’nın zihni az sonra olacakları düşünmekle bu kadar meşgul olmasaydı, bahçeyi iyice incelemekten zevk alabilirdi. Ancak çiçekler şu an aklındaki en son şeydi.

“Hayır. Finn ile benim gibi tümenleri komuta edenlere ayrı odalar veriyorlar. Ve odamızı paylaşıyoruz.” Yarım daire şeklinde kapının yanında olan diğer beş kapıyı işaret etti.

Drifa şaşkına dönmüştü ama sebebi yıkanma havuzu ya da masaj alanı değildi. “Bu adamlar her an içeri girip senin... Ve benim... Neler yaptığımızı...”

Sidroc gülümsedi. “Mahremiyetin güvende, Drifa. O kapılar isteğim üzerine kilitli.”

Tanrılara şükür!

“Adamlar bu gece bir leydinin misafirim olduğunu biliyorlar ama kim olduğunu bilmiyorlar.”

Yüce Tanrılar!

“Ancak, Ivar’ın koridorda beklemesi bazılarına ipucu verebilir.”

Bu konuda Drifa’nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ivar o olmadan yerinden kılmıdamazdı ve Drifa bundan, işlemek üzere olduğu günah kadar emindi.

“Burada güzel bir hayatın var,” dedi şarabını yudumlar-ken. Sidroc’un ona şarap vermesinin ardındaki sebebin ak-

sine, cesaretini toplamak için şaraba ihtiyacı vardı. “Tüm bu lüksten vazgeçmek istediğine emin misin?”

“Kesinlikle. Finn ile kısa bir süre önce bu konuyu konuşmuştuk. Böyle rahat bir hayat sürmek Vikinglere göre değil. Bu bizi zayıflatıyor.”

Drifa anladığını belirtircesine kafasını salladı. “Babam hep kuzeyin soğğunun bir erkeğin kaslarını sertleştirdiğini söyler.”

“Ve vücudundaki diğer kısımlarını da,” dedi Sidroc ilgisizce.

Şartlar daha farklı olsaydı, Drifa onunla birlikte gülebilirdi.

“Ianthe’ye ihanet ettiğin için kendini suçlu hissetmiyormusun?”

“İyi deneme Drida, ama bana kendimi suçlu hissettiremezsin. Ianthe ile aramda o tür bir ilişki yoktu. Hatta artık arkadaş olmaktan başka bir ilişkimiz yok.” Drifa ona şüpheli gözlerle bakıyor olmalıydı, çünkü Sidroc hemen, “Benden sadakat mi bekliyorsun, Drifa?” diye ekledi.

“Hayır, kastettiğim bu değildi.”

Sidroc sanki o hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. “Ama öyle olacak. Ülkeyi terk edene dek yatağımı sadece seninle paylaşacağım.”

“Ianthe bile olmayacak mı?”

“Ianthe bile olmayacak,” dedi Sidroc. Sonra güldü. “Bil bakalım bu gece onu kim ziyaret ediyor?”

“Kim?”

“Senin sakar Viking’in Alrek.”

Bundan yeni haberi oluyordu ama şaşırmamalıydı. İmparatorun düzenlediği ziyafetten beri Alrek’in ağzından

Ianthe'den başka bir şey çıkmamıştı. "Ziyaret mi? Cinsel manada bir ziyaretten mi söz ediyorsun?"

"Sanmam ama genç adamın bunu istemeyeceğini düşündüğümünden değil. Anlaşılan eski metresime âşık olmuş ya da öyle olduğunu iddia ediyor."

"Peki Ianthe bu konuda ne düşünüyor?"

Sidroc omuzlarını silkti. "Hoşuna gittiğini sanıyorum. Ondan birkaç yaş küçük."

"Ianthe'nin bu kadar kısa süre içinde başka bir adamla birlikte olmasını umursamıyor musun?"

"Hayır. Biz arkadaşız ve hep öyle olacağız. Hayatta mutlu olmasını dilerim, bu mutluluk nereden ya da kimden gelirse gelsin."

Bu Drifa için çok şaşırtıcıydı. *Oyunu sona erince benim hakkımda da böyle mi düşünecek acaba? Arkadaş bile olmadığımıza göre beni bayat bira gibi bir kenara mı atacak?*

Sidroc havuzun yanındaki alçak bir banka oturdu ve uzun bacaklarını uzatıp bileklerini üst üste attı. "Elbiseni çıkar Drifa, ne 'getirdiğimi' görmek istiyorum."

İşte başlıyoruz. "Beni buraya sen getirmedin. Bu anlaşma-
da eşit şartlar altındayız."

"Çıkar şunu, Drifa."

Drifa şarabının geri kalanını bir dikişte biridi, çarpıcı içkinin tüm vücuduna yayılıp beynini uyuşturduğunu hissetti. Ama yeterince uyuşmamıştı. Kıyafetini ve yumuşak ayakkabılarını çıkarırken ne yaptığının tamamen farkındaydı. Çenesini kaldırdı ama Sidroc'a bakmaya cesaret edemiyordu. Sadece yüzünün değil, Sidroc'un gözlerinin önüne serdiği tüm vücudunun kızardığını hissedebiliyordu ve bu onu aşağıladığını yeterince kanıtlıyordu.

“Örgünü aç ve parmaklarını saçlarının arasında gezdir.”
Sidroc’un sesi her zamankinden daha boğuktu.

Drifa ellerini kaldırıncaya, dar vücuduna göre fazla dolgun olduğunu düşündüğü göğüsleri de kalktı. Uzun saç tutamlarını taramak için sadece kollarını kaldırması değil, omuzlarını da döndürmesi gerektiğinden, göğüsleri hareket etti. Bu arada, istemeden Sidroc’a baktı. Sonra tekrar baktı. Onun da yüzü kızarmıştı ve aynı zamanda diz altı pantolonunda kocaman bir çıkıntı vardı.

Drifa diline engel olamayıp “Kafanı deldirmenin sonucu mu?” diye sordu.

“Hayır, senin yüzünden.”

Benim yüzümden mi? Çıplaklığımın senin üzerinde böyle bir etkisi mi var? Drifa onun sözleriyle hem gururlanmış hem de memnun olmuştu.

“Yaklaş,” dedi Sidroc ve bacaklarını iki yana doğru açtı.

Bunu yapabilirsin, Drifa. Runa’yı düşün. Bunu yapabilirsin. Sidroc’un bacaklarının arasında durunca, adam parmaklarını Drifa’nın sıkı sıkıya yanlarına bastırdığı kollarının üzerinde gezdirdi. Drifa’nın ağzına alamayacağı bazı yerleri de dahil olmak üzere vücudundaki tüm tüyleri diken diken oldu.

“Hayır, saklanmak yok. Aç gözlerini.”

Çalı dikmeyi düşün. Ve gübreyi. Hislerini görmesine izin verme. Drifa gözlerini açar açmaz, Sidroc’un yeşilden çok gri görünen gözlerindeki uyarılmışlığı fark etti. “Uslu kız,” dedi adam ve eğilip onu öptükten sonra daha iyi görebilmek için geriye itti. “Çok güzelsin.”

Drifa güzel olduğunu düşünmüyordu ama tartışmanın sırası değildi. Doğrusu Sidroc onun göğüslerini aşağıdan

kaldırıp başparmaklarını uçlarında gezdirirken iki kelimeyi bir araya getirebileceğini hiç sanmıyordu. *Gübre. Gübre. At gübresi. İnek gübresi. Ahhhhhh!*

Drifa bayılmak üzere olduğunu hissettiğinden, bir süreligine ellerini beline koydu. “Arada sırada inlemenin bir sakıncası yok.”

“Yemin ederim, elime geçen ilk fırsatta kafana çöMLEKTEN bir sürahi geçireceğim.”

“Vücudun sana ihanet ettiği için bana kızma, Drifa.”

Sonra Sidroc onun göğüsleriyle oynamaya devam ettikçe Drifa’nın vücudu ona biraz daha ihanet etti. Sidroc göğüs uçlarını döndürüyor, ellerini üzerlerinde gezdiriyordu. Asgard aşkına, onu çimdikliyordu. Ama ağzını tenine yerleştirince, Drifa dayanamayacağını hissetti. Sidroc onu emiyordu, onu gerçekten emiyordu. Sertçe. Ritmik bir şekilde. Arada dilini değdiriyordu. Sonra diğer göğsüne geçip aynı şeyleri yaptı.

“Gübre buraya kadarmış!” diye homurdandı Drifa.

“Ne?”

“Sana daha iyi karşı koyabilmek için gübre hakkında düşünüyordum.”

“Sakin buna kalkışma.” Sidroc onun göğüs uçlarından birini yalayınca Drifa’nın tüm vücudunu bir zevk dalgası sarstı. Dizleri gevşedi, Sidroc gülerek onu yakalayıp kucağına oturttu. Ama sadece kucağına oturmamıştı. Bacaklarını iki yana atarak üzerine oturmuştu ve Drifa onun tüm ilgisi-ne tamamen açıktı. Ve Sidroc onu dikkatle inceliyordu.

“Bu hiç normal değil. Kalkmama izin ver.”

“Asla.”

“Ama... Ama... Tuvalete gitmem gerekiyor. Sanırım idrar torbam delindi.”

Sidroc'un bedeninin altı sarsıldı ve sanki nefesini kontrol etmeye çalışıyor gibi boğazında boğuk bir ses çıkardıktan sonra alnını onunkine dayadı. "Drifa, tatlım, idrar torban delinmedi. Vücudun içine girmem için kendini hazırlıyor."

"Ben de senin kadar sapığım demek!" diye bağırdı Drifa onun ne demek istediğini anlayınca. *Bu durum daha utanç verici olabilir mi?*

"Bunun sapıklıkla ilgisi yok, seni aptal kadın. Tanrılar... Ya da Tanrı kadınları böyle yaratmış. Zevk almanı sağlayacak."

"Zevkmiş! Bu işten zevk almayı düşünmüyorum. Hem de hiç." *Elimden gelirse.*

"Cık, cık, cık! Bir Viking'e meydan okumaman gerektiğini bilmiyor musun?"

"Sana meydan okumuyordum."

"Bana öyle geldi." Sidroc göstermek için parmağını ıslaklığına yerleştirip birkaç kez hareket ettirdi.

Drifa neredeyse Sidroc'un kucağından havalanacaktı.

Ama Sidroc iki elini kalçalarına koyup onu olduğu yerde tuttu. Hatta, onu pantolonunun kumaşının örttüğü şişkinliğine doğru yaklaştırdı.

"Bana işkence ediyorsun," diye inledi Drifa.

"Umarım güzel bir işkencedir."

Sonra Sidroc onu öpmeye başladı, iyi öpüşüyordu. Vikinglerin denizcilikte ve savaşta uzman olduklarını bilirdi. Ancak bazılarının öpüşme konusunda da uzman olduklarına dair Drifa'nın hiçbir fikri yoktu. Doğrusu Drifa bunun bir sanat olduğunu hiç düşünmemişti ama öyleydi. Kesinlikle öyleydi.

Sidroc elleriyle Drifa'nın yüzünü kavrayıp dudaklarını

onunkilere yaklaştırdı, araladı ve bastırdı, hizaya girene dudaklarını dek yalayıp sağa sola doğru hareket etti. Ve sonra Tanrılar ve Tanrıçalar adına, Drifa'yı öptü, öptü ve öptü, ta ki cinsel istismar enstrümanı olarak kullandığı diline hazır olana dek.

Kısa bir ara verdiklerinde, “Bu konuda çok iyisin,” diye mırıldandı Drifa.

“Öpüşmekte mi?”

Drifa kafasını sallayıp onayladı.

“Çok alıştırma yaptım.”

“Yaptığına eminim,” dedi Drifa ve alt dudağını hafifçe ısırıldı.

Sidroc güldü ve o da Drifa'yı ısırarak karşılık verdi.

Drifa tüm vücudunun uğuldadığını, çok önemli bir şeyin olmak üzere olduğunu hissediyordu. “Şimdi benimle birlikte mi olacaksın?”

Sidroc gürülder gibi bir ses çıkardı. “Hayır, Drifa, seks iyi pişmiş bir domuz yahnisi gibidir, iyice kaynatılması gerekir.”

“Yeterince kaynadım. Yap artık. Hemen.”

“Hayır. Önce sadece parmaklarımı kullanarak seni doğruğa çıkaracağım. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Tam olarak bilmiyorum.”

“Bahçedeki günü hatırlıyor musun?”

“Ah.” *Nasıl unutabilirim ki?*

“Parmaklarını kullanarak kendi kendini hiç doyuma ulaştırmadın mı?”

“Aklını mı kaçırdın?” *Tanrılar aşkına, yap şunu artık!*

“O halde sanırım sana göstermek zorundayım.”

“Bekle. Sen de doyumaya ulaşacak mısın?”

“Umarım ulaşmam. En azından sen ulaşana dek bekleyeceğim. Bu yüzden pantolonumu henüz çıkarmadım. Yoksa kontrolümü kaybetmemeye neden olurdun.”

Drifa, Sidroc’un kontrolünü kaybetmesine neden olma fikrinden hoşlanmıştı. Şüpheli gözlerle onu süzdü.

Sidroc onun düşüncelerini sezince kıkırdadı. “Ellerini omuzlarıma koy, Drifa.”

Drifa bunu yapabiliyordu, ama nedeninden emin değildi.

Yakında öğrenecekti.

“Arkana yaslan. Biraz daha. İşte böyle.”

Drifa omuzlarına tutunmamış olsaydı, sırt üstü düşebilirdi. Akrobatik seks mi? *Adam gerçekten de sapık*. Ama bunun üzerinde gübre hakkında daha fazla düşünmeye fırsatı olmadı. Ne de akrobatlar. Ne de başka bir şey.

Sidroc, Drifa’nın vücudundaki tüm sinir uçlarının toplandığını sandığı bacaklarının arasına dokunuyordu. Drifa tepeden tırnağa ve parmak uçlarına kadar içini dolduran gerilimden hoşlanmaya başladı, özellikle de *orasındaki*. Sidroc’un parmak ucunun ne yaptığına bu kadar odaklanmasaydı, adamın diğer elinin orta parmağının onn içinde olduğunu fark edebilirdi. Ciyaklayarak kalkmaya çalıştı ama Sidroc ona izin vermedi.

“Ağırlığını ver, tatlım. Yüksel ve alçal. İşte böyle. Çok iyi bir öğrencisin!”

Ve sonra Drifa çılgılık attı. Dalgalar halinde onu ele geçiren bembeyaz alevlerin verdiği zevkle çılgılık attı. Hayatı boyunca tecrübe ettiği en korkunç ve muhteşem şeydi. Kan kırmızısı bir gül yetiştirmeyi başardığı andan bile daha güzeldi.

Kendine gelince Sidroc’a doğru yığıldı, yüzünü adamın boynunun kıvrımına gömdü, Sidroc onu sakinleştirmek istercesine sırtını okşuyordu. Drifa dehşete kapılmıştı, Sidroc’un ona yaptıkları yüzünden değil, karşılık verme biçimi yüzünden.

Sidroc hafifçe geri çekilip onu öptü. Sonra Drifa’nın o an duymayı isteyebileceği en son şeyi söyledi. “İyi bir başlangıçtı, tatlım.”

On Üçüncü Bölüm

Sidroc, Drifa'yı ilk kez odasına gelmek “zorunda bıraktığında,” sırf korkudan sırrını ortaya dökmesi için onu tehdit etmeye devam edebileceğinden emin değildi. Ama şimdi... Yüce Thor adına! *Artık* istese de durabileceğini sanmıyordu.

Drifa, Sidroc'un ilk kez bir kadınla birlikte olan hevesli, genç bir çocuk gibi pantolonuna boşalmasına neden olmakla kalmayıp yine şevkinin doruğa çıkmasına neden olmuştu. Sidroc, Drifa'nın koşarak kapıya gitmesinden çekindiği için ona aletin büyüklüğünü göstermekten neredeyse korkmuştu.

Neyse ki Drifa'yı yatak odasına taşıyıp yatağına yatırırken hâlâ kendinde değildi. Ziyaretine hazırlanırken gaz lambasını zaten yakmıştı.

Tekrar dışarı çıkıp şarabı ve kadehleri aldı. Geri döndüğünde Drifa artık kendindeydi. Kefene sarılmış gibi çarşafı dolanmış bir halde yatağın ucunda duruyordu. Bir eliyle örtüleri tutarken diğer elinde Sidroc'un ucu yere değen palası vardı. Silah bir erkek için bile ağırdı. Bir kadının,

özellikle de Drifa'nın kilosundaki birinin bir eliyle havaya kaldırması bir yana iki eliyle bile kaldırması mümkün değildi. Elbette örtü üzerinden düşerdi. Bu Sidroc'un zihninde yer almasını istediği türden bir görüntüydü. Elinde kılıç tutan çıplak bir Drifa... "Bu geceki görevimi yerine getirdim."

"Hayır, seni küçük düzenbaz. O küçük kandırmaca bir gece sayılmaz."

"Ama birlikte olduk," diye karşı çıktı Drifa.

"Ön sevişmeydi. O kadar kolay kurtulabileceğini sanma."

"Kolay mı?" diye tiz bir sesle bağırdı Drifa. "Kolay değildi."

"Kendine zarar vermeden kılıcı yere bırak, Drifa. Ve sakinleşmek için biraz şarap iç."

"Ben gayet sakinim ama bu saçmalık sona erecek. Yeterince eğlendin, artık..."

"Drifa, Drifa, Drifa, sana eğlenmiş gibi mi görünüyorum?" Aşağıya doğru anlamlı bir bakış attı. "Hipodrom'da görkemli her şey için yarışlar düzenliyorlar. En büyük aletli adam yarışması düzenlemeye başlasalar, rahatça kazanırdım."

"Bu utanç verici olmanın ötesinde." Drifa şişkinliğine baktı.

Utanyor mu? Asıl utanması gereken benim. Ah, pek sayılmaz.

"Kendimi yatağımı ıslatmış küçük bir çocuk gibi hissediyorum, sen ise bu duruma dikkat çekerek kabalaşıyorsun."

"Ne?"

Drifa büyük bir gürültüyle kılıcı mermer zemine bıraktı. Sidroc onun taşı çatlatmadığını umuyordu. Daha sonra kontrol ederdi. Drifa yürümeye başladı, neredeyse yerde

sürüklediği çarşafa takılıp düşecekti, kadehleri koyduğu yere gidip içkiden birkaç büyük yudum aldı, şüphesiz cesaretlenmeyi umuyordu. Ancak o sırada Drifa elindeki kadehle Sidroc'un pantolonunun ağındaki koyu lekeye işaret etti. "Seni ıslattım."

Onu ıslatmıştı, evet, ama sandığı şekilde değil. "Off! Sebebi sen değilsin, benim."

Sidroc pantolonunu indirip çömlek kâsede ıslattığı bezle kendisini yıkamaya başladığı sırada Drifa başını eğerek onu izledi.

Ve kadın nefesini tuttu.

Sidroc ona baktı ve Drifa'nın gözlerinin daha da büyüyen erkekliğine odaklandığını fark etti. Sahiden, pantolonunu indiren bir erkeğin karşısında bir kadının hayret etmesinden daha büyük bir iltifat olabilir miydi?

"Neden ucu kızarık? Acıyor mu?"

Sidroc konuşmaya çalıştı ama sonra öksürdü. Kısa bir öksürüğün ardından, "İyi anlamda acıyor," dedi.

"Bu nasıl bir erkek mantığı böyle? Ah! Az önce bana ettiğin tatlı işkence gibi mi demek istiyorsun?"

Tatlı işkence. Sidroc bundan hoşlanmıştı. "Kesinlikle."

"Kendimi temizleyebilmem için bana bir bez ver."

"Bunun için o örtüden kurtulman gerek," dedi Sidroc.
Lütfen.

"Başını çevirebilirsin."

"Ya da çevirmem."

"Bana lanet olası bezi ver."

Sidroc gülüp bezi uzaklaştırdı. "Kıvırcık tüylerinde parlayan kadınsı ıslaklığını görmekten hoşlanıyorum." *Yaklaş küçük böceğim. Bu örümcek seni biraz daha ıslatmak istiyor.*

“Benim tüylerim kıvrıcık değil...Yüce Tanrılar aşkına, bu çok sapıkça.”

“Hiç de değil.” Sidroc yatağa doğru gidip kollarını başının altına alarak uzandı.

“Komik görünüyorsun,” dedi Drifa.

“Sen de  yle.”

“O şey... O şey dimdik durduğu için komik görünüyorsun demek istedim.”

“ yle mi düşünüyorsun?” Sidroc kendine baktı. Ona kalırsa epey etkileyici görünüyordu.

“Herhalde sığacağını d ş nm yorsundur,” dedi Drifa.

“Sığacağını biliyorum.” *Yaklaş, küçük böceğim, yaklaş da nasıl sığacağını göstereyim.*

Drifa huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verirken muhtemelen kamalı mı yoksa kalmalı mı diye düşünüyor olmalıydı.

Yorgun saray adamlarını aniden heyecanlandırarak bir manzara olurdu. *Koridorlarda ıplak bir Viking prensesini kovalayan çıplak bir V reg. Belki daha sonra bunu deneyebiliriz. Ya da denemeyiz.*

“Hâlâ bu saçmalığı bitirecek kadar vaktimiz var, Sidroc.”

Thor aşkına! Hâlâ konuşuyor. “Bana sırlarını söylersen.”

“Söyleyemem. Henüz değil.”

Sidroc omuzlarını silkti. İşin doğrusu şu an sırlarını  ğrenmektense ona sahip olmayı tercih ederdi. “Yatağa gel Drifa ve anlaşmanı yerine getir, yoksa benim için özel bir eğlence mi planladın?”

Drifa iğrenç olması gereken bir şekilde burnundan güldü, ama tam tersine oldukça sevimliydi. “Ne gibi?”

Sidroc tekrar omuzlarını silkti. Örümcek olmayı epey

kolaylaştırıyordu. “Çıplak dans. Çıplak akrobasi. Çıplakken tatmin etme.”

Önerilerini duyunca Drifa’nın ağzı açık kaldı.

Hımmm. Bu öneriler Sidroc’a epey güzel geliyordu. Belki daha sonra.

Sidroc aniden uzun kolunu uzatıp örtünün ucundan çekince Drifa’nın öne doğru sendelemesine neden oldu. Drifa’yı yakalayıp tek bir hamlede kaldırıncı soluğu üzerinde aldı, çarşaf yerdedi. “Yakaladım seni,” diye sevinç çılgılığı attı.

Drifa onun kollarının arasından kurtulmaya çalıştı ama elbette başarılı olamadı. Aksine Sidroc onu göğüsleri onun göğsündeki tüylerin üzerinde ve en sevdiği organı aşağıdaki tüylerinin arasında olacak şekilde yerleştirdi. Birbirlerine harika bir şekilde uyduklarını düşünüyordu.

Drifa’nın omuzlarından kalçalarına dek yumuşak sırtını okşadı.

Kadının tüm vücudu ürperdi.

Drifa bunun sebebinin Sidroc’un dokunuşu olduğundan emindi, ondan tiksiniyordu.

Fikrini değiştirmek için son bir çaba göstererek, “Bunu yaparsan yarın sabah kendinden nefret edeceksin,” dedi Drifa.

Hiçbir şey bilmiyorsun! “Aksine. Yapmazsam yarın sabah kendimden nefret edeceğim. Şimdi tatlım, tüm iyi Vikinglerin yaptığı gibi keşfe çıkma zamanı.”

Bu öneri üzerine Drifa kafasını kaldırıp ona baktı. “Nereye? Neyin keşfine çıkacağız? Sarayın mı? Yoksa bahçenin mi?”

“Senin.” Sidroc üzerine uzanmak için şapşal kadını sırt üstü çevirdi.

Drifa'nın karşı koymak istediğini, içinde sessiz bir savaş verdiğini görebiliyordu. Seks ya da sırlar. Odin, Thor, Frey ve kuzey evrenindeki tüm tanrılara şükür seks kazanmıştı.

"Ah. Madem ısrar ediyorsun." Drifa gözlerini kapatıp başını yastığa ve kollarını yanlarına koydu, bir ceset ya da kurban gibiydi.

Bunun fazla uzun sürmeyeceğine yemin etti.

"Mahsuru yoksa işini çabuk bitirir misin?"

"Elbette var. Seni temin ederim ki, bu keşif uzun ve yavaş sürecektir ve yol boyunca birçok şey keşfedeceğiz." Sidroc şimdilik görsel keşfin tadını çıkarıyordu. Drifa'nın güzel yaşlandığını fark etti. Daha yumuşak ve sarkık olmasını beklemişti ama kusursuz görünüyordu ve kıvrımları doğru yerlerdeydi. Ve görebildiği kadarıyla çocuk doğurduğuna dair bir iz yoktu ama belki de her kadın bu tür izler taşıyordu.

"Neden? Neden acele etmiyoruz?"

Saçmalık, saçmalık, saçmalık. Cinselliği ilk kez öğrenen bir çocuktan daha çok soru soruyor. "Yolculuğumu aceleye getirip önemli bir şeyi gözden kaçırmamı istemezsin, değil mi?" Nereden başlasam? Nereden başlasam? Bir ziyafetin karşısında oturup hangi tabaktan başlayacağını bilememek gibi bir şey bu.

"Tanrılar göstermesin!"

"Bu noktada alaycılığın akıllıca olacağını sakın düşünme, kalbimin zambağı." *Neden "Tanrılar göstermesin," dediğine dair hiçbir fikrim yok. Off. Ne fark eder.* Sidroc parmağının ucuyla çenesini okşadı.

"Lütfen, yine çiçek saçmalığına başlama. Daha fazla işkenceye dayanamam." Drifa hâlâ cansız gibi duruyordu ama Sidroc parmağını köprücük kemiğinden göğsüne ve sonra karnına indirirken yanlarında duran ellerini yumruk yaptı.

Sidroc, Drifa'nın sıkıdığı yumruklarını tahrik olduğunu gösteren iyi bir işaret olarak gördü. Öte yandan belki de yakınlarında bir yerde çömlek sürahi olmasını dilerdi.

Yeterince konuşulmuştu. Artık harekete geçme vaktiydi. “İyi bir kâşifin yapması gereken ilk şey alanını belirlemektir.”

Sidroc ta öyle yaptı.

“Kuzey Yıldızı,” dedi ve dilinin ucunu Drifa'nın dudaklarında gezdirdi. Üst dudağında, alt dudağında ve arasında. Drifa dudaklarını onun için araladığında Sidroc dilini içeri soktu. Önce sadece onu doldurmanın tadını çıkardı, dilini ısırmasına minnettardı ama sonra dilini emdi –reflekslerinden ötürü olmalıydı– ve Sidroc onun ağzına doğru inledi. Yavaşça geri çekilip “Sanırım yeni bir fiyort keşfettim,” dedi. “Suları ılık ve muhteşem.”

“Aptal!” diye mırıldandı Drifa ama sonra içini çekince hakaretiyle çelişti.

Sidroc bunu bir davet olarak gördü.

“Bak burada ne buldum, seni akıllı kadın. İki ada. Biri doğuda, diğeri batıda. Çok güzeller, üstelik hiç de ufak sayılmazlar.”

“Çok büyükler,” dedi Drifa bir gözünü aralayarak.

“Hayır. Olması gerektiği kadarlar.” Doğrusu, Drifa'nın göğüsleri ince bedenine göre büyüktü ama onları çekici kılan şey de buydu. En azından bir erkek için. Özellikle de onun için. “Ve işte en güzel yanı. Adalarında çilekler var ve ben çok açım.”

Drifa'nın elleri hâlâ iki yanında yumruklar halindeydi ve gözleri sımsıkı kapalıydı, vücudunu Sidroc'un saldırısına karşı hazırladı. Aptal kadın! O Yatak Oyunu Efendisiydi. Hiçbir şey ona karşı koyamazdı.

Sırayla Drifa'nın göğüslerine nefesini üfledi.

Drifa şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ne yapıyorsun öyle?"

"Cık, cık, cık! Sözlerine dikkat et!" Sidroc tekrar üfledi. "Adaların güçlü bir kuzey rüzgârının etkisi altında." Ve bir süre sadece bunu yaptı. Üfledi. Ama sonra göğüs uçlarına hiç dokunmadan çevresindeki pembe daireyi yaladı ve üfle-yerek kuruttu. Yalayıp üfledi. Yalayıp üfledi. "Yağmurlu bir kuzey rüzgârı," diye açıkladı.

Drifa rüzgârı arıyormuş gibi yavaşça göğsünü ona doğru gererken, Sidroc başarılı olduğunu anladı. Ama henüz çok erken olduğunu düşünüyordu. O nedenle, ada keşfine bir özellik daha ekledi. Drifa'nın iki göğsünü de aşağıdan kaldırdı, yalayıp üfle-meye devam etti.

Drifa en sonunda ağzının içinde söylenerek Sidroc'un kafasını tuttu ve onu aşağı çekti. "Ye şu lanet olası çilekleri, seni sümük yiyen trolün oğlu."

"Tatlı sözler sana çok şey kazandırır, güzelim," dedi Sidroc göğsüne doğru gülerek. Sataşmaya ara vermenin vakti geldiğine ve ilgilenmesi için ona yalvaran, çoktan çakıl taşlar ya da çilekler gibi sertleşmiş olan göğüs uçlarıyla ilgilenme-ye karar verdi. Aniden daha sertçe emmeye başladı, sonra dudaklarını çekince odada sesi yankılandı. Drifa o kaba ses yüzünden ona tokat atmasına fırsat bırakmadan, diğer göğ-süne de aynı şeyi yaptı. "Çileklerin baldan daha tatlı."

Drifa'nın nefes alış hızlanmıştı. Hatta kollarını hazır bir şekilde başının üzerine kaldırmıştı. Çok kolaydı! Bunun bir tür "ceza" olması gerekiyordu. Sidroc yataktan kalkıp ucuna doğru yürüdü.

"Ne-ne oldu?"

Karyola başlığı ya da ayak ucu tahtası yoktu, o yüzden

Drifa tekrar “ne-ne oldu?” diye sormadan, Sidroc onu ayak bileklerinden tutup kalçaları ve ayakları yatağın kenarına dayanana dek onu aşağı doğru çekti. “Farklı bir keşfe çıkmaya hazır mısınız?” *Kabul etsen iyi olur, çünkü etsen de etmesen de keşfe çıkıyoruz.*

“Ne tür bir keşif?”

Sorduğun için teşekkür ederim, küçük böceğim. “Parmaklarım yoruldu, ben de keşfimde başka bir uzvumu kullanabileceğimi düşündüm.” En kötüsünü hayal etmesi için bir an duraksadı.

“Avuç içini mi?” diye sordu umutla.

Daha “sapıkça” düşün, masum çiçeğim. “Dilimi.”

Drifa onun ne demek istediğini yavaş anladı, bu da Sidroc’a hemen dizlerinin üzerine çöküp onun bacaklarını arama fırsatı verdi. *Gök gürültüsü adına! Baştan çıkarma görevinde bir adam için bundan daha güzel bir manzara olabilir mi?*

Drifa çığlık atıp kollarını sallayarak doğrulmaya çalıştı.

Sidroc onu geriye itti. Hiç de nazik değildi.

“Ahlaksızın teki olduğunu biliyordum ama bu tüm sınırları aşıyor. Seni karakurbağası. Nasıl cüret edersin? Nasıl... Ah! Yüce Tanrılar!

Sidroc dilini tüm kadınların sahip olduğu gizli zevk noktasına bastırdı, artık onu eline geçirdiğinden emindi. “Hoşuna gitmedi mi, Drifa?”

Drifa mırıldanarak karşılık verdi, bacakları gevşemişti, Sidroc’un onları daha çok açmasına izin verdi.

“Dünyadaki en iyi kâşif ben olmalıyım, Drifa. Belki de Kızıl Erik’le İzlanda’nın ötesindeki yeni dünyayı keşfe çıkarım. Belki de cennete giden gizli bir su yolu keşfederim. Elbette birçok sıg ve gizli kanallar olmalı ama belki ilerde

bir set vardır. Endişelenme, uzun sandalımın yolu rahatlıkla alacağına seni temin ederim.”

“Belki, belki, belki. Uzun sandalın daha fazla uzarsa, sığ sulara gömüleceğine eminim,” diye karşılık verdi Drifa.

“Sevişmenin ortasında şaka yapabilen kadınlara bayılırım.” Ve bu doğrudu. Hayat bazen çok zor ve acımasızdı. Kahkahalar ve gülümsemeler bir erkeğin hayatını kolaylaştırıyordu.

“Şaka yapmıyordum. Ben sadece... Frigg’in ayağı adına! Şimdi ne yapıyorsun?”

“Sadece suyu keşfetmek için küreğimi kullanıyorum.” Dilini kullanarak uzun darbelerle onu yıkadı. Belirli kısımlarına dilinin ucuyla hafifçe vurdu. Onu öpmeye başlayınca, Drifa sırtını yataktan yukarı kaldırdı. Sidroc buna izin vermezdi, o nedenle Drifa’nın dizlerini omuzlarına atıp göğüs uçlarını emdiği gibi onu emmeye devam etti.

Drifa giderek zirveye yaklaşıyordu. Sidroc onun durmaksızın inlemesinden anlamadıysa bile ağzında hissedebiliyordu.

Drifa “Bu kadarı yeter, bu kadarı yeter,” diye karşı çıkarırken Sidroc onu tekrar yatakta yukarı çekip üzerine uzandı.

“Hişşş,” dedi, “Ben her şeyle ilgilenirim.” Yüzüne düşen saçlarını kenara itip onu hafifçe öptü.

“Korktuğum şey de bu. Böyle olmaması gerekiyordu.”

“Ah öyle mi? Peki nasıl olmalıydı?”

“Çabuk.”

“Bazen çabuk olması iyidir. Ama bazen de yolculuğun uzun olması, yol boyunca manzaranın tadını çıkarmak ve mutluluğu geciktirmek iyidir.”

“Manzaramın gizli kalması gerekiyordu, ayrıca daha faz-

la mutluluğa dayanabileceğimi sanmıyorum. Bunu yapmak zorunda mısın?”

“Neyi?”

“Göğsündeki tüyleri göğüs uçlarıma sürtmeyi. Bu çok...”

“Çok ne, Drifa?”

“Rahatsızlık verici.”

Sidroc zafer kazanmışçasına yumruğunu havaya kaldırdığını hayal etti. “Çünkü bedeninin daha fazlasını istiyor.”

“Uyduruyorsun.”

Biraz yükselip göğsündeki tüyleri Drifa’nın göğüs uçlarına sürdü. Kadının gözleri parlayınca, “Gördün mü? Ama artık sıra bende. Bacaklarını kalçalarımın dola,” dedi Sidroc. Ellerini Drifa’nın kalçalarının altına koyup onu yükseltti ve girişine doğru yerleşti. “Önce biraz canın yanabilir, tatlım. Hızlı mı yoksa yavaş mı olmamı istersin?”

“Hızlı.”

Sidroc’un duymaya ihtiyacı olduğu tek şey buydu. Drifa yeterince ıslanmıştı ama dardı. Çok dar. Ancak üçüncü itişinde bekaretini bozup olabildiğince içine girebildi. O sırada aldığı zevk öylesine yoğundu ki inleyen kendisi oldu. Bunun sebebi sadece dar olması değildi. Drifa’nın kasılıp gevşeyen kaslarını da hissetmişti.

Sidroc iniltiden biraz daha yüksek bir sesle konuşmayı başarabildiğinde, kollarının üzerinde doğrulup Drifa’ya baktı.

Kadın şaşırmış görünüyordu, gözleri kocamandı ve hiç kırpıyordu. Ağzı yusuvarlak bir şekilde açık kalmıştı.

“İyi misin, Drifa?”

“Sanırım.”

“Canın yanıyor mu?”

Kafasını iki yana salladı. “Önce biraz acıdı, ama şimdi tuhaf hissediyorum. Bitti mi?”

Gerçekten de bu kadar saf olabilir miydi? Belki de. “Kendine gelmeni bekliyorum.”

“Neden?”

Sidroc gülümsemeye çalıştı ama başka bir şeye odaklandığından beceremedi. Yavaşça Drifa’nın içinden çıkarken kadının kaslarının geri çekilmesine karşı koymasının tadını çıkardı. Sonra tekrar içine girdi. Bu kez daha derine.

Kadınların yaratılış biçimi Tanrılardan erkeklere bir lütuf olmalıydı.

Seks Tanrılardan erkeklere bir lütuf olmalıydı.

Drifa Tanrılardan bir lütuf olmalıydı.

Drifa gözlerini kırıştırarak ona baktı ve, “Tekrar yap,” dedi.

Kesinlikle bir lütuf. Sidroc gülümsedi. “Zevkle.”

Drifa dakikalar öncesine kadar bir bakire olabilirdi ama çok geçmeden ritmi öğrendi. Sidroc tamamen içine girene dek onun hamlelerine karşılık verdi, birlikte zirveye doğru yol aldıkları sırada ikisi de nefes nefeseydi.

Sidroc sonraki üç hamlesinde onun tatlı tomurcuğuna çarptığından emin oldu, Drifa aniden kasılmaya ve zevkle haykırmaya başladı. Sidroc kendine hakim olmayı başarak içinden çıkıp kasıklarına boşaldı.

Sidroc nefes alışı yavaşlayıp kalp atışları düzene girince, Drifa’nın üzerinde yattığını fark etti, şaşırtıcı bir şekilde ilk kez bu kadar sessizdi. Hareket etmeliydi. Ama az sonra olacağını bildiği şeyden nefret ediyordu. Henüz o ana dek yaşadığı en iyi sevişmeyi bozmaya hazır değildi ve otuz bir yaşında olduğu düşünülürse birçok kez sevişmişti.

Ayrıca az önce olanları düşünmeye de henüz hazır değildi. Seksten daha fazlası olduğu kesindi. Ancak daha fazla olan şeyin ne olduğunu düşünmekten korkuyordu. Drifa'dan ya da sırlarından değil. Hayır, onu uykusunda öldürebilecek olan Drifa'dan korkmuyordu.

“Bitti mi, seni iğrenç herif?” gibi bir şey demek yerine, cadı o sırada omzunu ısırarak Sidroc’u şaşırttı. Drifa mırıldıyordu. Ve sonra Sidroc’un kulağının içini yaladı.

On Dördüncü Bölüm

Kimin aklına gelirdi ki? Drifa'nın aklına gelmediği ke-sindi. Peki neden kız kardeşlerinden hiçbirisi seks sırasında neler olduğunu ve insanın aklını durduracak kadar zevkli olduğunu detaylı bir şekilde açıklamamıştı? İskandinavya'ya döndüğünde onlara söyleyeceği bir çift lafı vardı.

Sidroc onun üzerinden kalkıp kasıklarını çarşafın kenarıyla silerken, "Hoşuna gitti mi, Drifa?" diye sordu erkek-silik kokan bir memnuniyetle. Sonra da Drifa'nın kasıkları-nı öptü. Çekilmez adam! Müstehcenliğine karşı çıkacağını sezmiş gibi onu kendine doğru çekip başını omzuna yasladı.

Becerilerinden pek etkilenmediğini göstermek için om-zunu ısırdı. "Sırıtırırsan sana yemin ediyorum..."

"Ne? Yoksa yine çömlek sürahiyle kafama mı vuracak-sın?"

"Belki."

"Kabul et, Drifa, ilk sevişmen hoşuna gitti."

"Elbette, hoşuma gitti. Bunun seninle olmasına neden olan Kader Tanrıçaları'nın canları cehenneme."

“Tanrıçalara lanet okurken dikkatli ol. Seni aynı şeyi birçok kez tekrarlamak zorunda bırakabilirler.”

Sidroc bunun bir ceza olacağını ima ediyorsa sandığından daha büyük bir şaşkınlık yaşayacaktı. *Nasıl bir kadınla birlikte olduğunu sana gösterme zamanı geldi, seni Våreg hayvanı. Senin seks kuklaı olmayacağım.* “Bu keşfe çıkma işi... Her iki taraf için de geçerli mi? Kadınlar da keşfe çıkıyorlar mı?”

Kaskatı kesilen Sidroc dönüp ona baktı. “Düşündüğümü mü söylemeye çalışıyorsun...”

Drifa omuzlarını silkti. *Bakalım bir kadının sana erotik bir şekilde yardımında bulunması hoşuna gidecek mi?* “Ben de keşfe çıkmak isteyebilirim.”

“İsteyebilir misin?” dedi Sidroc öksürerek.

Drifa onu öksürmesinin iyi bir işaret olduğunu düşündü. “Evet. Tek sorun, açık denizde yelkenliyi kontrol etmek konusunda uzman değilim. Bence dağları keşfe çıkmam gerekecek. Aha! Burada ne görüyorum? Bir orman.” Parmığının ucunu Sidroc’un göğsündeki saçları gibi kestane rengi olan ipeksi tüylerinde gezdirdi. Tüylerinin arasında parmaklarını gezdirirken Sidroc’un aniden nefesini içine çekmesi hoşuna gitti.

Kabul etmeliydi, Sidroc bir Viking için bile türünün oldukça iyi bir örneğiydi. Uzun boylu, ince yapılı ve kaslıydı, gülümsemesini ise kadınları kandırması için yaramazlık tanrısı Loki vermiş olmalıydı.

Sidroc onu uyarırcasına, “Drifa,” dedi o lanet olası ayartıcı gülümsemesiyle. “Başını aslanın ağzına sokarken dikkatli ol.”

“Bilirsin, aslanlar sadece büyük kedilerdir.”

“Beni hafife alma.”

Aldım bile. Yoksa kendimi yatağında yeni bir seks oyunu için ıslanırken bulmazdım. Drifa, Sidroc'un yeniden sertleşmeye başlayan erkekliğine anlamlı bir şekilde bakarak, "Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sordu tatlılıkla. Aptal şey! Baştan çıkarıcı aptal şey, diye düzeltti hemen.

"Kıpırdamadan yat ve keşfe çıkmama izin ver," diye emretti Drifa.

"Nasıl isterseniz, leydim."

Bunun üzerine, Sidroc'la en baştan çıkarıcı ses tonuyla konuşmaya başladı. Yolculuğu sırasında beli ve kasıkları arasında bir oluk buldu. Yosunlarla kaplı iki büyük kayanın arasından gövdesi dümdüz ve pürüzsüz bir ağaç yükseliyordu. Kabuklarının arasından kalın damarları fırlamıştı ve tepesi ağaç kütüklerinden çıkan mantarlara benziyordu.

O sırada kahkaha atan Sidroc, "ağacının" boyutlarına bakılırsa gördüğü ilgiden epey memnundu.

"Dağdaki keşfinin senin için çok yorucu olduğunu düşünüyorum," dedi sonunda. "Binebileceğin bir ata ihtiyacın var." Bu sözlerinin ardından Drifa'yı hafifçe kaldırıp kalçalarının üzerine oturttu. Parmaklarının ucunu yarığına götürdü ve şaşkın bir ses tonuyla, "İslanmışsın Drifa," dedi.

"Senden geriye kalan olmalı." Drifa'nın sıcak yüzünü alevler basmış olmalıydı.

"Hayır, uzun sandalımın geçebilmesi için fiyordun taşıyor."

"Fiyort ve sandal saçmalığına bir son ver artık!"

"Benim için hazır olduğun anlamına geliyor. Gel, Drifa sandalına bin. Ağacımı susuzluğunu giderebileceği bedenine al. İşte böyle, tatlım, yavaşça aşağı in."

Sandal, ağaç, işkence direği, Drifa için hepsi aynı anla-

ma geliyordu. Biri saatler önce ona böyle bir şey yapacağını ve zevkle içini çekeceğini söylemiş olsaydı, gülerdi. Ancak şimdi, güçlkle nefes alıyordu.

Sidroc onu kalçalarından tutarak rehberlik etti. “Gerçekten ata binmek gibi, değil mi?”

Sidroc sırttı.

Gülümsemesinden daha baştan çıkarıcı bir şey varsa, o da sırtışıydı.

“Dört nala gitmekte iyi misindir?”

★

Sidroc gözlerini kapatıp uyuyor gibi yapan Drifa’nın tam karşısında yıkanma havuzunun sığ kenarında oturuyordu. Sanki dikkatinden bu kadar kolay kaçabilirmiş gibi!

Küçük bir havuzdu, bacaklarını uzatırsa ayak parmaklarıyla Drifa’ya dokunabilirdi. Küçük bir kolu çevirerek sıcak ya da soğuk suyla doldurulup boşaltılabiliyordu. Şu an su ılıktı ve yorgun düşen kaslarını rahatlatıyordu.

Drifa gözleri kapalı, başını havuzun kenarından kaldırmadan, “Görevin için ne zaman yola çıkacaksın?” diye sordu.

“Sabah erkenden. Finn’le taburun ahırında buluşacağım.”

“Peki döndüğünde, Bizans’tan ayrılıp nereye gideceksin?”

“Emin değilim. Yoldayken Finn’le bu konuyu mutlaka konuşuruz. Şehrin dışına demir atmış bir yelkenlim var. Ben yokken yola çıkmaya hazırlanacak. Belki Orkney’lere giderim. Belki de İskandinav topraklarında bir yere. Belki de Stoneheim’a yakın bir malikâneye.”

Drifa hemen gözlerini açıp girmeyeceğine söz verdiği konuyu açtığı için sertçe ona baktı.

“Sadece şaka yapıyordum.”

Drifa bir süre ona kızgınlıkla baktıktan sonra gözlerini kapattı. Suyu biraz daha batıp içini çekerek parmaklarını suyun üzerinde gezdirdi. Rahatlamış görünüyordu. Fazla rahat.

“Endişelenmene gerek yok tatlım. Döndüğümde yine geceleri birlikte geçireceğiz.”

“Ama kırk iki gece değil. Kırk bir gece.”

“Gel, Drifa, yeterince dinlendin. Kurulanıp yeni bir şey deneme zamanı geldi.”

Drifa gözlerini açtı, temkinliydi. “Yeni mi?”

“Sürpriz olacak.” Sidroc sudan çıkıp uzun bir havluyla kurulandı, Drifa kendine engel olamayıp onun vücudunu incelerken özellikle dikkat gösteriyordu. Sidroc diğer tarafa yürüyüp onu da sudan çıkardı. Drifa vücudunu kurularken Sidroc onun farklı yerlerine hayranlığını dile getirdi.

“Tenin Bizans ipeğinden daha yumuşak.”

“Ama bahçeyle uğraştığım zamanlarda genellikle çok kirli oluyor,” diye karşılık verdi.

“Göğüslerin narlar kadar büyük ama daha tatlı,” dedi Sidroc.

“Daha çok fazla olgunlaşmış yumuşak kavunlara benziyorlar.”

“Tüylerin altın renkli koyunların taranmış yünleri gibi.”

“Altın renkli koyun diye bir şey yoktur. Ayrıca, saf yün kaba ve serttir.”

“Kalçaların nefesimi kesiyor.”

“Kalçalarımı! Yeter!” diye karşı çıktı Drifa en sonunda. “Sırada ne var, ayak tırnaklarıma övgüler mi yağıdıracaksın?”

“Hazır yeri gelmişken...”

Drifa homurdandı.

Sidroc gülümsedi. Ve Drifa zayıf bir anında onun gülümsemesinin nefesini kestiğini söylediği için yarattığı etkiyi biliyordu. “Gel Drifa, senin için planladığım özel bir şey var.” *Daha doğrusu bizim için. Özellikle de benim için.*

Drifa’yı içeri doğru itilebilen bir duvar kaplamasının olduğu yılanma havuzunun diğer tarafına götürdü. Dönünce diğer tarafta olan büyük ve parlak bir pirinç tabaka artık onlara doğru bakıyordu. Bir erkekten daha uzun ve iki kat daha büyüktü.

Drifa şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Daha önce hiç bu kadar büyük bir pirinç ayna ya da ayna olarak kullanılabilecek kadar parlak bir pirinç görmemiştim.” Bir an aynanın karşısında çıplak durduğunu unuttu. Sidroc onun çıplaklığını fark ettiği anı anladı. “Yüce Tanrılar!” Drifa bir koluyla göğsünü, diğer eliyle de kasıklarını örtmeye çalıştı.

“Hayır, Drifa, ellerini indir. Ben birkaç şey getirmeye giderken kendini benim gördüğüm gibi gör.”

Drifa muhteşem aynaya hayretle bakmaya devam etmesine rağmen Sidroc birkaç gaz lambası, iki büyük mum ve zeytin ağacından yapılmış üzerinde fildişinden bir yelkenlinin olduğu oymalı küçük bir sandıkla geri döndüğünde hâlâ üzerini örtmeye çalışıyordu.

Keşke arkadan da önden görüldüğü kadar güzel olduğunu bir bilseydi! Uzun bacakları muhtemelen bahçecilikle uğraştığı için kaslıydı. Kalçalarının kıvrımı belini iyice ortaya çıkarıyordu, sırtıysa girintili ve hoştu. Sidroc sırtı narin olan kadınlara özel bir ilgi duyardı.

Mumları ve gaz lambalarını yakıp aynanın iki yanına yer-

leştirdi. İçeri süzülen ay ışığı da eklenince neredeyse gün kadar aydınlıktı.

“Miklagard’dayken bu pirinç aynalardan bir tane satın alamayacağımı mı düşündün?”

Gerçi bu geceden sonra böyle bir hatıra istemeyebilirdi. “Muhtemelen ama bir servete mal olur.”

“Servetim var.”

Sidroc omuzlarını silkti. “Bu kez farklı bir şey deneyelim, yleyse.”

Drifa irkildi, Sidroc’un aniden arkasında ve ona çok yakın durduğunu fark etti. “Nasıl farklı bir şey?” diye sordu cılız bir sesle. “Sapıka bir şey mi olacak?”

“Drifa, Drifa, Drifa, nedir bu sapıklık takıntın?” Sidroc, Drifa’nın kollarını Zorla yanlarına indirip kendi kollarını beline doladı. “Ama, evet, bu kez bazı insanların alıştıklarına kıyasla sapıkça olacak.”

Drifa küçük bir inilti çıkardı ama ona karşı çıkmadı. Tartışmalarda haklı çıkmaktan hoşlandığını öğrenmişti.

“Birlikte ne kadar güzel grndğmze bak, Drifa.”

“ıplağız!”

“En güzel yanı da bu.”

“Bu gece beni yapmaya zorladığın şeyleri asla unutmayacağım.”

“Tüm suçu bana atarak kurtulamazsın. Seni bedensel bir yolculuğ çıkarmış olabilirim ama sonuçta bu işte birlikteydik. Ayrıca yarattığımız anılar hoşuma gidiyor.”

“Elbette gider.”

“Başını omzuma yasla ve ellerini arkana götür,” dedi sonra.

“Neden?”

“Ve konuşma. Seks kölem olduğunu unuttun mu? Efendin ne diyorsa yapmalısın.”

Drifa gözlerini devirdi ama Sidroc’un isteğini yerine getirdi. Onun ne yaptığını anlamadan, Sidroc bileklerini bir şalla bağladı.

Drifa duruşu nedeniyle omuzlarını geriye atıp göğüslerini öne doğru çıkarmıştı. Göğüs uçları az önceki mace-ralarından ötürü kızarık ve dimdikti. Sidroc yine de onları çimdikledi ve sonra avuçlarıyla okşayarak yatıştırdı.

“Bu seks oyununda acı ve zevk arasında çok ince bir çizginin olduğunu öğrenmeni istiyorum. Şu an olduğu gibi tahrik olduğunda, göğüslerin ve vücudundaki diğer erotik bölgeler her ikisine de karşılık verir. Örneğin bunu gayet iyi bir şekilde göstermesi için sana bazı mücevherler takacağım.”

Sidroc ayağının dibindeki sandıktan iki küçük altın yüzük çıkardı. Altın öyle inceydi ki bükülebiliyordu. Şekil verilebilecek kadar ince yapılmışlardı. Birini Drifa’nın sağ göğsüne takıp sıktı, sonra göğüs ucu tamamen metalle çevrili olacak şekilde iyice sıktı.

“Ah!” dedi Drifa ve Sidroc’un kollarının arasından çıkmaya çalışırken göğüslerinin sallanmasıyla sağ göğün ucundaki halkanın baskısını daha çok hissetti.

“Bazı kadınlar, hatta erkekler bile halka takılabilecek şekilde göğüs uçlarını deldirirler ama sana bunu yapmayacağım.”

“Canımı yakıyorsun,” diye şikâyet etti Drifa.

“Hişşş. Birazdan geçer.” Drifa onun neyin peşinde olduğunu anlayamadan Sidroc diğer göğüs ucuna da aynı şeyi yaptı.

“Çok güzel görünüyorsun, Drifa. Göğüs uçlarının ne kadar büyük olduğuna bir bak, kiraz gibi kırmızılar.”

“Önce nar, şimdi de kiraz. Sırada ne var?”

“Bu,” dedi Sidroc, “kirazların için şurup.”

Küçük bir yağ şişesinin kapağını açıp Drifa’nın göğüslerine döktü ve sonra parmak uçlarıyla yağı yedirdi. “Nasıl hissediyorsun?”

Drifa cevap vermeyi reddetti ama güzel gözleri donuklaşmış ve arzudan burun delikleri genişlemişti. Sidroc’un da arzusu giderek artıyordu, Drifa bunu kalçalarına dayanan kasıklarında hissedebiliyordu.

“Yokluğumda beni hatırlamak için *gunna*’nın altında bu halkaları takabilirsin.”

Rüyada görürsün anlamına gelebilecek şekilde burnundan gülercesine bir ses çıkardı Drifa. Yine de onun aklına uyacağını düşünüyordu.

“Sana başka bir şey göstermeme izin ver,” dedi Sidroc.

“Tanrılar aşkına, bu kadarı yeterli değil mi?”

“Tam olarak değil.” Sidroc gülerek halkalara birkaç tane sallanan boncuk taktı, ağırlığı artırarak Drifa’yı daha çok uyarmayı umuyordu.

Drifa inleyip başını omzuna atarak karşılık verince boynu ve göğüsleri ortaya çıktı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye kulağına fısıldadı Sidroc.

“Fena.”

“Ve muhteşem?”

Drifa evet anlamında kafasını salladı.

“Şimdi oturacağız Drifa ve sana bir şey öğreteceğim.” Sidroc onun tekrar karşı çıkmasına izin vermeden, mermer zemine oturup Drifa’yı bacaklarının arasına yerleştirdi, son-

ra kadınlığını görebileceği şekilde bacaklarını ayırdı. Oraya daha önce baktığını sanmıyordu. “Ne kadar ıslandığını görmüyor musun?”

Sidroc her iki elinin parmak uçlarıyla onu biraz daha araladı. “Şu şiş ve etrafındaki katlardan daha kırmızı olan kısmı görüyor musun? Orası kadınların zevk aldığı yerdir. Sadece dokunmak bile bir kadını doruğa ulaştırabilir.”

“Dokunacak mısın?”

Sidroc kafasını iki yana salladı. “İçine girmem için bana yalvarana dek büyümesi ve ısınması için uğraşacağım.”

“Bu oyundan hoşlanmadım.” Drifa bacaklarını kapatıp kalkmaya çalıştı ama Sidroc izin vermedi. Aksine sandığındaki başka bir şişeye uzandı ve Drifa’ya, “Bu dokunduğu yerin ısınıp zonklamasını sağlayan özel bir yağ,” dedi. “Sadece tek bir damla bile...” Şişenin kapağını teninin üzerinde tutup istediği yere tek bir damla damlattı.

Drifa nefesini tuttu. “Bir şey yap. Ah, yanıyorum. Hayır, zonkluyorum. Bir şeyler yap, seni aptal.”

“Birazdan.” Sidroc kapağı şişeye daldırıp Drifa’nın göğüs uçlarına da birer damla damlattı. Gözlerinin önünde büyüyüp daha çok kızardılar.

“Bırak beni. Kendime dokunmalıyım.”

Drifa bu sözünün ardından neredeyse doruğa ulaşacaktı, ama henüz çok erkendi. “Belki bir sonraki seferde.”

Sidroc orta parmağını Drifa’nın tomurcuğuna koyup sıvıyı ileri ve geriye doğru yaydı, iki kat büyümüştü. Sonra aynı parmak ucunu kullanarak katlarını okşayıp içine girdi.

Drifa zevkten aralıksız bir şekilde inliyordu. Sidroc bileklerindeki eşarbı çıkarıp onu elleri ve dizleri üzerinde olacak şekilde yerleştirdi, yüzü de aynaya doğru dönüktü. Bir

an tereddüt ettikten sonra göğüs uçlarındaki halkalara birer boncuk daha ekleyip daha çok aşağı doğru çekilmelerini sağladı.

“Kendine bak, Drifa. Bize bak.”

“Deli bir kadın gibi görünüyorum.,” diye sızlandı. “Vahşi bir köpeğe benziyorum.”

“Hayır, harika görünüyorsun.”

Sidroc arkasına geçti. İçine doğru hamle yapınca ağırlıkları yüzünden Drifa’nın göğüsleri sallandı. Sidroc parmak uçlarını göğüslerinin üzerlerinde ileri ve geriye doğru gezdirerek onu daha çok uyardı. Sonra aynı şeyi bacaklarının arasına yaptı.

“Durmamı mı istiyorsun, Drifa?” Sidroc tamamen içine girmeden durdu. “Bana ne istediğini söyle.”

Drifa onu içine almak için geriye doğru kıpırdandı ama Sidroc buna izin vermeyecekti. “Söyle,” dedi.

“Seni istiyorum,” diye yalvardı Drifa. “Şimdi.”

“Nasıl istersen, tatlım.” Sidroc uzun ve yavaş darbeleri kısa ve sert darbelerle değiştirerek hamle yapmaya başladı. Drifa sonunda tatmin olana kadar bir kere değil iki kere doyumuna ulaştı, Sidroc da tatmin olmuştu.

Daha sonra Sidroc yatakta onun bedenini rahatlatırken ve Drifa’nın yorgunluktan gözleri kapanırken, Sidroc “Teşekkür ederim, Drifa,” dedi.

Drifa göğsüne doğru, “Ne için?” diye mırıldanıp Sidroc’a biraz daha sokuldu ve bir bacağı kalçalarının üzerine attı.

“Bana zevk verdiğin için. Biraz... Sıra dışı bir cinselliğe rağmen zevk aldığın için.”

“En azından sıra dışı olduğunu kabul ediyorsun.” Drifa duraksadı, parmak ucuyla Sidroc’un göğsündeki tüylerin

üzerinde daireler çizdi. “Beş yıl önce de bana bu tür şeyler yapar mıydın?”

Sidroç omuzlarını silkti. “Muhtemelen hayır. Diğer ülkelere yaptığım yolculuklarda... Başka şeylere ilgi duymaya başladım. Bu normal seksin zevkli olmadığı anlamına gelmiyor. Seni bu tür şeylere bu kadar çabuk zorlamamalıydım.”

“Bu beni mecburiyetlerimden serbest bıraktığın anlamına mı geliyor?”

“Hah! Bir dahaki sefere neler yapacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum.”

On Beşinci Bölüm

Zamanı gösteren muma göre Drifa'nın korku dolu gecenin bitmesine iki saat daha vardı.

En kötüsü de Drifa'nın olması gerektiği kadar dehşete kapılmamasıydı. Sidroc'un ondan istediği ahlaksız şeylere rağmen çok eğlenmişti. Tüm Valkürler evleri Valhalla'ya dönene dek yaptığı şeylere zorlandığını iddia edebilirdi ama Drifa dürüst bir insandı ve doğrusu her şeye kendi isteğiyle katılım göstermişti. Evet, tahrik olmuştu. Hayır, hiçbir şeye zorlanmamıştı.

Bu onu ne yapıyordu? Tam bir sürtük mü? Yoksa sadece bu adama karşı mı duyarlıydı? İkincisi korkunç bir ihtimaldi. Bu seks düşkünü adamın kalbine girmesine izin verirse, zayıflığını ona karşı kullanabilirdi. En iyisi kendini ona karşı korumasıydı. Ayrıca ona kızından bahsedeceği ve Runa'nın onunla birlikte Stoneheim'da yaşamaya devam etmesine izin vermesini umduğunu söyleyeceği anda güçlü olmaya ihtiyacı vardı.

“Neden kasılıp duruyorsun?” diye fısıldadı Sidroc kula-

ğına. Nihayet yorulup uykuya daldığını sanmıştı. “Yine ölü taklidi mi yapıyorsun? Eğer öyleyse bu kez kefen giymeyeceksin.”

Drifa dilini çıkardı ama sırtı Sidroc ona dönük olduğundan göremedi. Gördüyse bile muhtemelen bunun kötü aktivitelere bir davet olduğunu düşünecekti.

Ama Drifa, erkekliği arkasında çıkıntı yapmadığına göre güvende olduğunu düşündü. Şimdilik.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra Drifa ona cevap verdi. “Uyuyorum.”

Sidroc güldü, Drifa onun nefesini kulağında hissetti, tüm yaptıklarından sonra hâlâ hassastı. Ve evet, kabul etmeliydi. Adam kulaklarıyla bile sevişmişti. “O halde neden uykunda kaskatı kesildin? Rüya mı gördün?”

Hayır, kâbus. “Uyumaya devam et. Birazdan kalkmamız gerekecek ve tüm gün dağlarda yolculuk edeceksin.” Sidroc ona Finn ile Yunan dağlarından birinde askeri bir göreve gideceklerini söylemiş olsa da, nereye ve neden gideceklerini söylememişti.

“Deve ya da at fark etmez, eyerimde uyuyabilirim. Kral Harald Bluetooth adına yapılan sonsuz savaşlardan biri için Sakson topraklarının bir kıyısı boyunca yaptığım yolculukta edindim bu yeteneği. O kadar çok toprak vergisi almıştık ki, bazen atların ganimetleri taşıyabilmeleri için biz yaya gitmek zorunda kaldık. Ayak başparmağımda soğan büyüklüğünde bir nasır çıkmıştı.”

Drifa kendini tutmak istemesine rağmen, Sidroc’un o halini gözünde canlandırınca kıkırdadı. Nasır yüzünden yere devrilen koca savaşçı. Kışında çıkmamış olması çok kötüydü.

“Drifa!” diye onu azarladı.

Drifa düşüncelerini yanlışlıkla yüksek sesle dile getirdiğini fark etti.

“Bugün ne yapacaksın?” diye Sidroc, Drifa’nın yüzüne düşen saçlarını çekerken. Onca yuvarlanmanın ardından muhtemelen kuş yuvasına benziyordu.

“Uyuyacağım.”

Sidroc hafifçe omzunu çimdikledi.

“Uyandıktan sonra, Sıçan Suratlı’yı görmeye gideceğim.”

“Dikkatli olmalısın.”

“Olurum. Dört liderimin yanı sıra muhafızlarım da bana eşlik edecek. Ayrıca imparatoriçe ile görüşme ayarlamamın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum, böylece valiye imparatoriçe beni beklediği için istediğim kadar kalabileceğimi hatırlatabilirim.”

“Akıllı kadın!”

“Boşuna Kral Thorvald’ın kızı değilim.”

Sidroc güldü. “Sonra ne yapacaksın?”

“Bugün ne yapacağımdan emin değilim. Ama bahçelerde bir gezi yapmak ve konuşmak için İmparatorluk Sarayı’nın baş bahçıvanıyla görüşmek istiyorum. Birkaç şey öğreneirim.”

“Seni yeterince yeni şeyle tanıştırmadım mı?”

Drifa ona şakacı bir şekilde vurdu. “Belki de bahçıvan beni araştırmalarım için en uygun olan bahçelere götürür. Gördüklerimi çizmek istiyorum. O nedenle bunlar kısa geziler olmayacak. Ve elbette yarışları görmek için Hipodrom’a da gitmek istiyorum. Ayrıca, Ianthe bana kökler vereceğine söz verdi.”

“Kökler mi?” dedi.

“Zambak kökleri,” diye açıkladı. “İskandinav topraklarına götürüp dikebilmem için. Erguvan ağacı fidanlarından aldım bile.”

Sidroc’un onun ımtızsızlığına kafasını salladığını hissedebiliyordu.

“Belki yeni evine dikmen için sana da bazı kökler ve tohumlar verebilirim. Beni hatırlarsın,” dedi Drifa. Ve evet, Dağzından laf almaya çalışıyordu.

“Drifa, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bu geceyi hafızama kazıdım.” Drifa onun sesinde neşe ve başka bir şey duyabiliyordu. Hayret gibi bir şey. “Ianthe’yi seviyorsun, değil mi?” Bundan hoşlanmış görünüyordu.

“Aslına bakarsan, evet. Hem de çok. Anlamadığım şey neden onunla evlenip gideceğin zaman onu da yanında götürmeyecek olman.”

“Öncelikle, Ianthe kocası olmamı istemez. Ianthe aşkı bekleyen romantik tiplerden biri... Eşiyle yaşadığı aşka benzer bir aşk. Doğrusu, ben de eş istemiyorum. Kötü adamlarla dolu bir aileden geliyorum. Babam, büyükbabam, kardeşlerim... Hepsi kadınlarına ve çocuklarına kötü muamele ederler. Onlara kelimelerden çok yumrukları ya da kırbaçları yakıştır, kelimeleriyle hırpalayamadıklarından değil, elbette.”

Drifa böyle bir evde büyüyen küçük bir Sidroc hayal etmeye çalıştı ve onun adına üzüldü. En kötüsü de Stoneheim’da bir dediği iki edilmeyen Runa’nın böylesine sert davranışlar karşısında küseceğini düşünmekti. “Sen öyle biri değilsin, Sidroc. Çocuğun uğruna benimle evlenmeyi göze alan adam sen değil miydin?”

Sidroc yüzüne bakmak için onu kendine doğru çevirdi.

“Seninle evliliğin o kadar da zor olacağını düşünmüyorum, Drifa. Finn’e söylediğim aptalca sözlerimi fazla ciddiye alıyorsun. Uzun zamandır evliliğin bana göre olmadığını düşünsem de kızıma karşı sorumluluklarım vardı. Sana bunu Finn söyledi. Ve ben onu kurtaramadım. Sonuçta ölmesi belki de herkes için en iyisiydi. Babam gibi ben de ona karşı sert davranabilirdim.”

Drifa’nın ona Runa’nın hayatta olduğunu söylemelisinin tam zamanıydı. Ama korkuyordu... Fiziksel zarar görmekten değil... Çocuğu ondan almasından korkuyordu. *Bilmeye hakkı var. Döndüğünde ona söyleyeceğim*, diye içinden yemin etti. *İyi bir anne olacağıma onu inandıracam. Runa’nın sevgi dolu bir evde yaşadığını söyleyeceğim. Ama bunun için zamana ihtiyacım var.* Bu arada, “Sidroc, yatakta hayvan gibisin,” dedi, “bana kötü şeyler yaptırıyorsun ve bunlardan hoşlanıyorsun, sürekli bana hakaret ediyorsun, sivri dilin hiç hoş değil ama iyi bir adamsın.”

“Bu duyduğum en yarım ağızlı iltifattı.” Sidroc cezalandırmak istercesine onu kendine doğru yasladı.

Drifa gülümsedi. “Ne bir kadına ne de bir çocuğa elini kaldırmayacağına adım gibi eminim.”

Sidroc ikna olmuş görünmüyordu. Yine de, “Bunun için teşekkür ederim,” dedi.

Ardından sessizlik çöktü, Drifa yüzünü onun göğsüne koymuş yatıyordu. Sidroc’un bir kolu gevşek bir şekilde Drifa’nın omuzlarında, diğeri başının üzerindeydi. Drifa çok geçmeden Sidroc’un nefes alışının yavaşladığını ve uykuya daldığını hissetti.

Uzun bir süre hareket etmeden, nefret etmesi gereken ama edemediği bu kaba adamı düşünerek yanında yattı. Kal-

binin kırılacağı kesindi. Ama zamanın ilerlemesini engellemeyemediği gibi bu kaderin de önüne geçemezdi. Yapabileceği birçok şeyi düşündü. Yataktan kalkıp kaçmak gibi. Başka bir çömlek sürahiyi kafasına indirmek gibi. Aklındaki ona dair tüm kötü düşünceleri birer birer sıralamak gibi. Ama bunların hiçbirini yapmadı.

Uykuya daldı.

Sidroc, Drifa'yı öperek uyandırdığında, gökyüzü griye dönüyordu ve zamanı gösteren mum neredeyse sönmek üzereydi. "Aç gözlerini uyuyan menekşem. Gitme zamanı."

"Hımmmm," dedi Drifa onun boynunun kıvrımına doğru.

Kadın sarmaşık gibi vücuduna dolanmıştı. Yüzü Sidroc'un köprücük kemiğinin üzerindeydi, bir kolunu belinin üzerine atmış ve erotik bir halat gibi bacağına kalçasına dolanmıştı.

Günün aydınlanmasına henüz bir saat daha vardı ama diğerleri ortaya çıkmadan önce Drifa kendi odasına dönmeliydi. Gerçi, Sidroc neden onun itibarını düşündüğünü anlamıyordu.

Drifa onu çok şaşırtmıştı. Hoş bir sürpriz olmuştu. On-
dan, özellikle de bir bakire için afallatıcı şeyler istemişti ama Drifa her adımda onunla yüzleşmiş ve ona meydan okumuştur. Sidroc isteseydi, Drifa hayranlık uyandıran bir eş olabilirdi. Ama istemiyordu. Drifa bir adamı dizlerinin üzerine çöktürecek türden bir kadındı.

"Pişt! Muhafızların içeri girip o tatlı kalçalarını görmekten uyan bakalım, gündüzsefası."

Drifa aniden gözlerini açtı. "N-ne?"

“Gitme vaktin geldi,” dedi Sidroc.

Drifa etrafına bakındı. “Hâlâ gece.”

“Ama kısa süre sonra görüşeceğiz.” Sidroc, Drifa’nın başını öptükten sonra kalkıp pantolonunu giydi.

Drifa uzun bir süre onun çıplak vücuduna baktı, kendisinin de çıplak olduğunu unutmuş gibiydi. Hatırlayınca küçük bir çığlık atıp yataktan fırladı ve daha önce Sidroc’un ayak ucundaki sandığın üzerine serdiği *gunna*’sını giydi. Üzerini giyerken yüzü kıpkırmızıydı. Sidroc’a bakıp duruyor, şüphesiz tüm gece boyunca yaptıklarını hatırlıyordu. Sidroc birbirine giren saçlarını örmesine yardım etti ve bu tuhaf bir şekilde memnuniyet vericiydi.

“Gel,” dedi Sidroc ve Drifa’nın elinden tuttu. “Gitmeden önce bir şey yemek ya da içmek ister misin?”

Drifa kafasını iki yana salladı.

Sidroc dış kapıya varmadan önce rulo yaptığı kumaşı ona verdi. “Benim için bir iyilik yapar mısın, tatlım?”

“Ne?” Drifa hemen şüpheye kapıldı, doğrusu da buydu.

“Geri döndüğümde, gece ziyaretlerimize devam edeceğiz, ama benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Ne?” dedi Drifa tekrar. Bu kez kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi.

“Döndüğümde ilk gece bunu giy.” Sidroc kumaşı ona uzattı ama Drifa ne olduğunu tahmin edince itmeye çalıştı.

“Hayır, onu istemiyorum.”

“Ama sana vermek istiyorum.”

“Hayır.”

“Evet.”

Giysiye bir ileri bir geri itince sesler duyuldu. Çan sesleri idi bunlar.

Pelerininin başlığını iyice öne doğru indiren Drifa, utanç içinde ve sessizce Ivar'ın yanında odasına doğru yürüyordu. Karanlık ve sessiz koridorlarda odasına dönen tek kişinin kendisi olmadığını görünce şaşırdı.

Odasına döndüğünde, hizmetçisi Anna'ya giysilerini çıkarmak için yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi. Sidroc'un onun içinde derin izler bıraktığı kesindi. Kim bilir vücudunda ne tür izler bırakmıştı.

Drifa bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ve Sidroc'u suçlayamazdı. En azından tam olarak. Tutmaya hakkının olmadığı sırrını korumak için bu anlaşılmaya kendi rızasıyla girmişti. Ayrıca sevişmelerinin hem aydınlık hem de karanlık yanından zevk almadığını iddia edemezdi. Sidroc, Drifa'nın içinde hoşlandığını bilmediği tutkuları uyandırmıştı.

Derin ve deliksiz bir uykuya daldı ve öğlen Anna ona valiyle görüşmesi olduğunu ve hem liderlerinin hem de muhafızlarının onu beklediğini hatırlatana dek uyanmadı.

Yunan giysileri satın almış olmasına rağmen vücudunun farklı bölgelerindeki bıyık, parmak ve hatta diş izlerini gizlemek için geleneksel uzun kollu İskandinav giysilerinden birini giydi. Budalanın boynunu emerken bıraktığı izi gizlemek için boynuna oturan gümüş bir kolye taktı. En kötüsü de muhtemelen onun da vücudunda bazı izlerin olmasıydı.

Kapıyı açınca, Wulf "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı. Sonra onu görünce ağzı açık kaldı.

Yatağa geri dönüp bir haftalığına örtülerin altına gizlenebilir miyim?

Ivar korumacı bir şekilde Sakson'a kaşlarını çatarak,

“Leydim dün güneşte çok uzun kaldı ve bir arı dudaklarını soktu,” dedi.

Tanrılar beni cezalandırıyor olmalılar.

Kahkaha atmaya başlayan Jamie hemen ağzını kapattı.

Thork düşüncelerini ifade etmeye pek çekinmedi. “Anlaşılan dün gece birinin şanslı gecesiymiş.” Wulf avucunun içiyle Thork’un kafasına vursa da, bu alçak herifi durdurmamıştı. “Gerçekten Prenses Drifa, utanmanıza hiç gerek yok. Birçok Viking utanç dolu ertesi sabah yürüyüşünü yaptı, tabii utanmanızı gereken bir durum olduğundan değil.”

Bahse girmeye var mısın?

“Hah! Biz İskoçlar utanç yürüyüşünde uzmanızdır, ancak biz çalılıkların arasından eve döneriz,” diye ekledi Jamie. “Hiç mideniz bulanırken fundalıkları kokladınız mı?”

Ne? Bunun çiçeklerle ne ilgisi... Of.

“Bir keresinde ön kapıdan içeri sürünerek girmiştin,” dedi muhafızlarından Farle. “Karım bir hafta boyunca beni ineklerin ahırında yatırdı.” Gurur duyması gereken bir şey yapmış gibi sırtıyordu.

Erkekler! “İçkiyi fazla kaçırmadım,” diye karşı çıktı Drifa.

“Biliyorum.” Jamie ona göz kırptı.

“Sadece bir tür utanç yoktur,” dedi Thork. Sonra o da göz kırptı.

Doğulu kadınların giydiği ve sadece gözlerinin görülebildiği çarşaflardan bir tane edinmeliyim. Ama muhtemelen gözlerim de utancım anlaşılabilir. Drifa’nın o andaki tek tesellisi Sidroc’un ortalarda olmamasıydı. Hiç şüphesiz üzerindeki tüm aşk izlerini onlara göstererek utancına katkıda bulunurdu.

“Babası beni öldürecek,” dedi Wulf.

“İkimizi de öldürecek,” diye homurdandı Ivar.

“Alrek nerede?” diye sordu konuyu değiştirmek istercesine.

“Dün gece dönmedi,” dedi Thork neşeyle. “Bana kalırsa onun da şanslı gecesiydi.”

Jamie, Thork’u dirseğiyle dürtüp azarladı. “Kes sesini, ahmak. Hiç aklın yok mu?”

Alrek’in geceyi nerede geçirdiğine dair Drifa’nın iyi bir fikri vardı. Anlaşılan Ianthe, Sidroc’a onun sandığı kadar bağlı değildi. Sidroc ona böyle söylemişti. Ama yine de...

Vali Alexander Milonas’ın dikkatli sıçan gözlerinin önünde şehrin ticaretinin yürütüldüğü Praetorian’a ulaştıklarında gökyüzüne uğursuz bir grilik hakimdi, doğudan fırtına yaklaşıyordu. Devasa binanın arı kovanını andıran odalarında yüzlerce insan çalışıyordu, çoğunun ellerinde parşömenler, tüylü kalemler ve mürekkepler vardı. Koridorlar bir yere yetişmeye çalışan insanlarla kaynıyordu. Arada sırada Drifa’nın hapishanenin bulunduğunu anladığı yapının aşağı kısımlarından bir bağırış ya da çığlık duyuluyordu.

Milonas’ın karargâhına geldiklerinde, hiç de mutlu görünmeyen emir kulları gidip gelirken uzun bir süre girişte beklemeleri gerekti. Nihayet sıra onlara geldiğinde, üzerinde tagma ordusunun üniforması olan bir adam, “Prensesle birlikte sadece iki kişi içeri girebilir. Valinin emri,” dedi.

Bu emir onları pek mutlu etmedi ama Ivar ile Wulf onunla birlikte içeri girerken diğerleri valinin ofisine tek giriş ve çıkış yerinin bu kapı olduğundan emin olduktan sonra dışarıda beklediler. Yine de yanlarından geçen herkese hoşnutsuzluklarını göstermekten çekinmediler.

Valinin odasına epey sade bir hava hakimdi. Varlıklı bir adam olmasına rağmen, zenginliğini ya da yüksek mevkiisini

gösteren hiçbir iz yoktu. Sadece Milonas'ın oturduğu masa ve her iki yanında parşömenlere not alan iki adam vardı. Yorgun görünen Slav kökenli olan adamın boynunda köle tasma vardı.

“Prenses Drifa,” diye onu selamladı Vali Milonas. Saygı göstermek için yerinden kalkmaya gerek duymadı. Sonra diğerlerine döndü. “Lord Cotley. Stoneheim’lı Ivar.” İsimlerini hatırlıyor olması hayra alamet olmayabilir miydi? “Oturun,” dedi masanın önündeki sert sandalyeleri işaret ederek.

“Bir kez daha Konstantinopolis’e hoş geldiniz, Prenses Drifa. Sadece birkaç gündür şehirdesiniz ama burada satmayı düşündüğünüz malları beyan etmeyi düşünüyor musunuz acaba?” İfadesinde zekilik ve ustalık vardı. Hafif çikık olan ön dişleri sıçan görünümünü daha da güçlendiriyordu. Bu adam hiçbir zaman dostu olmamıştı ve asla olmayacaktı.

“Satacak hiçbir şeyim yok,” dedi Drifa. “Bu güzel şehrin bahçelerini incelemeye geldim. Sadece kendi zevkim için buradayım.”

Zevk kelimesini duyar duymaz adam kafasını kaldırıp sanki Drifa'nın dün gece ne yaptığını biliyormuş gibi özellikle moraran dudaklarına odaklanarak ona dikkatli ve küçümsercesine bir bakış attı. Herhalde bilemezdi. Yoksa bilebilir miydi?

“İmparatora ve imparatoriçeye epey güzel hediyeler verdiniz. Ülkeme satış yapmak ya da takas etmek amacıyla herhangi bir eşya getirmediğinize emin misiniz? Bizans’a beyan edilmeden eşya sokmanın cezası yüksektir.”

“Size yanımda satılık eşya getirmediğimi söyledim. Hediyeler vermek Yunan kanunlarına aykırı mı?”

Milonas onun bu sert çıkışına gözlerini kısarak karşılık verdi. “Elbette değil. Ama şimdiden zanaatkârlarımızdan biriyle görüştünüz. Mücevheratçıyla. Umarım ona değerli taş sağlamak gibi bir amacınız yoktur?”

“Böyle bir amacım yok. Olsaydı, kanunlarınızın gerektirdiği şekilde beyan ederdim.”

“Söyleyin, Prenses Drifa, buradayken Arap ailenizle iletişime geçmeyi düşünüyor musunuz?”

Aniden ortaya çıkan bu soru Drifa’yı epey şaşırttı. “Ne? Neden böyle bir şey yapayım ki? Ben Arap bir aile tanımıyorum.”

“Anneniz...” diye üsteledi.

“Annem babamla evlenmeden önce köleydi. Beni doğururken öldü. Bildiğim kadarıyla Kuzeyliyim ve hep öyle olacağım.”

Milonas omuzlarını silkti.

“Ne demek bu?” diye sordu Wulf. “Prenses Drifa’yı suçladığınız bir şey mi var?”

“Ben öyle bir şey mi söyledim?” Milonas gülünç bir masumiyet takınınca dişleri büzüştürdüğü dudaklarından daha çok çıktı. “Bilmek isterseniz, iki gece önceki ziyafette Prenses Drifa önde gelen Araplardan birinin dikkatini çekti.”

“Araplar Yunanların düzenlediği ziyafetlere davet ediliyorlar mı?” diye sordu Ivar duyduklarına inanamamış gibi. Hristiyanlar ve Müslümanların arasında süregelen savaştan herkesin haberi vardı.

“Bizans’a cihat ilan eden kâfirlerin çoğuyla savaşta olsak da aralarında dostça olanlar da var,” dedi Milonas. “Elbette sayıları az ama aralarında muhtemel akrabalarınız da var.”

Drifa ve beraberindekiler afallamıştı.

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu Wulf.

“Hiçbir şey. Günümüzün Müslüman dünyasında üç büyük halifelik var, biri başkenti Bağdat olan Abbasi halifeliği. Ben sadece Prenses Drifa’nın ölmeden önce ülkenin kudreti olarak da bilinen meşhur Hamdanid reislerinden Said ad-Devlah’ın torunu olup olmadığını soruyorum. Kızı yıllar önce Mısır’da kaçırılmıştı. Arada bir benzerlik var gibi görünüyor.”

“Arada bir bağlantı olsa bile ne fark eder?” Valinin gizli tehditlerinin Wulf’u sinirlendirdiği açıktı.

“Said ad-Devlah’ın ailesinin hâlâ birçok destekçisi var. Düşmanlarıyla bir olup onu kendi çirkin amaçları doğrultusunda kullanabilirler.”

Drifa asıl Milonas’ın onu kullanmayı düşünenler arasında olduğunu düşündü. Adama dair kötü düşünceleri giderek daha çok dibe batıyordu.

“Annemin adı Tahirah’tı. Gerçek isminin bu olup olmadığını bilmiyorum. Babam onu Hedeby’daki bir köle pazarından satın almış. Cariyesi olarak onu eve getirmiş ve sonra da onunla evlenmiş. Tüm bildiğim bu.”

“Ve buradayken Arap topraklarına seyahat etmek ya da İskandinav toprakları ve çöldeki düşmanlarımız arasındaki ilişkileri geliştirmek gibi bir niyetin yok sanırım?”

“Tanrılar aşkına, hayır!” Drifa’nın politika ya da asırlık düşmanlıklarla hiçbir ilgisi yoktu.

“Birçok suçlamada bulunuyorsunuz. Kanıtınız var mı?” diye sordu Ivar.

Milonas elini havaya kaldırdı. “Ben suçlamada bulunmadım. Sorularıyla canınızı sıktıysam özür dilerim.” Sıçan hiç de üzgün değildi. Kimseyi kandıramazdı.

“İmparator misafirlerinden birini böyle sorguladığınızı biliyor mu?” diye ekledi Wulf.

“Saygısızlık ettiysem bağışlayın, Prenses Drifa. Şehrin güvenliği ve ekonomik iyiliğini sağlamak benim işim. Tehditler genellikle alt tabaka kadar üst tabakadan da geliyor.”

Onu alt tabakaya mı yoksa üst tabakaya mı ait görüyordu? Ama bunun önemi yoktu. “Sizin için tehdit oluşturmuyorum,” dedi Drifa sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Umarız öyledir. Konstantinopolis’te hoş vakit geçirmenizi dilerim.” Elini havada salladı. Anlaşılan görüşme sona ermişti.

“Çok ilginçti,” dedi Drifa dışarı çıktıktan sonra. “Sizce amacı ne olabilir?”

“Gözünü korkutmak istiyor,” dedi Wulf ve kapalı kapıların ardında neler olduğu hakkında diğerlerini bilgilendirdi.

“Arap ailenle tanışmak ister miydin?” diye sordu Thork.

“Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama düşününce, sanmıyorum. Yıllardır kendimi bir Kuzeyli olarak gördüm.”

“Harem kızlarıyla tanışmak fena olmayabilirdi,” dedi Jamie arada sırada gelip giden İskoç aksanıyla.

“Harem kızları mı?” diye dalga geçti Thork.

“Hâlâ Stoneheim’a dönmeniz gerektiğini düşünüyorum, Prenses Drifa. Muhafızlarınıza rağmen içimde kötü bir his var.” Wulf kaşlarını çatmıştı.

“Benim de,” diyen Ivar, Drifa’yı şaşırttı.

Yaşlı adama tek kaşını kaldırarak bakınca, Ivar “Göğüs göğse mücadele edebileceğime güveniyorum. Sinsi bir saldırıya karşı bile koyabilirim. Ama yabancı bir ülkedeyiz ve normal kurallar geçerli değil,” dedi.

“Dinle, endişelerini anlayabiliyorum, hatta ben bile buradayken Jorvik, Birka ya da Dublin’e kıyasla daha fazla tehlike içinde olduğumun farkındayım ama aptal değilim. İmparatoriçe ile dostluk kuracağım. Muhafızlarım olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Yelkenlimin başında gerekirse bize destek olabilecek bir sürü denizcim var. Buraya bahçeleri incelemeye geldim ve herkesin bunu anladığından emin olacağım. Hatta valiye eve götürüp dikmek için Ianthe’den bitki kökleri alacağımı bile söyleyeceğim.”

Ona eşlik eden yedi adam da umutsuzca kafalarını iki yana salladılar.

“Öyleyse yelkenlilerimiz iki gün içinde yola çıkacak,” dedi Wulf.

“O halde bugün keyfimize bakalım,” dedi neşeyle. “Hipodrom’a gidelim mi?”

İçlerinden bazıları önceki gün oraya gitse de hepsi kabul etti. Anlaşılan her gün görülebilecek yeni bir şey oluyordu.

O gün daha sonra odasına geri döndüğünde Anna ona bir paket geldiğini söyledi. Harem kıyafetiydi ve bir not vardı.

Drifa:

Dönünce görüşürüz. Beni özle.

S.

Drifa onu şimdiden özlemişti.

On Altıncı Bölüm

İki gün sonra yelkenleri Altın Şehir'in limanından uzaklaşırken Drifa liderlerine veda ettiği için üzgündü. Aylardır onunla birlikteydiler ve onları kardeşleri gibi görmeye başlamıştı.

Ama üzüntüsü uzun sürmedi. Bugün muhteşem bir olaya tanık olacaktı. Bizans imparatorunun düğününe. Önceki gün sarayın ona özel kanadında birlikte bir saat geçirdiği İmparatoriçe Teodora, onu katedraldeki özel yerleşime ve düğün ziyafetine davet etmişti. Ivar bundan hiç hoşlanmamıştı. Elinden gelse odasından dışarı çıkmasına izin vermezdi. Bu tarihi olayı görmek için gelen kalabalığın arasında güvenliği için endişe ediyordu.

Gerçi Ivar her yerden ve her türlü etkinlikten endişe ediyordu. Örneğin önceki gün saraydaki tüm bahçelerin baş bahçivanı Rahip Sylvester isimli Yunan keşiş, imparatoriçenin baskısı sayesinde onu tüm öğleden sonrasını kaplayan bir tura çıkardığında Farle ile eteğinin ucundan ayrılmayan kozalaklar gibi peşine yapışmışlardı. Keşişin engin bilgile-

rinden çok etkilenmiş olsa da, esnemelerine bakılırsa adamlarının gözlerinden sıkıntıdan yaşlar geliyordu. Daha sonra Ivar'a geziyi ilginç bulup bulmadığını sorduğunda, ona aklını kaçırmış gibi bakıp geziyi ayak tırnaklarının uzamasını izlemeye benzetmişti.

"İlgın ağacı korusu da mı hoşuna gitmedi?"

"Offf! Ne nilüfer yaprağı çeşmesi ne de heykel bahçesi hoşuma gitti. Ne söylediğin umurumda değil, o Yunan senatörün erkekliği turp kadardı."

Gülümsemesini gizleyen Drifa, gücenmiş gibi yaptı. "Bazı erkekler hayatın inceliklerinden hiç anlamıyor."

"Şu an değerini bileceğim tek şey soğuk elma şarabı dolu bir boynuz olurdu."

Drifa yirmi dokuz yıllık yaşamının büyük bir bölümü boyunca bitkilere ilgi duymuş olsa da, bilmediği birçok şeyi yeni fark ediyordu. Belirli ağaçları ve melez çiçekleri aşılama yöntemleri. Tek bir ağaçtaki güllerin sayısını ve kalitesini nasıl artıracaklarını. Bitkileri budama ve seyreltme için en uygun zamanı. Yenilebilir çiçek yapraklarını ve köklerini. Hatta deve dışkısı gibi bazısı oldukça sıra dışı olan farklı gübre çeşitlerini.

Ama Drifa da Rahip Sylvester'a birkaç şey öğretmişti, özellikle de soğuk iklimde yetişen dayanıklı bitkileri ve bir türün hayatta kalmasını geliştirme yöntemlerini.

Rahip önceden haber verdiği takdirde daha sonra bahçeye gelip çizim yapabileceğini söylemişti. Ne de olsa bahçeler hareketli saraydaki sakin vahalardı. Ayrıca ona Stoneheim'a götürmesi için kökler, tomurcuklar ve tohumlar vermişti. Çiçeklerin açmayı erken bırakmasıyla Ianthe'nin onun için çıkardığı zambak kökleriyle birlikte şimdiye dek Drifa'nın hoş bir koleksiyonu olmuştu.

Ama Drifa'nın düğün için hazırlanması gerekiyordu. Ianthe, Sidroc'un tuttuğu Nübyeli iri yarı bir hadım olan Joseph Samuel isimli yeni muhafızı ile birlikte rıhtıma kadar ona eşlik etti. Ianthe, Drifa'nın giyinmesine yardım etmek için onunla birlikte saraya gidecekti. Kendisi düğüne katılmamayı tercih etmişti. Özel bir daveti olmadığından kalabalığın arasında ezilirdi.

"Bu sabah denize açılmadan önce Alrek ile vakit geçirdiğini fark ettim," dedi Drifa yürürken.

Ianthe'nin yüzü kızardı. "Benim için çok genç."

Bu epey açık bir cevap. "Öyle mi? Peki o otuz iki, sen yirmi iki yaşında olsaydın, sorun olmaz mıydı?"

Ianthe omuzlarını silkti. "Dünyanın kuralları böyle."

"Off! Bağımsız bir şekilde yaşamana imreniyorum, Ianthe. Bunu sana daha önce de söyledim. Birçok açıdan geleneklere karşı çıkıyorsun."

"Ama bu farklı. İşimle duygularımı birbirine karıştırmıyorum. En azından o şekilde değil. Kendimi aptal yerine koymaktan korkuyorum."

Hepimiz bundan korkmuyor muyuz? "Alrek'in senden hoşlandığı çok açık. On yaşından beri onu tanırım, tek başına iki kız kardeşini ve bir erkek kardeşini o büyüttü. O zamanlarda bile yaşından daha olgundu. Ve sana şunu söyleyebilirim, daha önce onun birine hiç bu kadar âşık olduğunu görmemiştim."

"O da öyle söylüyor." Ianthe her şeye rağmen bundan memnun görünüyordu.

"Alrek sayesinde üç kardeşi de çok iyi yetiştirdi. Kardeşi onurlu bir şekilde babamın ordusunda hizmet ediyor, evlilik çağında olan kız kardeşleriyse Alrek'in onlar için hazırladığı çeyizler sayesinde seçim yapmakta özgürler."

“Mesele hiçbir zaman onun onuru olmadı. Ne de biçimli hatları,” diye ekledi Ianthe hınzırca.

“Sakardır,” dedi Drifa. Ne de olsa, Ianthe küçük bir yerde yaşıyor ve mücevherlerinin yapımında sivri aletler kullanıyordu.

Ianthe, Drifa’nın sözüne gücenmiş gibiydi. “Bence Alrek’in beceriksizliği çok sevimli.”

Sevimli bir Viking mi? Valhalla’daki tüm Kuzeyli erkekler buna gülüyor olmalı. “Onunla birlikte olmayı düşünüyorsunuz,” diye tahmin eden Drifa, Alrek’in şansına gülümsedi. Ianthe’ninkine de.

“Göreceğiz. Alrek Sakson kralına karşı çıktıkları görevden geri döneceğini söyledi.”

“Ve?”

“Şunu söylemeliyim ki, Sidroc onunla birlikte Bizans’tan ayrılmayı isteyip istemediğimi sorduğunda, teklifini hiç tereddüt etmeden reddettim. Ama söz konusu Alrek olunca baştan çıkmama engel olamıyorum.”

Sidroc ona birlikte gitmeyi mi teklif etti? Eşi olarak mı yoksa metresi olarak mı? İlişkileri bu yüzden bitmiş olmalı. İlişkiyi sona erdiren Ianthe olmalı, Sidroc değil. Drifa bunu neden umursadığını bilmiyordu, ama umursuyordu.

Ama sonra aklına başka bir düşünce geldi. Sidroc, Ianthe ya da başka bir kadınla evlenirse Runa’yı ondan mutlaka alırdı.

Şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Daha sonra. Bunu daha sonra düşünecekti, Sidroc geri döndüğünde, söz verdiği şekilde sonuçları ne olursa olsun ona sırrını söyleyeceğine söz verdiğini biliyordu.

“Şimdi ne gıyeceğine karar verelim,” dedi Ianthe.

Saraydaki odasına geri dönmüşlerdi, Anna önce ayak direse de en sonunda isteğine kulak verip düğüne hazırlanmaları için onları yalnız bıraktı. Drifa yaptıklarını sinsi bakışlı Anna'nın imparator, general ya da -tüylerini ürperten- vali gibi kıdemli birine rapor edip etmediğinden ilk kez şüphelenmiyordu. Artık etrafındaki herkesten şüpheleniyordu.

Yatağının üzerine serdiği çeşitli *gunna*'ları inceleyen Ianthe beyaz ipek olanı aldı.

Drifa kafasını iki yana salladı. "Katedrale yürüyerek gideceğiz. Saraya geri dönmeden etek ucu kapkara olur."

"Haklısın." Ianthe bu kez kıvrımlı sert bir kuyruğu, kol uçlarında ve yakasında altın rengi örgü işlemeleri olan yine ipek, kırmızı renkli bir *gunna* seçti. Üzerine koyduğu yaneleri açık kırmızı önlükle uyumluydu, ancak örgü yerine kenarlarında birbirine geçmiş kurt motifleri vardı. İki omzuna da altın kurt broşlar taktı. Başına filigran desenli altın bir saç bandı taktı, sonra Ianthe tacın saçlarının bir parçasıymış gibi görünmesi ve altının siyahın arasından çıkması için Drifa'nın siyah saçlarını bandın üzerinden ve altından geçirerek saçlarına şekil vermeye çalıştı. Uzun saçları sırtından salınıyordu.

Küçük el aynasına bakan Drifa sonuçtan etkilendi. Sidroc'un Vareg odasındaki gibi büyük bir aynası olsaydı, hazırlanmasının çok daha kolay olacağını düşündü. Ve gözlerinin önünde birçok görüntü belirdi. Kötü görüntüler. "Bu harika bir model. Bunu yapmak asla aklıma gelmezdi."

"Ama bekle, gümüş diğerlerine hiç uymuyor." Drifa, Ianthe'nin ne yaptığını anlayamadan, kadın gümüş rengi boyunluğunu çıkarıp, "Boynunda altın taşmalısın," dedi. "Gümüş de güzel ama senin..." Ardından uzun bir sessizlik

olunca Drifa, Ianthe'nin boynundaki kırmızı izi keşfettiğini anladı. Ama kıkırdayıp çok geçmeden kahkaha atmaya başlayınca Drifa şaşırıldı. "Sidroc... Sen ile Sidroc... Yapmış olamazsınız! Bu mümkün değil! Tanrım!" dedi. "Adamın yanına yaklaşmasına izin verdiğine inanamıyorum."

Ben de inanamıyorum. Drifa'nın gücenmiş olması gerekirdi, ama o da gülmeye başladı. Sadece hoşlanmaya başladığı aptal iz değil, Sidroc'un metresinin, daha doğrusu eski metresinin utanç verici izi keşfetmesi de komikti. En sonunda gözyaşlarını silerken, "Tam bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi.

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Başkalarını taşıyacak kadar saf mıyım?"

"Ah, öyle demek istemedim..."

"Lütfen, Drifa, benden özür dilemeyi bırakmalısın. Kolay kolay darılmam. Herhalde senin ülkende de arkadaşlar birbirlerini kırmaktan çekinmeden konuşuyor olmalılar."

"Ha! Vikingler sivri dilleriyle tanınır. Babamın ağzından çıkan şeyleri duysan inanamazdın. Kız kardeşlerimin de."

Birbirlerine gülümsediler, sonra Drifa'nın mücevher sandığına göz atıp ortasında yakut olan filigran desenle süslenmiş altın boyunlukta karar kıldılar. Ona uyumlu yakut küpeleri de vardı.

"Senin için örümcek ağı biçimli kolyelerimden birini getirmemiş olmam çok kötü, gerçi şu an elimde yakutlardan yapılmış bir tane olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok hoşuma giderdi ama şu sıralar senin işçiliğine dikkat çekmek istemiyorum." Ianthe'ye valiyle yaptığı görüşmeden bahsetmişti.

"Milonas kesinlikle acımasız bir adam," dedi Ianthe bi-

rinin onları dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınarak. “Ve tehlikeli. Haklısın. O sıçan burnuyla etrafını koklarken dikkatleri üzerine çekmemen en iyisi.”

Drifa güldü.

“Ama uyarın için teşekkürler. İşimle ilgili rapor verirken daha dikkatli olacağım. Casusları her yerde.”

Drifa’nın küçük bahçesine çıktılar, Anne onlar için soğuk limonatalar bırakmıştı. Ivar ve diğer eskortlarının gelmelerine henüz bir saat daha vardı.

Bu arada Drifa bir konuyu açıklığa kavuşturmak zorundaydı. “Ianthe, Sidroc yüzünden kendimi rahatsız hissediyorum. Birlikte bir geçmişimizin olduğu doğru ve kaçınmak istesem de korkarım dahası da olacak ama o senin... Senindi.”

“Hayır, hayır, hayır! Sana ikimizin arasında hiçbir zaman aşk olmadığını söyledim ve aramızdaki her neyse artık bitti. Benim yüzümden kendini suçlu hissetme. Evlilik dışı cinsellik... Evlenme maksadı olmaksızın yaşanan cinsellik benim dinimde günah. En azından sen adamla nişanlıydın.”

Artık değil. Senden daha farklı bir mazeretim yok. Hatta yalanlarımla birlikte günahlarım muhtemelen senin Tanrı’ndan daha büyüktür. Hayır, seks her ne kadar kötü olsa da suçluluk duyduğum en büyük şey değil. İskandinav kültüründe bekarete değer verilse de erkekler ve kadınlar cinsel eylemlerinde özgürlerdi. Drifa’nın bildiği kadarıyla söz konusu yatak sporları olunca günah kelimesi ortadan kalkıyordu. Tabii bu Vikinglerin ahlaksız olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece farklı bir türlerdi. Ama şu an bunu düşünemezdi.

“Ianthe, sana bir şey sormak...” Aklındakileri dile getirmekte tereddüt etti. “Boş ver.”

“Cık, cık, cık. Artık susamazsın.”

Drifa derin bir nefes alıp kendini hazırladı. “Evli olan dört kız kardeşimin çok sevdikleri epey enerjik eşleri var. Kadınların cinsellikten hoşlandıklarını biliyorum ama Tanrılar aşkına!” Gözlerini devirdi.

“Demek o kadar iyiydi?” Ianthe sırttı, Drifa’nın rahatsızlığından fazlasıyla zevk alıyor gibiydi.

Drifa yalan söylemeyi düşündü ama ne anlamı vardı ki? “Saf olduğumu düşünmüyorum ama böyle olacağını hiç hayal edemezdim!”

“Ama ben hayal edebiliyorum. O aptal adam, tecrübesiz bir kadın üzerinde böyle saçmalıkları denememesi gerektiğini bilmeliydi.”

“Beni afallatmak istediğine eminim.” *Ve bir daha afallatmak ve bir daha ve bir daha.*

“Şaşırdın mı?”

“Elbette. Normal kadınlar bu tür şeylerden hoşlanır mı?”
Ne yazık ki benim hoşuma gitti.

“Neyi kastettiğini sormayacağım ama şu kadarını söyleyebilirim. Eğer iki insan birbirini önemsiyorsa ve birinin fiziksel olarak canı yanıyorsa...” Ianthe omuzlarını silkti. “Eşim ile bu tür şeyler yapardık! Hâlâ yüzüm kızarıyor. Üstelik evlendiğimizde ikimiz de bakireydik.”

Ancak Drifa ve Sidroc birbirlerini “önemsemiyorlardı.”

Yoksa önemsiyorlar mıydı?

Ya da Drifa onu önemsiyor muydu?

Sidroc ona karşı biraz olsun bir şeyler hissediyor olsa bile Drifa’nın kızını ondan sakladığını öğrenince ne olacaktı? Drifa, çocuğuyla ilgili gerçeği öğrenince Sidroc’un nasıl bir tepki vereceğini bilmenin bir yolu olmasını diliyordu.

Elbette hayatta olduğu için mutlu olacaktı ama asıl mesele onu kendisinin yetiştirmek isteyip istemeyeceğiydi. Drifa olmadan. Keşke kız kardeşleri yanında olup ona ne yapacağı hakkında yardım edebilselerdi!

“Ianthe, bir konuda fikrine ihtiyacım var,” dedi tereddüt ederek.

“Elbette.”

“Sana söyleyeceklerimi kimseye söyleyemeyeceğine dair bana söz vermelisin.”

“Elbette.”

Drifa ona her şeyi açıklarken, Ianthe arada sırada yerinde sorularla konuşmasını böldü. Sözü bittiğinde Ianthe kısa ve öz bir şekilde konuyu özetledi. “Bu nasıl bir karışıklık böyle!”

“Sorunun ne olduğunu anlıyor musun?”

Ianthe kafasını iki yana salladı.

“Sence Sidroc, Runa’nın hayatta olduğuna çok sevinip onun için en iyisini ister mi?”

“Bir başka deyişle, seninle yaşamasına izin verip veremeyeceğini mi soruyorsun?”

Drifa hevesle kafasını sallayıp onayladı.

“Ciddi olamazsın.”

Drifa’nın omuzları düştü. “Beni öldürecek.”

“En azından ilk önce bunu aklından geçirecektir.”

“Ama bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı.”

“Konstantinopolis’e geldiğinden beri düzeltmeyi başaramadığın bir yanlış anlaşılma.”

Ianthe’nin onu yargılamak yerine cesaretlendireceğini ummuştu. Hisleri yüzünden okunabiliyor olmalıydı, çünkü Ianthe uzanıp elini sıktı.

“Duruma Sidroc’un gözünden bakmaya çalış. Evet, evlilik teklifiyle seni rencide etti ama sen de başına ölümüne sebep olabilecek bir darbe indirdin. Sonra ölüm döşeğindeyken onu bırakıp keyfi bir gezi olduğunu düşündüğü bir yolculuğa çıktın. Daha sonra kızının artık olmadığını öğrendi... Onun için bu öldüğü anlamına geliyordu. Ve şimdi, beş yıl sonra seninle tekrar karşılaşılıyor ve, “Sidroc! Sana harika haberlerim var!” ağzından çıkan ilk şey olması gerekirken, adamın kızını sana vermesini bekliyorsun.”

“O şekilde...”

Ianthe iki elini de havaya kaldırarak Drifa’yı susturdu. “Bekle. Sidroc’un durumu nasıl algılayabileceğinden bahsettım. Şimdi bir de senin gözünden bakalım.”

Haydi bakalım.

“Evet, Sidroc seninle olan nişanından bahsederken tam bir domuz gibi davranmış. Erkekler genelde domuz gibi davranır. Bu yeni bir şey değil. Sürahiyle kafasına vurduğunda duygusal bir tepki gösterdin. Yerinden olsam ben de aynı şeyi yapardım. Ama sen iyi kalpli bir kadınsın, kızının varlığından haberin olunca, vicdanının sesini dinleyip çocuğu kurtardın. Çocuğu Sidroc’tan saklamak gibi bir niyetin yoktu. Hatta yıllar boyunca birçok kez nerede olduğunu öğrenmeye çalıştın. Sidroc daha fazla uğraşmış olman gerektiğini söyleyebilir ama bunun konuyla bir ilgisi yok. Bunca yıl boyunca kızıyla ilgilendin ve onu sevdin. Bana kalırsa ve tahminimce Sidroc’a göre de en büyük suçun ona bunu bir an önce söylememiş olman. Ona bunu söylemeden geçen her saat ve günle birlikte masumiyetin giderek azalıyor.”

“Durum umutsuz mu?”

“Hiç de değil. Sidroc’un senden hoşlandığı belli. Evet,

hoşlanıyor. Ziyafet sırasında ve dükkânımı ziyarete geldiğinde sana nasıl baktığını gördüm. Bundan faydalanmalısın.”

Drifa şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

“Adamla evlenmelisin.”

“Neeee?” diye bağırdı Drifa.

“Evlenirseniz, Runa ikinizle birlikte yaşar.”

“Ama o evlenmek istemiyor, özellikle de benimle.”

“O halde onu baştan çıkarmalısın.”

Drifa homurdandı. “Bir sandal yelkenlime ne kadar uzaksa, ben de baştan çıkarıcılığa o kadar uzağım.”

“Drifa. Drifa. Drifa. Her kadının elinde malzemeleri vardır. Sana onları nasıl kullanacağını öğreteceğim.”

Drifa gerçekten de seks dersleri almak üzere miydi? Hem de baştan çıkarmak istediği adamın eski metresinden mi?

Kız kardeşleri bunu duyacak olsalardı, kaçamaklarıyla ilgili destanlar yazması için bir halk ozanı tutarlardı.

Babası bunu duysa, onu vaftiz edip hayatının sonuna dek bir manastıra kapatırdı.

Sidroc’un haberi olsa, muhtemelen ya katıla katıla güler, ya onu öldürür ya da ikisini birden yapardı.

“Eee?” Ianthe sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı.

Drifa derin bir nefes aldıktan sonra, “Dersler başlasın,” dedi.

On Yedinci Bölüm

Sonraki günler boyunca Drifa biri onu izliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bir yabancı. Ivar ya da diğer muhafızlarından biri değildi. Asla şahsi bir yerde de değildi.

Büyük Saray'dan Ayasofya Katedrali'ne uzanan düğün alayına yüz üniformalı Vareg muhafızı eşlik etti, onları daha önce görevlerini yerine getirmeyi beklerken zar oyunu oynarken görmüştü. Hepsi kuş tüylü başlık takmıştı ve gümüş koşum takımları olan siyah atlarını sürüyorlardı. Şehirde olsalardı, Sidroc ile Finn'in de aralarında olacağını düşündü.

Ardından dua ediyormuş gibi ellerini göğüslerinde birleştirmiş birkaç düzine rahip ve keşiş geldi. Çoğu banyo yapmayı bedensel bir zevk olarak görüp bundan hoşlanmadığından, Drifa kokan vücutlarına yakın olmadığı için minnettardı.

Onların ardından ise peşlerinde davulcuların ve udilerin olduğu güzel Latince ilahiler mırıldanan korolar geliyordu. Tek eksik olan şey akrobatlardı ama muhtemelen onlar da son alayla birlikte geleceklerdi.

Çoktan katedrale varan İmparator İoannis beraberindekilerle birlikte altın rengi ağ örgülü perdeleri olan fildişi renkli kenarları yaldızlı bir tahtirevanla gelen gelinini bekliyordu. Tahtirevan, tenleri cilalanmış abanoz gibi görünmesi için yağlanan aynı boydaki sekiz Etiyopyalı adam tarafından taşınıyordu. Tahtirevanın etrafında develi muhafızlar ve arkasında Drifa'nın tevazuyu ve saflığı simgelediğini düşündüğü bembeyaz bir katırın üstünde ilerleyen patrik vardı. Ardından ise dudaklarına gül merhemi sürülmüş, boyunları pudralanmış, göğüsleri kendilerine özel ihtişamlı tahtirevanlarında giden ve gözleri sürmeli imparatoriçenin sekiz nedimesi geliyordu. Kilise adamına büyük bir tezat oluştuyorlardı! Rahibeden farksız olan İmparatoriçe Teodora bu saçmalıktan kim bilir ne kadar nefret ediyor olmalıydı!

Sokakları dolduran insanlar, “Yaşasın İmparatoriçe Teodora!” diye bağırıp alkışlıyorlardı. Arada sırada elini uzatıp onlara madeni para atınca küçük bir ayaklanma yaşanıyordu.

Prenses Drifa ve dört muhafızı –yüzeyi aşınmış gümüş kemerleri ve yanlarında tuttukları gümüş kabzalı kılıçlarıyla simsiyah tunikleri ve pantolonlarının içinde epey yakışıklı görünüyorlardı– diğer ülkelerden gelen birkaç yüz büyük devlet adamı ve elçiyle birlikte düğün alayının arkasından yürüyorlardı. Sonuç olarak saray ve kilise arasındaki kısa mesafeyi kat etmek iki saatten fazla sürmüştü.

Yürüyüşün ortalarındayken biri Drifa'ya arkasından çarptı. Dönüp baktığında, çölde tercih edilen, enişttesi Şifacı Adam ve yardımcısı Raşit'in arada sırada giydikleri pelelinlere benzeyen bir cüppenin altından kara gözler dikkatle ona baktı. “Özür dilerim, hanımefendi,” dedi adam ağır bir Yunan aksanıyla ve sonra selam verip uzaklaştı. O kadar hız-

lı olmuştu ki, muhafızları tökezlediğini görse de onu iten adamı fark etmediler. Onları teyakkuza geçirmemeye karar verdi, en azından şimdilik.

İçeri girer girmez, büyük ihtişamın altında tehlikeye dair tüm düşünceleri kaybordu. Drifa Hristiyan değildi ama Tek-Tanrı'larına adadıkları eşsiz güzellikleri takdir ediyordu. Düzinelerce kavisli penceresi olan ana kubbeden sızan günışığı mermer sütunlardan ve Tek-Tanrı'yı, azizleri ve melekleri hakkında hikâyeler anlatan çoğu rengârenk lazuliden oluşan mozaik duvarlardan yansıyordu. Dinsiz bir Viking'i Hristiyan yapmak için yeterliydi.

Yanında duran Ivar, "Vay canına!" diye mırıldanınca, kulağa hiç de kutsal şeylere saygısızlık etmiş gibi gelmedi. Hepsinin de şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

Üzerinde bembeyaz ipek bir pelerinle imparator sunakta duruyordu. Yüzü duvağıyla örtülü olan imparatoriçe de bembeyaz giyinmişti, ancak elbisesinde gümüş ve altın renkli kabarık sırmalar vardı. Yeminlerini edip birbirlerine yüzüklerini takarken, hizmetkârları tarafından son derece gösterişli ve ağır taçları takıldı.

Birçok kilise ve sivil hükümet adamı imparator ve imparatoriçenin önünde *proskinesis* adı verilen saygıyı belirten bir biçimde eğildiler.

Bu, sadece imparatora değil, taş gibi ileriye bakan yeni eşine de bağlılık göstereceklerini belirten önemli bir işaretti.

O sırada Drifa'nın aklına kilise için hiç de uygun olmayan bir düşünce geldi, Teodora'nın Sidroc'la yaptığı şeyleri İoannis ile yapması. Ama hemen anladı. Bu asla olmayacaktı. *Bu benim açımdan ne anlama geliyor? Belki de hiçbir zaman rahibe ya da imparatoriçe olmayacağım anlamına geliyordur? Kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapattı.*

Ivar ona meraklı bir bakış attı.

Fark etmemiş gibi yaptı.

Ama Drifa gördüğü ve duyduğu her şeyin farkındaydı, evdekilere anlatabilmek için her şeyi zihnine kazıyabilmeyi umuyordu. Keşke resim yapabilme yeteneğine sahip olsaydı!

Uzun tören sırasında etrafına bakınırken, Vali Milonas'ı koridorun öteki tarafından ona bakarken yakaladı. Endişeye tüyleri diken diken oldu.

Vali, bazı erkekler gibi ona şehvetle bakmamıştı. Hayır, bu daha çok hoşnutsuzluk olabilirdi. Kudurmuşçasına bir hoşnutsuzluk. Drifa böylesine bir düşmanlığa sebep olmak için adama ne yapmış olabilirdi? Sonra anladı. Yarı Arap olması. Bazı Yunanlar için Arap olmak nefret edilmek için yeterli bir sebepti.

Ve sonra daha önce düğün alayı sırasında ona çarpan cüppeli adamı hatırladı. Anlatabileceği çok şey olmasa da Ivar'a bundan bahsetmeliydi. İçinde huzursuz bir his vardı.

Daha sonra on dokuz sedirli salonda verilen düğün ziyafetinde Drifa yabancıların olduğu bir masaya oturtuldu. Muhafızlarının sıra sütunların altında durmalarına izin verilmişti ama ziyafete katılmalarına izin verilmemişti. Zaten yeterince yer yoktu.

Hiçbirinin ana dili Yunanca olmasa da ve sohbet genellikle doğallıktan yoksun olsa da, birlikte yemek yediği insanlar yeterince kibardı. Ama gecenin sonuna doğru Rus olmasına rağmen sağ tarafında oturan adam ona doğru eğilip, "Kuzeninizden bir mesajım var," dedi.

"Kuzenim mi? Hangi kuzenim?" Drifa babasının kuzeninden daha önce bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştı. Hayır, böyle bir şey hatırlamıyordu. Bahsetmemişti.

“Bahir Ahmed ad-Devlah, üçüncü dereceden kuzeniniz.”

“Ne?”

“Bugün sizi düğün alayında görmüş ve çok sevinmiş.”

Cüppeli adam mı? “Çok iyi.”

“Belki de gelecekte bir düğün olabilir.” Rus adam ona göz kırptı.

“Ne? Düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazsınız. Bu imkânsız!”

“Allah’ın bizim için neye karar verdiğini kim bilebilir ki?”

Ah, demek Rus topraklarından gelmiş olmasına rağmen bu adam bir Müslümandı. Sorun değildi ama Drifa Müslüman değildi ve hiçbir tanrı onun için bir evlilik planlamıyordu, özellikle de bir yabancıyla.

“Endişelenmeyin, leydim. Bahir genç ve enerjiktir. Diğer eşlerinden on oğlu, altı kızı var.”

“Diğer eşleri mi?”

“Elbette. Kırk bir yaşındaki varlıklı bir adamın en az üç eşi olmazsa ne anlamı var? Bahir’in beş karısı var.”

“Ve ben de altıncı olacağım, öyle mi?”

Rus adam kafasını evet anlamında salladı. “Ve en sevilen.”

“Özür dilerim ama bu sıra dışı teklifi reddetmek zorundayım. İskandinav topraklarında yeterince ‘talibim’ var.”

“Hayır, hayır, hayır, prenses. Bağdat sizin gerçek memleketiniz ve çöl sizin bahçeniz.”

Ha! Uçsuz bucaksız kumlarda ne de güzel bahçe yetiştirilir.

“Sizin gibi güzel bir kız barbarların buzlu topraklarına ait olamaz.”

“Babam barbar değil.” En azından, her zaman değildi.

“Tekrar etmeme izin verin: Teşekkür ederim ama hayır, ilgilenmiyorum.”

Adam sadece gülümseyip diğer tarafında oturan Girit’ten gelen kadınla konuşmaya başladı. Kadın imparatorun uzaktan bir akrabasıydı.

Drifa daha sonra Ivar’a bu tuhaf tekliften bahsedince adamın güleceğini sandı. Ama Ivar sinirinden söylenmeye başladı. “Hemen eve dönmeliyiz. Düşündüğüm gibi oldu. Tehlike giderek artıyor. Adımınızı attığınız her yerde tuzaklar var.”

“Ivar! Bu uzaktan yapılmış aptalca bir evlenme teklifiydi. Bunu bana adamın kendisi teklif etmedi. Üstelik, bu aldığım ilk evlenme teklifi değil.”

“Daha doğrusu ellinci,” diye homurdandı Ivar.

“Ne dedin sen?”

“Hiçbir şey,” deyip biraz daha homurdandı Ivar. Sonra, doğruldu. “Sizi daha iyi korumamız için yelkenlinizden birkaç denizci çağırmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Ne? Hayır! Bu saçmalık. Dört Viking muhafız yeterli. Daha fazlası olursa üzerime çok fazla dikkat çekmiş olurum.”

“Sanki yeterince çekmemişsiniz gibi.”

“Ivar, ses tonundan hiç hoşlanmıyorum.”

“Saygısızlık etmek istemedim, leydim.”

Drifa onun özrünü kabul etti, sonra elini koluna koydu. “Dikkatli oluruz, dostum. Ve eğer daha fazla ‘sorun’ çıkarsa, durumu yeniden değerlendiririz. Sana söz veriyorum, bariz bir tehlike olursa eve dönmeyi kabul edeceğim.”

Ivar evet anlamında kafasını salladı ama mutlu değildi. “Ensem ikide bir seğiriyor, tehlikenin yaklaştığına eminim.”

Ertesi hafta tehlike gelip çattı.

Sidroc ile Finn, General Leo Biris'in dağ evinde bir hafta geçirdikten sonra savaş ağasının imparator için tehdit oluşturmadığını anladılar. Ve ona bunu söylediler.

“Birliğime katılma bahanesiyle kampıma sızdığınız için ikinizin de aptal kellelerini almalıyım,” diye kükredi gür siyah saçları ve sakallarıyla koca bir ayıyı andıran adam.

“Lütfen almayın. Saçlarımı yeni yıkadım, daha doğrusu güzel hizmetkârlarınızdan biri benim yerime yıkadı ve saçlarıma kan sıçramasını istemiyorum.” Finn tüylerini temizleyen bir kış gibi parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

Bir an için, Finn'in salak şakası Leo'nun ağzının açık kalmasına neden oldu. Sonra adam sırtına öylesine sertçe vurdu ki, Finn akşam yemeğinin ardından oturmaya devam ettikleri masanın üzerinde uçtu.

“Leo, Finn'in diğer erkeklere benzemediğini bilmelisin. Ona alışmak zaman alıyor.”

“Bundan eminim. Yemin ederim ki, Finn, karımın dokumacısını tezgâhının arkasında becerdiğini görmeseydim, çanının farklı bir yöne doğru çaldığını düşünürdüm.”

Finn hakarete uğramış gibi doğruldu. “Çanım sadece tek bir yöne doğru çalar.”

Hepsi güldü.

“Evlenmemiş beş kızım olduğundan söz etmiş miydim?” diye sordu Leo belki de yirminci kez. Dikkatli olmazlarsa, kendilerini karayla kuşatılmış bir Bizans dağında evli olarak bulabilirlerdi.

Sidroc Miklagard'dan ayrıldığından beri pantolonunun

bağcıklarını hiç gevşetmemişti. Etrafında yeterince istekli kadın varken bu onun için cinsellik olmadan geçirdiği uzun bir süreydi. Öte yandan Finn, kokusunu alabileceği kadar yakınında olan göğüs sahibi her hoş varlığın tadına bakmıştı.

“Kızlarınızdan hiçbirine dokunmadım,” diye karşı çıktı Finn.

“Biliyorum,” dedi Leo mutsuzca.

Finn ile, yaşları on dört ile yirmi arasında değişen Leo’nun kızlarından biriyle aynı odada kalmayacaklarına karar vermişlerdi. Güzel olmadıklarından değil. Güzellerdi. Ama Finn, kendi güzelliğine eş olabilecek dünyadaki en güzel kadını bulmaya kararlıydı. Ve eğer Sidroc evliliğe zorlanacaksa, bunun kendi seçtiği kadınla olmasını tercih ederdi. Her nedense tuhaf ve sinir bozucu bir şekilde aklına Drifa geldi.

Onu o tür şeyler yapmaya zorlamamalıyım.

Bana boyun eğmemeliydi.

Masum bir kız öylesine kaba bir muameleden daha iyisini hak eder.

Ama o da bana hoyrat davrandı. Vücudumda bunu kanıtlayabilecek izler taşıyorum.

Bakireydi, o halde tahmin ettiğim gibi Runa onun çocuğu olamaz.

Peki ama neden bu büyük bir sır? Neden çocuk ya da babası hakkında konuşmayı reddediyor?

Her halükarda, Sidroc Miklagard’a geri döndüğünde tüm çekiciliğine rağmen Drifa’yı tehdit etmekten vazgeçeceğine karar vermişti. Sırların canı cehenneme! Geçmiş geride bırakmanın zamanı gelmişti. Drifa onun yatağına tekrar gelirse, bu onun isteğiyle olacaktı. Ama yakında bu

ülkeden ayrılacaktı. Belki de Ianthe ile olduğu gibi Drifa ile aralarındaki ilişkiyi bitirip arkadaş kalmaları en iyisiydi.

Drifa ile sadece arkadaş olmaları fikrinin ardından Sidroc'un zihninde tuhaf bir kahkaha yankılandı. Ama hayır, gülen Leo'ydu. Anlaşılan, Sidroc'un aklı başka yerlerdeyken general konuşmaya devam etmişti.

Finn izinlerini isteyip toynağındaki rahatsızlığını tedavi ettiği atına bakmaya gitti. Yola çıkmadan önce iyileşmiş olması gerekiyordu.

"Demek askeriye çadırından yumuşak yatağa terfi edince adi herif bana sırtını döndü?" Yalnız kaldıklarında Leo gülererek imparatoru andı. "Bir asker olarak İoannis'in beni daha iyi tanıdığını sanırdım." Leo eski dostunun düşüncelerine güvenmiş görünüyordu.

"Bunun imparatorudan ziyade General Skleros ile Vali Milonas'ın şüpheleriyle ilgisi olduğunu sanıyorum," dedi Sidroc. "Bildiğiniz gibi imparatorluk Müslümanları uzakta tutmanız için sizin sınır lordlarınıza güveniyor. Ve onlar da sizin başkente aktardığınız vergilere bel bağlıyorlar. Ama sizden korkmalarının sebebi gücünüz, demek istediğim tüm *dynatoi*'dan. Bu gücü kendi çıkarlarınız doğrultusunda kullanmanızdan korkuyorlar. En azından, Skleros ve Milonas böyle düşünüyor."

"Off! İkisinin de canları cehenneme! Halkım tarafından seviliyorum, topraklarımız gelişme gösteriyor ve saflarıma katılmak isteyen askerlerin sayısı her gün artıyor diye yanlış bir şeyler yaptığımı düşünüyorlar. Doğru şeyler yapıyor olabileceğim hiç akıllarına gelmiyor mu?" General kocaman elini masaya indirince bira kupaları sallandı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum ve imparatora da böyle söyleyeceğim."

“Diğer *dynatoi*’un incelenmesi için de seni mi gönderecekler?”

Sidroc iki elini de havaya kaldırdı. “Beni değil.”

“Birliğime katılma teklifimi düşünmeyeceğinden emin misin? Sana ve Finn’i yetkili bir konuma atarım. İyi kazanırsınız.”

“Hayır. Artık kendi yuvamı kurmanın zamanı geldi.”

“Neden burada kalmıyorsun? Sana toprak veririm.”

“Teklif için teşekkür ederim ama ben Kuzeyli bir adamım. Eve dönmemin vakti geldi.”

Ve gerçekten de Sidroc İskandinav topraklarına gitmeye karar vermişti. Babasının hayatını yönetmesinden bıkmıştı. Alçak ailesinden uzak olmak için başka bir ülkeye yerleşmeyecekti. Ama onlara çok da yakın olmayı düşünmüyordu. Belki Vestfold’un iyice güneyinde bir yere yerleşebilirdi. Doğru yeri bulduğunda görünce anlayacaktı.

Üç gün sonra Finn ile Leo’nun askerleriyle kılıç düellosu yaparken güneyden atlı bir ulağın geldiğini gördüler. Adam yaklaştıkça Sidroc endişeyle ayağa kalktı. Çok geçmeden adamı tanıdığını fark etti. Farle’ydi, Drifa’nın muhafızlarından biri.

İyi haber getirmemiş gibi görünüyordu.

On Sekizinci Bölüm

Drifa iki haftayı aşkın bir süredir Miklagard'daydı, ancak sadece planladığından daha az bir bölümünü görebilmişti. Yine de Runa'yı çok özlüyordu.

Epey iyi anlaştığı Ianthe ile biraz vakit geçirmeye karar verdi. Yanında çizim kutusunu da götürüyordu, sadece ona çizimlerini göstermek için değil, Ianthe'nin bu iklimde farklı bir şekilde yetişen çiçekler hakkında ona bilgi vermesi için de.

Ivar'a planlarından bahsedince adam gözlerini devirerek karşılık vermişti. "Yine mi bahçecilik!" diye şikâyet etmişti. Gerçekten de Ivar onu başka bir bahçede korumak yerine baltasıyla babasının savaşlarında boy göstermeye daha uygundu.

Drifa saraya geri dönmenin vakti geldiğini söylemek için salona çıktığında, Ivar'ın sıkıntıdan uyuyakaldığını görünce pek şaşırmadı. Sarayın kapıları öğleden sonra kapanıyordu, o nedenle acele etmeleri gerekiyordu.

Onu uyandıramayınca, "Ivar!" diye huzursuzca bağırdı.

“Drifa, hemen buraya gel,” diye ona seslendi Ianthé aynı anda.

Ancak çok geçti. Maskeli bir adam arkasından yaklaşmış ayaklarını yerden keserek onu içeri çekti.

Drifa adamın Yunan olduğunu varsayarak, “Tanrılar aşkına! Muhafızlarımı öldürdün,” dedi Yunanca.

“Yaşıyor, sadece birasına uyku getiren bir ot koydum” diye yanıtladı adam Yunanca, ama bunun anadili olmadığı belliydi.

“Ama birasını ona ben verdim,” dedi Drifa korku dolu gözlerle Ianthé’ye bakarken.

“Biraya karıştırılmış. Diğer muhafızların ve benim işçilerim de ‘uyuyorlar,’” dedi Ianthé. “Hatta Joseph Samuel bile.”

“Yakında siz de uykuya dalacaksınız,” dedi onu esir alan adam, sonra da balkon kapısından ve dükkânın alt katından içeri giren üç maskeli adamla yabancı bir dilde konuşmaya başladı. Arapçası iyi olmasa da, Northumbria’daki evlerini ziyaret ettiğinde eniştesi Adam’ın yardımcısı Raşit’in ona öğrettiği bazı kelimeleri anlayabiliyordu.

Kötü niyetli adamlar Drifa ile Ianthé’yi bağlamış ve Ianthé’nin odasındaki küçük sandıkta buldukları fularları ağızlarına tıkmışlardı. Sonra adamlar Ivar gibi derin bir uykuda olan Drifa’nın dört muhafızını ve Joseph Samuel ile birlikte Ianthé’nin dükkânında çalışan işçileri içeri sürüklediler, onları da bağlayıp ağızlarını tıkadılar. Tek eksik olan Ianthé’nin yaşlı hizmetkârı Irene’di ve Drifa biraya ilaç karıştırarak adamlara yardım eden suçlunun o olduğunu düşünüyordu. Neyse ki Drifa ile Ianthé sadece şarap içmişlerdi, yoksa onlar da aynı durumda olurlardı.

“Hava kararana dek birkaç saat beklemeliyiz,” dedi onları esir alan kişi ağır bir Yunan aksanıyla.

“Bu ikisini de uyutalım mı, Hakim?” diye sordu bir diğeri liderleri gibi görünen adama.

“Ağızları tıkalı olduğu sürece bekleyebiliriz, Faysal. Dükânın vitrinine cenaze sebebiyle kapalı olduklarını belirten bir tabela koydun mu?”

“Evet. Kimin cenaze töreni olacak merak ediyorum. Ha, ha, ha!” Faysal ikinci adamın adı olmalıydı. Berbat bir şekilde sarımsak kokuyordu. Kimse ona küçük bir miktarın bile yeterli olacağını söylememiş miydi?

Drifa böylesine korkunç bir şakanın komik bir yanı olduğunu düşünmüyordu.

“Giderken ikisini de yanımızda götürelim mi?” diye sordu başka bir adam. “Yunan kadın tercümanlık yapabilir.”

“Prenses Yunanca bildiği için bunun gerekli olacağını sanmıyorum,” dedi Hakim. “Ama yolculuk sırasında Yunan kadını tatmin olmak için kullanabiliriz, sonra da onu Bağdat’ta köle pazarında satarız.”

Drifa korkudan gözleri kocaman olan Ianthe’le göz göze geldi.

Ah, merhametli Asgard aşkına, Drifa, Sidroc’un hâlâ şehirde olmasını dilerdi. Başka kim onları arayabilirdi ki? Muhafızları dışında herhangi birinin onun yokluğunu fark edeceğini sanmıyordu. En azından, hemen.

“Hayır. Emirlerle bağlı kalmamız en iyisi,” dedi Hakim neyse ki.

Ona asırlardır yerde rahatsız bir şekilde oturuyorlarmış gibi geliyordu. Sadece arada sırada terasta geçen konuşmayı anlayabiliyordu. Milonas ismi birkaç kez geçmişti ama ge-

nellikle ad-Devlah ismi geçiyordu. İkinci isim daha önce Bağdat'tan söz etmelerine uyuyordu.

O sırada Drifa'nın aklına korkunç bir şey geldi. Ya onu Arap topraklarının ortasındaki o şehre götürürlerse? Asla bulunamayabilirdi.

Yaşamalarına izin verilirse muhafızlarının hemen onu aramaya başlayacaklarını, hatta imparatoru bile devreye sokabileceklerini biliyordu, gerçi bu işin içinde onun da olup olmadığını ancak Tanrılar bilebilirdi. Ve elbette babası da ordusuyla birlikte buraya gelirdi ama haberin ona ulaşması ve onun buraya gelmesi haftaları, hatta ayları bulabilirdi. O zaman kadar kaderi çoktan örülmüş olurdu.

Sidroc'un tek şansı olduğuna karar verdi Drifa. *Lütfen, Thor, Odin ve hatta Tek-Tanrı, Sidroc bir an önce dönsün ve beni arayacak kadar umursasın. Ve bu adamlar muhafızlarımı ve Iant-he'yi sağ bıraksınlar*, diye dua etti.

En sonunda gece olduğunda, hâlâ maskeli olan ama cüssesinden tanıdığı Hakim amber renkli bir sıvının olduğu küçük bir şişeye ona yaklaştı. Drifa'nın ağzındaki fuları çıkarıp, "İç şunu," diye emretti.

"Zehir mi?"

Adam güldü. "Hayır, sadece uyku ilacı... Yolculuk için seni uysallaştıracak."

"Hayır!" dedi Drifa ve başını çevirdi. "Lütfen bunu yapma."

Hakim, Drifa'yı sertçe çenesinden tuttu. "Burnunu sıkıp seni ağzını açmaya zorlayabilirim ya da kendi rızanla içersin. Ya emrime uyarsın ya da mücevheratçı kadından başlayarak bu odadaki herkesi öldürürüm."

"Emirlerine itaat edersem, diğerlerine ne yapacaksın?"

“Yarın sabaha kadar uyanmamaları için daha fazla uyku ilacı vereceğim. Kimse bizi maskelerimiz olmadan görmedi. Bu nedenle onları öldürmeye gerek yok ama gerekirse öldürürüm.”

Drifa hemen ağzını açtı ve çok geçmeden uykuya daldığını hissetti.

Daha sonra gürültülü ve rahatsız edici bir sese uyandı. “*Gronk! Gronk! Gronk!*” Çok geçmeden havanın karanlık olduğunu ve bir adamın önünde –sarımsak kokusuna bakılırsa Faysal olduğuna emindi– devenin üzerinde ilerlediğini fark etti.

“Uyanıyor,” diye seslendi Faysal başka bir devenin üstünde olan Hakim’e.

Drifa ve artık maskesiz olan Arap adamı taşıyan altı deve durdu ve Drifa aşağı indirildi. Bacakları zayıftı ve dizleri onu taşıyamıyordu ama Hakim “beceriksizliğine” lanet ederek onu yakaladı. Drifa’ya tüküren deve kadar kabaydı. Daha önce develeri uzaktan görmüştü. Yakından değil. Ne kadar çirkin yaratıklar olduklarını hiç fark etmemişti. Kokmaları bir yana, üzerlerine çok sayıda sinek çekiyorlardı.

Hakim ona Yunanca, kaçırılmış bir kadın değil de, hırçın bir kızmış gibi yakındaki çalılıklara gidip işini görmesini söyledi. Drifa geri döndüğünde, Faysal’a, “Ona içkiden biraz daha ver,” diye emretti.

Drifa karşı çıktı ama emre uyana dek susuz bırakılacaktı. Küçük şişeyi ağzına götürdüklerinde içkiyi içti, sonra da kana kana bir kupa su içti ve çok geçmeden altındaki hayvanın yatıştırıcı ritmiyle yeniden uykuya daldı.

Sonraki üç gün ve üç gece boyunca –en azından Drifa o kadar sürdüğünü tahmin ediyordu– ya bir devenin sırtın-

daydı, ya bir çadırdaki uyuyor ya da çalılarının arkasına tuvaletini yapıyordu, ilacın etkisiyle güçsüz düştüğünden gevşek vücudunu aşağılayıcı bir şekilde gülen iki muhafıza yaslamak zorundaydı.

En sonunda, Miklagard'dan yola çıktıktan üç gün sonra rengârenk çadırların olduğu küçük bir şehre doğru yaklaşıırken Drifa'nın bilinci yerinde olsa da son derece yorgundu.

Devesine bindiği Hakim'e sormak için kafasını çevirdi. "Neredeyim?"

"Müstakbel eşiniz, Prens Bahir ad-Devlah'ın çöl karakolu mıntıkasındasınız."

"Ne? Ben kimseyle nişanlı değilim."

"Evet, öylesiniz, Prenses Drifa."

"Nişanlanmaya razı olmadım."

"Bu topraklarda bir kadının razı olup olmaması gerekli değildir. Sadece babası ya da koruyucusunun izni alınır ve amcanız Kral Asbar nişanınızı kesinlikle onaylıyor."

"Anlamıyorum."

"Zamanla anlayacaksınız."

O sırada Hakim'in artık onunla, Ianthe'nin evinde ya da yolculuk boyunca hiç olmadığı kadar saygılı bir şekilde konuştuğunu fark etti. Bir eliyle dirseğinin altından tutarak onu küçük çadırlardan birine nazikçe götürdü ve köle kızlardan birine prensesin yıkanması için su hazırlamasını ve yemek getirmesini söyledi. Prenses derken neyi kastettiğini açıklamadı. Drifa, İskandinav prensesi demek istediğini umdu.

Ama yanılmıştı.

Yıkanıp temiz kıyafetler giydi... Vücut hatlarını belli eden ipek bir elbise ile insanların içindeyken takabileceği bir

peçesi olan mütevazı bir Arap giysisiydi. Sonra çadır ken-
tin arasında en büyük çadıra, Prens ad-Devlah'ın evinden
uzaktaki evine doğru götürüldü. Ortadaki direkte kenarları
kırmızıyla çevrili siyah bir perdenin üzerinde kan damlayan
şahlanmış bir kılıcın olduğu bayrak asılıydı, Drifa bunun
“Devletin Kılıcını,” temsil ettiğini düşündü. Bunaltıcı çöl
sıcığında bayrağı hareket ettirecek kadar bile esinti yoktu.

Tam o sırada müezzin ezan okumaya başladı. Drifa, te-
ker teker adamların dizlerinin üzerine çöküp başlarını yere
değdirdiklerini gördü. Bu sırada başkaları da ezan okumaya
başlayınca etrafında şiddeti gittikçe artan rahatsızlık verici
bir yankı oluştu. Hakim ona daha önce bu çağrının günde
beş kez yapıldığını söylemişti. Ona kadınların da katılıp ka-
tılmadıklarını sorunca adam dehşete kapılmıştı.

Prensin çöldeki çadırının içi şaşırtıcı derecede lükstü.
Yerde İran halıları vardı. Dört köşede tütsüler yanıyordu.
Etrafa büyük ve kabarık yastıklar saçılmıştı. Yer sofrasındaki
altın tabaklarda incirler, cevizlerle doldurulmuş hurmalar
ve gevrek ballı kekler vardı.

Bağdaş kurmuş bir halde yerde oturan, şahin gibi bir bur-
nu ve delici kara gözleri olan yaşlı bir kadın çadırdaki çalışan
kızlara göz kulak oluyordu. Yüzünde peçe olmasa da beyaz
saçları, çöl sıcaklığı dikkate alınarak ince kumaştan yapılmış
el ve ayak bileklerine dek uzanan sade elbisesiyle uyumlu
olan açık mavi bir eşarp ile örtülüydü. Bol elbisesi yüzünden
anlamak zor olsa da kadının genişliği pek de uzun olmayan
boyu kadardı. Nasırlı ayaklarında sandaletler vardı. Boğum
boğum parmaklarıyla tasmalı siyah ve altın rengi büyük bir
kediye okşuyordu. Frigg aşkına, bu bir leopardı!

Drifa olduğu yerde donup kaldı ama Hakim kulağına,

“Endişelenmeyin. Hayvanın dişleri yok ve hadım edilip pençeleri söküldü,” diye fısıldadı.

Hadım bir leopar. Rahatlamak yerine böylesine güzel ve vahşi bir hayvanın gördüğü muamele karşısında dehşete kapıldı. Kuzeyli bir adamı bulaşıkçıya çevirmekten farksızdı. Neyse ki hâlâ yerinde olan peçesi yüz ifadesini gizliyordu.

Kadın onu sinsice süzdükten sonra Hakim’e Drifa’nın anlayamayacağı kadar hızlı ve akıcı bir Arapçayla bir şeyler söyledi.

“Kraliçe Latife peçenizi ve pelerininizi çıkarmanızı istiyor.”

Drifa böyle bir istekte bulunduğu şüpheliydi. En azından hiç de kibar değildi.

Ama tepki vermesine gerek yoktu, çünkü çadırın dışındaki büyük hareketliliğin hemen ardından adamın biri içeri girdi ve ona küçük bir bakış attıktan sonra aniden gülümseyen yaşlı kadına doğru gitti. Leopar hoşnutsuzlukla hırlayınca, Drifa hayvanı hadım bırakanın adam olduğundan şüphelendi. Prens eğilip kadının iki yanağından öptü. “Anne, nasılsın?” diye sordu içtenlikle.

“Biraz ağrım var, oğlum,” dedi kadın omuzlarını silke- rek. “At terbiyeciliği nasıl gitti?”

Adam gülümsedi. “On beş vahşi at satılmaya hazır.”

“Yetenekli oğlum benim!” Kadın gururla gülümsedi.

Elbette Arapça konuşuyorlardı ve kelimeler birbirlerine girmedikleri için Drifa onları anlayabiliyordu. Nedense şimdiye dek kimsenin onun yabancı dile yatkın olduğunu anlamasına izin vermemişti. İçgüdüsel bir şekilde bunun akıllıca olduğunu düşünmüştü.

“Hakim’e kadının *abayah*’ını çıkarmasını söyledim ama

emirlerimi yerine getirmekte çok yavaş,” diye yakındı yaşlı kadın. “Hristiyan topraklarında çok vakit geçirdi sanırım.”

Hakim dehşete kapıldı ve sonra Drifa’nın Prens ad-Devlah olduğunu sandığı adam yanına gidip Hakim’e tokat attı. “Saygıdeğer anneme karşı mı geliyorsun?”

“Hayır efendim,” dedi Hakim başını eğerek. Sonra ad-Devlah ona dönüp Yunanca, “Peçeni ve *abayah*’ını çıkar. Hemen,” dedi.

Drifa prensle göz göze geldi. Karşı gelmeyi çok isterdi ama en azından bu konuda masum olan Hakim’e yapabileceklerinden korkuyordu.

Drifa peçesini ve pelerinini çıkarıp yere bıraktı. Küstah bir şekilde çenesini kaldırıp prense Yunanca, “Topraklarınızdaki Araplar misafirlerine böyle mi davranır?” dedi.

Prens öfkeyle doğruldu ve annesinin de sinirli bir ses tonuyla homurdandığı duyuldu ama sonra kibar bir ifade takınıp karşısında eğildi. “Davranışlarımı bağışlayın, Prenses Drifa. Ülkemize hoş geldiniz. Burası sizin de ülkeniz, elbette. Annenizin doğduğu yer.”

Konuşurken, kara gözleriyle at pazarında satın almayı düşündüğü atlara bakıyormuş gibi onu süzdü. Drifa da aynı şeyi ona yaptı.

Prens, belinde sıkıca örülmüş ip kemeriyle sıkıştırılmış beyaz cüppesinin içinde Drifa’nın görebildiği kadarıyla çirkin bir adam değildi. Sol elinin orta parmağındaki büyük taşlı yüzük dışında mücevher takmamıştı. Ondan sadece biraz uzundu ama geniş omuzları ve dar kalçalarıyla yapıydı. Islatarak ya da yağlayarak –Drifa hangisi olduğundan emin değildi–arkaya doğru attığı siyah saçlarında birkaç tutam gri saç teli vardı, ne de olsa düğün ziyafetinde konuştuğu Rus

topraklarından gelen adamın söylediğine göre kırk bir yaşındaydı. İyice tıraş edilmiş yüzünü özenle kesilmiş bıyığı süslüyordu. Kibirli duruşu Drifa'ya o ve Finn'in çok iyi arkadaş olabileceklerini düşündürdü.

“Neden beni kaçırdınız?” diye sordu.

Prens şaşırmış görünüyordu. “Kaçırmak mı? Hayır!” Hakim'e döndü. “Prensese herhangi bir kötülük ettiysen, hava kararmadan kafanı bir kazığa geçiririm.”

“Hayır, hayır, hayır!” diye araya girdi Drifa. “Emriniz üzerine, sanırım rızam olmadan beni buraya getirmek dışında Hakim yanlış bir şey yapmadı.”

“Ne söyledi?” diye sordu annesi.

Prens onun için tercüme etti.

Ve annesi ona “Arsızlığı için kadını döv,” dedi.

O da Arapça yanıtladı. “Daha sonra, anne. Önce rızasını almalıyız.”

Annesi kafasını salladı.

Ah, demek rızamı alacaklar. İki dil arasında gidip gelen Drifa Arapçaya tepki vermemekte zorlanıyordu.

Prens bir el hareketiyle Hakim'e gitmesini emretti. Adam selam verip çadırdan çıktı. Drifa aptal adamın ondan da aynı şekilde itaatkârlık beklememesini umdu.

Ama hayır, adam dönüp ona gülümsedi, bazı kadınları etkileyebilecek aşırı yapmacık bir gülümseme idi. O hariç. Drifa erkeklerin arasında o kadar çok zaman geçirmişti ki, şeytani bir planın işin içinde olduğunu anlamaması mümkün değildi. “Prensese Drifa, binlerce gün batımından daha güzelsiniz.”

Ah lütfen saçmalamayı kes.

“Kışın aç kalmış bir tavuk kadar cılız,” dedi annesi.

Drifa anladığını belli etmemek için mimiklerini kontrol etti.

“Düğünden önce onu şişmanlatabilirsin,” diye yanıtladı oğlu sıcak bir gülümsemeyle.

Sana bazı haberlerim var. Düğün olmayacak ve şişmanlayacak tek şey yumruğumu indirdiğim dudakların olacak.

“Yaşlı,” dedi annesi.

“Bana birçok erkek çocuk veremeyecek kadar yaşlı değil.”

Annesi omuzlarını silkti.

Ancak ejderhaların uçmaya ve kuşların konuşmaya başladığı gün böyle bir şey olabilir, diye içinden geçirdi Drifa.

Prens ona dönüp, “Annem böylesine güzel bir gelin bulduğum için çok şanslı olduğumu söylüyor,” dedi.

İğrenç bir yalancısın.

Annesi öfkeyle ona bakıyordu.

“Allah bugün bana gülüyor olmalı,” dedi Prens ad-Devlah.

Ya da soytarı tanrı Loki, şaka nasıl olurmuş göreceksin benim yüce ve her şeye gücü yeten yarım akıllım. Benimle evlenemeyeceksin, bundan emin olabilirsin. “Prens ad-Devlah,” diye söze başladı Drifa kendini sakın ve kibar olmaya zorlayarak.

“Bana Bahir de,” dedi adam ve onu şişman annesinin yanındaki kabarık bir mindere oturması için masaya götürdü. Ama Drifa aksine masanın diğer tarafındaki mindere oturdu.

Prens de yanına oturdu.

Drifa altındaki minderi düzeltmeye çalışıyormuş gibi yaparak çaktırmadan aralarına küçük bir minder koydu.

“Bahir,” diye tekrar söze başladı Drifa, “seninle evlenemeyeceğimi anlamalısın.”

“Neden?”

“Öncelikle birbirimizi tanımıyoruz.”

Prens ona çapkın bir gülümsemeyle baktı. “Düğünden sonra birbirimizi tanıyabiliriz,” dedi. “Sana söz veriyorum tatlım. Diğer eşlerime ve cariyelerime karşı sorumluluklarım olmasına rağmen yalnızca sana üç haftamı ayıracağım.” Sonra sanki ona büyük bir lütuf vermiş gibi gülümsedi.

Ne hediye ama! “Benim ülkemde kadınların rızası alınır.” Bu tam olarak doğru değildi, onun ama bilmesine gerek yoktu.

“Artık senin ülken burası, Prenses Drifa.” Drifa adının ses tonundan itirazlarının onu sinirlendirdiğini anladı.

Aman ne güzel!

“Sana tuhaf geldiğinin farkındayım ama bizim âdetlerimize alışacaksın. Buradaki kadınlar kocalarının aklına uyarlar.”

“Sen ciddi misin?”

“Sözlerine dikkat et, Prenses Drifa. Nişanlım olabilirsin ama bu sana çizgiyi aşma hakkını vermez.”

“Peki beni evlenmeye zorlaman doğru mu?”

“Bu kadarı yeter!” dedi Prens Bahir buz gibi bir sesle. “İstesen de istemesen de düğün üç gün sonra yapılacak. Bu sırada kendini hazırlaman için haremime götürüleceksin.”

Kendimi hazırlamak için mi? Nasıl? Sakın sorma, Drifa. Bilmek istemezsin. “Çölün ortasında bir haremin mi var?”

“Elbette.”

Ne? Basit ihtiyaçlarını kısa bir süreliğine bile bastıramıyor mu? diye düşündü alaycı bir biçimde. “Gittiğiniz her yere tüm kafilenizi de götürüyor musunuz?”

“Kafile mi?”

“Haremin yani. Beş karım olduğunu biliyorum ama...”

“Beş karım olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Bahir sertçe.

Hakim’in başını daha fazla derde sokmayacaktı. “Saraydayken biri söyledi. Vali Milonas’tı sanırım, Arap bir akrabamın olabileceğini ima ederken.” *Vé beni izlediğini.*

“Milonas! Domuz herif!”

Daha doğrusu sıçan ama domuz da olur. “Her neyse eşlerin dışında kaç cariyen var? Sanırım onlara harem kızı deniyor. Ya da huri? Fark etmez.”

“Burada altı cariyem var. Bağdat’taki haremimde on iki. Dağdaki haremimde ise dört tane. Düğün için Bağdat’a gidebiliriz, böylece babam da düğüne katılabilir... Durumu iyi değil ama hayır, bu çok uzun zaman alır ve tadına bakmak için sabırsızlanıyorum.” Yine o yapmacık gülümsemesini takındı.

“Babam beni kurtarmak için bir orduyla gelecektir. İki yüz Kuzeyli adamla savaşa girme riskini almak ister misin?”

“Babam buraya geldiğinde benim çocuğumu taşıyor olacaksın.”

“Bundan o kadar emin misin?”

“Kesinlikle! Şimdiden yirmisi erkek otuz bir çocuğum var. On altısı evlilik dışı doğdu! Söz konusu iktidarım olunca endişelenmene hiç gerek yok.” Sanki ona müthiş şehvetli bir söz söylemiş gibi göz kırptı.

“Hamile de olsam, çocuk da doğurmuş olsam babam beni burada kalmaya zorlamaz.”

“Adamlarını burada kalmak istediğine ikna edeceğini sanıyorum, tabii çocuğu geride bırakmak istemiyorsan.”

Ne kadar da iğrenç ve kötü bir adamdı! “Sen aşağılık...”

Prens parmak uçlarını Drifa'nın dudaklarına bastırdı. "En güçlü atlar bile bir kez ağızdan çıkan sözü geri çekemez. O yüzden bana söylediklerine dikkat et."

Hisleri Drifa'nın yüzünden okunabiliyor olmalıydı, çünkü eğilip eline hafifçe vurdu. "Endişelenme. Bundan sonra seninle ben ilgileneceğim. Şimdi yemeğini ye. Önümüzdeki günler için gücünü toplaman gerek. Ve geceler için de." Ona tekrar göz kırptı ve "Allah'a çok şükür," diye ekledi.

Drifa yemeğini yedi ama burada çok değerli olan mayalı keçi sütünden içince midesindeki her şeyi çıkardı. Kokusu da tadı kadar kötüydü. Kraliçe Latife, Bahir'in isteği üzerine rahatça yutması için istemeye istemeye ona bir kupa üzüm suyu verdi.

Kraliçe oğluna dilimlenmiş kuzu etinin en iyi parçalarından servis etti ve küçük bir çocukmuş gibi onun için kesti. Sonra bir tabak pilavın üzerine portakal parçalarıyla birlikte biraz kuru üzüm koyup ona uzattı. "Şafaktan hemen sonra portakalları senin için topladım," dedi ona Arapça.

"Sen dünyanın en iyi annesisin."

Drifa öğürecek gibi hissetti ve bunun sebebi mayalı keçi sütünün tadını hâlâ ağzında alabilmesi değildi.

Ama sonra Bahir'in annesi, "Bakire olduğuna emin misin?" diye sorunca Drifa endişelenmeden edemedi.

Soru Bahir'i şaşırtmış görünüyordu, bakire olup olmadığının yüzünden anlayabilecekmiş gibi ona baktı. "Bu ihtimali hiç düşünmedim ama yirmi dokuz yaşında," dedi tereddütle. "Ve yarı İskandinav. O ahlaksız dinsizlerin nasıl olduklarını bilirsin."

Çömlek sürahiyi ne kadar iyi kullanabildiğimi söylemiş miydim, seni iğrenç, karakurbağasının oğlu?

“Merak etme, oğlum,” dedi annesi. “Onu hareme götürünce bakire olup olmadığına bizzat bakarım.”

Bahir kafasını evet anlamında salladı, endişelendiği belli idi.

Drifa merak etmeden duramadı: Kızlık zarının bozulmadığı nasıl anlaşıyordu? Ve bakire olmadığını anlarılarsa ne olacaktı?

On Dokuzuncu Bölüm

“Lanet olası kadın!”

“Lanet olası gecikme!”

“Lanet olası Araplar!”

“Lanet olası Yunanlar!”

“Lanet olası develer!”

“Lanet olası sıcak!”

“Lanet olası sinekler!”

Sidroc o kadar sinirliydi ki tükürebilirdi. Tükürdü de, çünkü ağzına kum girmişti. Hatta vücudundaki tüm açıklıkların ve yarıkların içinde kum vardı. İdrarında da kum olacağından hiç şüphesi yoktu, tuvaletini yaparken kontrol edecekti.

Bir hafta önce rekor sayılabilecek bir süre içinde Miklagard’a vardığında, Drifa’nın annesinin ailesinden olduğu sanılan Araplar tarafından kaçırıldığını öğrenmişti. Ivar’ın söylediklerine göre Milonas görüşmeleri sırasında bunu üstü kapalı bir şekilde söylemişti.

Sinir bozucu bir yavaşlıkla yürüyen sinir bozucu deve-

sinin yanında ilerleyen Ianthé, “Yine neden şikâyet ediyorsun?” diye sordu sinir bozucu bir neşeyle.

Ianthé’nin devesi hoş bir hayvandı. Öte yandan Sidroc’un devesi onu iki kez ısırmişti, çöldeki uçan böcekleri üzerine çekiyordu ve sürekli gaz çıkarıyordu, özellikle de rüzgâr arkadan eserken. İskandinav tanrılarını daha fazla sinirlendirmek istemediği için devesine İskandinav tanrısı Loki’ye eş olan Hristiyan dinindeki Lucifer adını vermişti.

“O hep şikâyet eder, Ianthé,” dedi Finn öteki taraftan. Sidroc, Finn’in uzun ipeksi tüyleri olan en güzel deveyi bulmuş olmasına hiçbiri şaşırmamıştı. Deve dişi olmalıydı, her fırsatta uzun kirpiklerini ona kırptırtıyordu. “Bu şekilde kaşlarını çatmaya devam ederse, Drifa yüzündeki kırışıklıklara gül dikebilir.”

“Anlayışlı olmalıyız,” dedi Ianthé, Finn’e. “Sidroc sevgilisi için endişelendiğinden huysuzluk yapıyor.”

Ianthé bir ağız dolusu kumu yuttu.

Finn sessizce ağızını oynatarak “*Sevgili mi?*” diye sordu.

“Drifa benim sevgilim falan değil,” dedi Sidroc sertçe karşı çıkarak. “Bu fikri o aptal kafalarınızdan hemen çıkarın.”

“Sen nasıl istersen,” dedi Ianthé, ona katılmadığı çok açıktı.

Doğrusu, Sidroc neden Drifa’nın kurtarıcılığını üstlenecek kadar onun iyiliğinden endişe ettiğini bilmiyordu ve bu giderek onu daha çok sinir ediyordu.

Drifa başını belaya soktuysa ne olmuştu yani? Yaralandıysa ya da saldırıya uğradıysa ne olurdu? Onu bir daha hiç göremezse ne fark ederdi? Umurunda bile değildi.

Ama bu kocaman bir yalandı.

Drifa, Sidroc'un umurundaydı.

Hem de çok.

"Siz ikiniz neden biraz geride kalıp 'birliğin' kalanını eğlendirmiyorsunuz?" dedi Sidroc.

Onu çileden çıkaran şeylerden biri de buydu. Finn ile beraber, imparatora sınır beyinin topraklarında neler olduğunu rapor eder etmez ve Sidroc, Vali Milonas'ın İskandinav prensesine karşı kurulan plana dahil olduğunu dile getirir getirmez, ve onu kurtarmak için bir plan yapar yapmaz –neden bunu kendi sorumluluğu olarak gördüğünü hâlâ anlayamamıştı– onunla birlikte gelmek isteyen bir sürü insanla karşı karşıya kalmıştı. Ekip Finn, onu kaybettikleri için büyük bir suçluluk duyan Drifa'nın dört muhafızı ve Drifa'nın en iyi dostu olduğunu iddia eden Ianthe'den oluşuyordu. Ianthe'nin düşüncesine göre eğer Drifa onu ziyarette gitmiş olmasaydı, böyle bir şey asla olmayacaktı. Her şey Ianthe'nin suçuydu. Hayır, bu hepsinin suçuydu. Finn hariç tabii, o bu yolculuğa fiyaskonun tadını çıkarmak için katılmıştı. Hayır, bu haksızlıktı, Finn iyi bir dostuydu ve Sidroc arkasında silah kullanmayı iyi bilen bir arkadaşının olmasını isterdi.

Ne olursa olsun, hiçbiri ona gelip gelemeyeceklerini sormamıştı bile. Israr etmişlerdi. Ve Sidroc birçok kez reddetmesine rağmen onun peşine düşeceklerini söylemişlerdi.

Ianthe'nin Drifa sırrını açıklayınca yanında bir kadının olmasına ihtiyaç duyacağını söylemesi Sidroc'un epey ilgisini çekmişti. Ve sonra insanı çileden çıkaran kadın dudaklarını mühürleyip tek kelime dahi etmemişti. Prenses cadının, görünüşe bakılırsa onu da ilgilendiren bir sırrı olduğunu düşünmek sinir bozucuydu, ancak onunla paylaşmak yerine neredeyse bir yabancıyla bu sırrı paylaşabilmişti.

“Bu sır ortaya çıkınca sinirlenecek miyim?” diye sormuştu Sidroc. Herhalde Ianthe en azından ona bu kadarını söyleyebilirdi.

Ianthe omuzlarını silkmmişti.

Tanrılar aşkına, omuz silkenlerden nefret etmeye başlıyorum.

“Hem sevinecek hem de sinirleneceksin. Umarım mutluluğun öfkenden üstün gelir.”

Ne saçma bir kadın mantığı böyle!

O gece bir vadide yaktıkları ateşin etrafında kamp kurdular, vadi küçük bir su birikintisi, tek bir palmiye ağacı ve milyonlarca hektar kumdan ibaretti. *Aman ne güzel!* İmparatorun baskısıyla Milonas’ın isteksizce ona bahsettiği çadır kente yarın sabah ulaşmayı umuyordu.

“Planın nedir?” diye sordu bira kupasına kocaman bir parça peksimet batıran Ivar’a. Peksimet, Yunan ordusunun gittiği her yere götürdüğü bir tür sert ekmekti. Taş gibi sert olduğu için uzun süre dayanıyordu.

Kendi peksimetini şeytanın boğularak ölmesi umuduyla görevin sonunda Lucifer’a vermek için saklıyordu. Şansına, hayvanın ekmeği kusmuğa çevirip suratına tüküreceğine emindi.

“Beni duyuyor musun, Guntersson? Planın ne?”

Ne planı? “Öncelikle Drifa’nın nerede tutulduğunu öğrenmeliyiz.” Bu kulağa bir plan gibi geliyor, öyle değil mi? “Düşmanın kampına öylece dalmamız hiç mantıklı değil ve bu Arap çadır kentini öyle görmeliyiz. İnan bana, bizi hiç hoş karşılamayacaklar.” Duygularımı rastgele dile getirmek yerine buna gerçekten kafa yorduğumu sanırsın. Duygular mı? Ben mi?

“Arap giysisi giyip kampa girebilirim,” dedi Drifa’nın muhafızlarından biri olan Gismun. “Koyu renk saçlarım ve tenimle, aramızda en az Kuzeyliye benzeyen benim.”

“Bu tehlikeli olabilir,” diye uyardı Sidroc.

Gismun çenesini havaya kaldırdı. “Ben bir Viking'im.”

Bu her şeyi açıklıyordu.

Sidroc kafasını evet anlamında salladı. “Drifa'nın nerede olduğunu anlar anlamaz, dikkat çekmeden onu götürmeye çalışmalıyız. Sayımız nedeniyle saldırıya karşı koyamayız.”

“Drifa'nın nerede olduğunu biliyorum,” dedi Ianthe kendinden emin bir şekilde. “Haremde.”

Herkes yavaşça dönüp Ianthe'ye baktı.

“Milonas onunla görüşmemizde Drifa'nın ittifak amacıyla onunla evlenmek isteyebilecek Arap bir kuzeni olduğundan bahsetti,” dedi Sidroc yüksek sesle.

Ianthe umursamazca elini salladı. “Fark etmez. Orada olmalı. En azından ilk başta.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Sidroc.

“Dükkânımdaki yardımcılarımdan birinin kuzeni bir keresinde fidye almak isteyen Arap bir göçebe grubu tarafından kaçırılmış. Bize birçok hikâye anlattı.”

“Ve?” diye üsteledi Sidroc. Ianthe neden bunu söylemek için şimdiye dek beklemişti? Bu görevin başarıya ulaşması için her türlü bilginin gerektiğinin farkında değil miydi?

“Kuzeni ad-Devlah, onunla evlenmeye planlasa da Drifa ilk önce düğün için hazırlanacağı hareme götürülecek,” diye açıkladı Ianthe. “Bu günler, hatta haftalar alabilir.”

Sidroc nasıl bir ‘hazırlanma sürecinden’ geçeceğini sormaya cesaret edemedi. Sinir bozucu olacağı kesin olan bu bilgiye gerek olmadan endişeleneceği yeterince şey vardı. Ve aklının bir köşesinde Drifa'yı onun için aldığı harem kostümüyle hayal ediyordu. Mantıklı bir açıklaması olmasa da hiç kimsenin Drifa'yı o kostümün içinde görmesini istemiyordu.

Orta yaşlı, epey sessiz bir adam olan Drifa'nın dördüncü muhafızı Ulf, "Prenses bakire olduğu sürece endişelenmesi gereken hiçbir şey yok. Ona saygılı bir şekilde davranırlar," dedi.

Ivar, Sidroc'a suçlarcasına ve dehşet dolu bir bakış attı.

Boğazı kuruyan Sidroc, "Bakire olmayan kadınlara ne oluyor?" diye sordu.

"Onlarla evlenmedikleri kesin," dedi Ulf. "Ya hayatları boyunca haremde cariyeler olarak kalıyorlar ya da köle pazarında satılıyorlar."

Finn başını eğip, "Yapmadın, değil mi?" der gibi sorgularcasına ona baktı.

Ah, işte bu harikaydı. Artık Sidroc da kendini suçlu hissedilen kervanına katılabilirdi.

"Gismun çadır kente gizlice girip Drifa'nın nerede olduğunu öğrenir öğrenmez, Drifa'nın haremde olduğunu düşündüğümüze göre harem çadırına sızarım. Peçe ve türevi şeyler ve dua ettiğim Bakire Meryem'in yardımıyla, kimse beni tanımaz." Bu elbette Ianthe'nin fikriydi. "Drifa'yı kaçırmaya hazır olması için uyarmalıyız."

"Bir fikrim var," dedi Finn. "Bu ad-Devlah denen adam tanınmış bir at yetiştiricisi. Atlarının nerede tutulduğunu öğrenir ve onları serbest bırakabilirim. Hayvanları bağlamak için adam çağırırken ortalık karışır ve bu arada harem çadırına dikkat çekmemiş oluruz."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor, tabii Gismun'un bize getireceği bilgilere bağlı," dedi Sidroc.

Farklı şekilde yapılabilecek kurtarma planlarıyla ilgili herkes aynı anda konuşmaya başladı. Finn dikkatlerini çekmek için ellerini çırpana dek insanın kendi düşüncelerini duyması bile imkânsızdı.

“Bir sorum var,” dedi Finn işaret parmağını havaya kaldırarak. “Harem kızlarından birini yanımda götürebilir miyim?”

Şaka yaptığını varsayarak hepsi güldüler.

Sidroc onun şaka yaptığını umuyordu.

Her halükarda, biraz neşe, tatsız bir etin üzerindeki sos gibiydi. Gülmeye ihtiyaçları vardı, yoksa içinde bulundukları kötü duruma ağlayacaklardı.

İlk gün sonra, Kraliçe Latife pis parmaklarını Drifa’nın cinsel organına sokup neşeyle, “Bakire değil!” dedi.

Drifa, hadım olsalar da onu yatakta tutmaları emredilen iki erkeğin onun küçük aşağılanışına tanık olmasına mı, yoksa kendisine evlenme teklif eden prensin, annesinin ona böyle muamele etmesine izin vermesine mi daha çok sinirlendiğini bilmiyordu. Bundan daha kötüsü Bahir’in orada durup her şeyi izlemesi olurdu.

Yine de Bahir uyumak için yumuşak yer yataklarından banyolara ve salonlara dek her şeyin bulunduğu birbiriyle bağlantılı bir dizi çadırdan oluşan harem çadırına girdiğinde öfkeliydi. Bazıları on üç yaşında olan çok sayıda cariye sinirli efendilerinin önünde kaçıştılar, geçmişte öfkesinden çektiklerine hiç şüphesi yoktu.

Bahir, Drifa’nın ucunda oturduğu yatağa yanaştı. Neyse ki Drifa elbisesini aşağı indirmişti. Prens onun kollarını tutan kısıkcı kavrayıp Drifa’yı ayağa kaldırdı, sonra elinin tersiyle onu yere serecek kadar sert bir tokat attı. Drifa yüzünü kesen yüzük yüzünden kanın toplanıp çenesinden süzülüğünü hissetti.

“Seni yalancı sürtük!” diye Yunanca bağırdı.

“Bakire olduğumu söylememiştim. Belki de beni buraya getirtmeden önce bunu düşünmeliydin.” Bazen Drifa düşüncelerini kendine saklaması gerektiğini bilmiyordu.

“Bana karşılık vermeye cüret mi ediyorsun?” dedi Bahir ve Drifa’yı saçından tutarak ayağa kaldırdı. O kadar yakın duruyorlardı ki Drifa onun tükürüğünü yüzünde hissedebiliyordu. Drifa ona uyum sağlamak için ya yüzünü çevirecekti ya da bir avuç saçını kaybetmeyi göze alacaktı. O sırada Bahir diğer yanağına da tokat attı. “Bunu ödeyeceksin, kaltak. Ödeyeceksin.” Onu tekrar yere itti.

“Beni geri gönderebilirsin,” dedi Drifa. *Göndersen iyi edersin, yoksa eninde sonunda o iğrenç kalbine bir hançer saplayacağım. Senin gibilerin kafasına çömlek sürahiyle vurmak yeterli olmaz.*

“Asla! Buraya bir amaç için getirildin ve o amaç hâlâ geçerli.”

“Neymiş?”

“Müslüman kavimleri Yunanlara karşı savaşmak için birleşmeli. On yıl önce muhterem Said ad-Devlah’ın yenilgisinden sonra birbirimizden koptuk. Evliliğimiz bunu başaracak. Ülkenden gelen adamların bizim ordumuza katılmasının da ayrıca katkısı olacak.”

“Sana bir çocuk doğursam bile haremimde bir mahkûm olduğum halde babamın seninle işbirliği yapacağını mı sanıyorsun?”

“Mahkûm mu? Cariyelerim mahkûm değiller. Burada kendi istekleriyle bulunuyorlar.”

Drifa şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Bu da Bahir’i daha çok sinirlendirdi.

Artık Drifa’nın umurunda değildi. O da sinirlenmişti.

“Evliliğin olmayacağını kim söyledi?” diye sordu Bahir yüzünde şeytani bir ifadeyle. “Adet görene dek bekleyeceğiz, hamile değilsen evleneceğiz, Allah seni öfkemden korusun, çünkü ben koruyamam. Hamileysen de, hiçbir şey seni benim azabımdan koruyamaz.”

Drifa’nın korkması gerekirdi ama çok mutluydu. Hamile değildi, Sidroc şehirden ayrıldıktan kısa süre sonra bunu anlamıştı. Bir sonraki adetine kadar en az iki hafta vardı. Bahir’in kararını vermesine hâlâ zaman vardı. Sidroc’un onu kurtarması için hâlâ zaman vardı.

Lütfen Tanrılar, Sidroc peşimden gelecek kadar beni önemsesin.

İki gün sonra Sidroc harem hurisi olması için Ianthe’yi çadır kente göndermeye hazırlanıyordu.

Ianthe başlıklı ve peçeli siyah bir çarşaf giymişti, elleri ve sürme çektiği gözleri hariç her yanı örtülüydü. Tuvalet çadırına giderken alıkoydukları genç Slav kadının yerini alacaktı. Kadının adı Marizke’ydi, beş yıl geçirdiği haremden kurtulduğu için seviniyordu.

Uzak Arap kavimlerinden birinden gelen at yetiştiricisi kılığına giren Gismun önceki gece onlara rapor vermişti. Epey güzel bir atı satılığa çıkarmıştı, bir süre önce imparatorun Sidroc’a verdiği atı.

Gismun onlara harem çadırlarının nerede olduğunu ve ne yazık ki Drifa’yı da orada gördüğünü söylemişti. Ve yüzünün iki yanında parmak izleri şeklinde morluklar vardı.

Sorduklarında, Marizke onlara Drifa bakire olmadığı için prensin çok sinirlendiğini ama bunu kendisi ve annesi kötü kalpli kraliçe dışında hiç kimsenin bilmeyeceğini söyledi.

Anlaşılan kraliçe Drifa'dan hoşlanmıyor, herkesin önünde İskandinav geçmişiyle alay ediyor ve her fırsatta ona bir sopayla vuruyordu. Kadının zalimliğinin bir diğer kanıtıysa Drifa'yı evcil panteriyle birlikte uyumaya zorlamasıydı. Panterin zararsız olmasının önemi yoktu, Drifa yine de çok korkuyor olmalıydı.

Herkes çadır kentten güvenle uzaklaştığında, Sidroc, Bahir'i ve annesini öldüreceğine yemin etti.

"Çok dikkatli olmalısın. Kimse seninle konuşmadığı takdirde sakın ağzını açma ve mümkünse tek bir kelimeyle cevap ver," diye tavsiye etti Sidroc, Ianthe'ye.

"Bir an önce Drifa ile yalnız kal ve ona planlarımızdan bahset. Ancak dikkatleri üzerinize çekecek bir şey de yapmayın."

"Sidroc! Bunları zaten biliyoruz. Bana hatırlatmak zorunda değilsin."

Sidroc bundan o kadar emin değildi. Planlarının kaderini bu iki kadının eline bıraktığı için o kadar endişeleniyordu ki. Daha fazla güven duyması gerektiğinin farkındaydı ama Drifa'nın ne kadar kestirilemez olduğunu biliyordu. Ve Ianthe de her geçen gün onun gibi oluyordu. Finn'e güveni tamdı, ama böyle bir durumda her şey olabilirdi.

Nihayet hava karardığında, "Dua edin," dedi Ianthe onlara. "Drifa ile herkes uykuya daldıktan sonra sizi bekliyor olacağız."

Sidroc kafasını sallayıp Ianthe'yi kenara çekti. "Drifa'ya..." Durup boğazını temizledi. "Onu küçük kızına geri götüreceğime söz verdiğimi söyle." Ama sonra Ianthe'nin yüzündeki şaşkınlığı görünce ne kadar saçma bir şey söylediğini fark edip "Ona henüz işimizin bitmediğini söyle," diye ekledi.

Drifa, cariyeler olduklarını göz ardı etmeyi seçtiği diğer harem “mahkûmlarıyla” birlikte halının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Baş harem ağası İmad’dan “Efendilerini Nasıl Tatmin Edecekleri” üzerine yeni bir ders alıyorlardı.

“İııı!” diye mırıldandı tuvaletten döndükten sonra Drifa’nın yanına oturan Slav cariyeler Marizke.

“Hâlâ ‘ağacı yalamaktan’ bahsediyor,” diye fısıldadı Drifa, İmad’ı dikkatle dinliyormuş gibi başını eğen Marizke’ye. “Ben bir bahçıvanım ama hiç ağaç yalamadım. Kim ağaç kabuğu yutmak ister ki?”

Marizke kıkırdamamak için eliyle ağzını kapattı. “Ya da bitki öz suyu?”

Drifa hemen başını ona çevirdi. “İanthe?”

Ianthe parmağını dudaklarına götürdü.

“Nasıl? Ne zaman? Tanrılara şükür!”

“Prenses Drifa, konuşkanlığınız üzerinizde olduğuna göre öne çıkıp bizim için göstermek ister misiniz?” dedi İmad rica etmekten çok emir verircesine bir ses tonuyla.

İmad Arapça konuşuyordu ama daha genç bir harem ağası, Habib, söylediklerini haremde hakim olan dillere çeviriyordu: Yunanca, İtalyanca ve hatta Sakson İngilizcesi.

“Ah, özür dilerim, Marizke’nin midesinin daha iyi olup olmadığını merak etmişim.”

Habib onun yerine tercüme etti.

İmad şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı ama tam o sırada önlerinde oturan şişman cariyenin midesi guruldayınca sesin Marizke’den geldiğini düşünerek herkes güldü.

“O halde, Isobel,” dedi İmad, Bahir’in Sakson topraklarından gelen gözdesi olan öndeki kadına gülümseyerek.

Yakında nedenini anlayacaklardı. “Isobel ‘Ağacın Nasıl Sağıldığını’ gösterecek.”

Isobel öne çıkıp Drifa’nın Miklagard’daki pazarda gördüklerine benzeyen Imad’ın elindeki mermerden yapılmış erkeklik organını aldı.

Kadınların bazıları kıkırdadı.

Imad kaşlarını çatarak onlara bakınca hemen sustular, baş harem ağasının, ayak tabanlarını kırbaçlamak ya da tüm gün boyunca vücuta metal bir çubuk taşımak gibi ilginç cezalandırma yöntemleri olduğunu biliyorlardı. Hatta genç kadınlardan biri, soyunup prensin etkilemek istediği at yetiştirici ziyaretçisinin kucağına oturmasını emreden kraliçeye karşı geldiği için epey acı verici bir ceza almış, arkasına çubuk sokulmuştu.

Drifa henüz bir haftadır buradaydı ama yapabileceği en akıllıca şeyin elinden geldiğince göze batmamaya çalışmak olduğunu biliyordu. Yine de İskandinav prensesi ve müstakbel altıncı eş olması onu acı verici ya da küçük düşürücü muamelelerden koruyordu.

Haremdeki cariyelerin yaptıkları her şey efendilerinin yararınaydı. Giyinme şekilleri (onun çadırındayken açık saçık giyinmeleri) yedikleri besinler (şehvetli olmalarını sağlayan kök sebzeler, gerçi havuçlar Drifa’nın aklına cinsellik getirmiyordu) vücutlarına gösterdikleri özen (mahrem bölgelerini tıraş etmeleri bir öncelikti) hatta akıllarındaki düşünceler bile (önemli olmasa da) sadece bu adamı hoşnut etmeye yönelikti.

Ama bir dakika, Isobel mermer cinsellik organıyla inanılmaz bir şey yapıyordu. Başını geriye atarak boynuna kavis vermiş öne doğru eğiliyordu. Yavaş yavaş tüm nesneyi ağzına aldı. Sonra çıkardı. Sonra tekrar aldı.

“İşin püf noktası boğaz kaslarını gevşetmekte,” dedi İmad onlara. “Efendinin kalbinize dokunmasına izin verin.”

İçeriden mi? Aklını mı kaçırdı? Ağzını açmama kararına rağmen, “Tanrılar aşkına!” diye mırıldandı Drifa.

Ianthe’nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

“Serbest bırakmadan önce ağacı nasıl sağdığını bakın. Ve bazen, cariye tüm işi ağaca bırakır.” Sırtarak bir adım öne çıkıp erkeklik organını eline aldı ve Isobel’in ağzına sokup çıkararak seks ritmini taklit etti.

“Bahir’in ona ettiği her övgüyü hak ediyor,” diye fısıldadı Ianthe şaşkınlıkla.

“Benim yerime o hak etsin,” diye fısıldayarak karşılık verdi Drifa.

İmad, sanki hareketi üzerinde göstermiş gibi Isobel ile işi bitince hafifçe kafasına vurdu. “Günün geri kalanını dinlenerek geçirebilirsin, tatlım.”

Isobel çekinerek gülümsedi ama çadırdan ayrılırken Drifa kızın güzel yüzündeki kederi fark etti. Ayrıca bir yanağında kamçı izine benzeyen bir yara izi olduğunu fark etti. Böylesine itaatkâr bir hale bürünmesi için Isobel kim bilir kaç kez cezalandırılmıştı?

Dersin ardından, meyve ve zeytinlerden oluşan öğle yemeklerini yemeye gittiler. Drifa ve Ianthe dikkat çekmek istemedikleri için sadece birkaç dakika yalnız kalabilmişlerdi.

“Bu gece,” dedi Ianthe.

Drifa kafasını sallayıp onayladı.

“İşaretlerini beklemeliyiz. Dikkatleri dağıtacaklar.”

Drifa tekrar kafasını salladı. “Kimler geldi?”

“Yedimiz de.”

“Ne?”

“Sidroc, Finn, Ivar, Farle, Gismun ve Ulf.”

“Sidroc Bizans’tan ayrılmak istiyordu. Kızgın değil mi?”

Ianthe sırtıttı. “Bu beklenmedik sıkıntı yüzünden biraz kırgın.”

“Hayal edebiliyorum.”

“Endişelenme, tatlım. Bana kalırsa adamın sana karşı güçlü duyguları var.”

“Nefret gibi.”

“Sana bir mesaj vermemi istedi. Seni küçük kızının yanına götüreceğine söz verdi.”

Drifa homurdandı.

“Ayrıca,” dedi Ianthe hınzır bir ses tonuyla, “aranızda henüz bitmemiş bir mesele olduğunu söyledi.”

Tanrılar adına, diye içinden geçirdi Drifa. *Şimdi ona çok daha fazla tutkulu gece borcum olacak.*

Imad yemek çadırına girip dikkatlerini çekmek için ellerini çırttı. “Gelin, hanımlar, derse dönme vakti.”

Birbirlerine bağlı çadırların arasında yüzleri gafıl erkeklerle rastlama ihtimaline karşı –Tanrılar korusun!– kapalı, ağırbaşlı bir şekilde uyuşmuş gibi yürürken cariyelerden biri harem ağasına “Bu kez ne öğreneceğiz, Imad Hoca?” diye sordu.

“Bugün tomurcuklarımızı kınalayacağız.”

“Tomurcuk mu?” diye fısıldadı Ianthe, Drifa’ya.

“Göğüs uçlarını.”

Yirminci Bölüm

Atlar serbest bırakıldı ve çadır kenttekiler koşturup bağırarak deliye dönünce Sidroc ile Finn hareme yaklaşma fırsatı edindiler. Bu gece baltasını kana bulamaya kararlı olan Ivar da dahil olmak üzere diğerleri farklı noktalarda gözcülük ediyorlardı. Sidroc da aynı şeyi planlıyordu. Silahına Arap hanedanının kanının bulaşmasını umuyordu.

Finn üç kez baykuş gibi öttü. Sonra durdu. Sonra tekrar öttü. Ianthe ile Drifa'ya adamların onları beklediklerini gösterecek işaret buydu. Hesaba katmadıkları şey ise çadırın içinde ve dışında paniğe kapılan seslerin ve çığlıkların arasında işaretlerini duyurup duyuramayacaklarıydı.

Tam bir kadın sesinin, “Sidroc?” dediğini duyduğu sırada arkalarından bir Arap muhafız yaklaştı.

Sidroc keskin kılıcıyla çadırın bezini keserek kadınları serbest bırakması için başıyla Finn'e işaret ederken kendi kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Saniyeler içinde, hilekar adama ve iki başarısız denemeye rağmen, kılıcıyla üçüncü savuruşunda adamın boynunu vurdu. Sidroc'un vücudu da

dahil, her yere kan sıçradı ama bu konuda endişe edecek vakti yoktu, çünkü diğerleri de yetişmişti.

Finn'in iki kadına –hayır, üç kadına, Tanrı aşkına!– önderlik ettiğini zar zor fark etti ama Drifa'nın huzursuzca bağırdığını ve peşinden, “Dikkatli ol, tatlım,” diye birini uyardığını duydu.

Tatlım mı?

Her neyse!

Şimdi de karşısında ellerinde *khopesh* adı verilen eski usul kavisli kılıçları olan ve ona Arapça lanetler yağdıran iki adam vardı. Sidroc uzun kılıcını bırakıp tek eliyle kısa kılıcını kullanarak kavgaya atıldı. Bu dizlere doğru hamle yapıp düşmanının dikkatini dağıttıktan sonra kılıcıyla atılarak geliştirdiği özel bir teknikti.

Finn geri dönmüştü ve Ivar da yanındaydı. Üçü birlikte iyi iş çıkarıyorlardı, ölü sayısını beşe yükseltmişlerdi, bir an soluklanmak için durup Finn'e kadınların iyi olup olmadıklarını sorarken, üç kişi kaçmayı başarmıştı.

“Evet, tekrar çadıra giren Marizke hariç. Anlaşılan tanımadığı şeytanlardan ziyade tanıdığı şeytanı tercih ediyor.”

“Bizi mi kastediyorsun?”

“Kesinlikle. Her neyse buradan bir an önce gitmeliyiz,” dedi Finn.

Hepsi nefes nefese kalmışlardı ama Sidroc hâlâ deliye dönmüş gibiydi. Dövüşmek için eğitilmişti ve bu konuda epey iyiydi. Bir kavgadan kaçmak onun için hiç de kolay değildi.

“Sen ve Ivar gidin. Birkaç saat sonra önceki gece konakladığımız vadide buluşuruz.”

“Hayır! Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum,” diyeretti Finn.

“Aklını kaçıрма, Guntersson,” diye ekledi Ivar. “Sayıca bizden üstünler.”

“Öncelikle Bahir’i öldürmek istiyorum. O aşağılık herifi öldürmeliyim.”

“Başka bir güne sakla,” diye tavsiyede bulundu Finn.

“Yaptıklarından sonra prensin kaçmasına izin veremem.”

“Kafasına vurup onu omzumun üzerinde taşıyabilir miyim?” diye sordu Ivar, Finn’e. Sidroc’u kastediyordu, ad-Devlah’ı değil.

“Çok istiyorsan, tabii,” dedi Finn.

“Ahmaklar!” Sidroc sakinleşince aptalca bir şey söylediğini fark etti. Bahir adamlarını onun peşine gönderecekti. Onun kazanma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünen korkak bu işe bulaşmayacaktı. Hayır, Sidroc rehin alınabilirdi. Bu nedenle, birkaç kez küfür ettikten sonra, Finn ile Ivar’a katılarak develerin beklediği yere doğru hızla ilerledi. Develerin dörtlüyle koşabilmelerini umuyordu, çünkü Bahir ile adamları atlarla peşlerine düşerse başları belada demekti.

Ama savaş tanrısı Thor’a şükür, planlarının ikinci kısmı tam o sırada harekete geçti. Sidroc çadır kentin farklı bölgelerinde yangın çıktığını gördü. Kuru çadır bezleri çok geçmeden alev alınca yangın hızla yayıldı. Neyse ki Araplar onların peşine düşmektense, çadırlarını, eşyalarını ve içeride kalan insanları kurtarmaya daha çok önem vermişlerdi.

Sidroc ve iki silah arkadaşı diğerlerine yetişene kadar, iki kere daha Arap askerlerle dövüşmek zorunda kaldılar. Birincisinde dört adamla, ikincisinde üç. Şimdilik, Sidroc’un dövüşme arzusunun yerini hayatta kalma arzusu almıştı. Hiç kimse konuşmuyordu, sadece hayvanların gücü yettiği

kadarıyla dört nala ilerliyorlardı ve Lucifer ilk kez ne inat ediyor ne de gaz çıkarıyordu.

Lucifer'dan iner inmez Drifa, Sidroc'un üzerine atladı. Sidroc, Drifa kollarını omuzlarına dolayıp boynunda ağlarken onu yakaladı. Drifa'nın bacakları kumun üzerinde sallanırken, onu belinden tutmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu.

"Teşekkür ederim, beni kurtardığın için teşekkür ederim, âdet görmüştüm, eğer gelmeseydin o iğrenç prensle evlenmek zorunda kalacaktım, Ianthe endişelenmem gerektiğini söyledi ama yarın bana mermer erkeklik organıyla alıştırma yaptıracaklardı, sanırım buna fırsat vermeden kendimi öldürürdüm ama beni ve Ianthe'yi çoktan kınaladılar, onları durduramadık, kraliçe annesi ise gözü dönmüş bir savaşçıdan bile daha azılı, beni nefesi bayat et gibi kokan lanet olası bir leoparın yanında uyumaya zorladı, bir an önce yıkanmam lazım, mayalı keçi sütünün bal şarabı gibi değerli bir içecek olduğunu biliyor muydun, neden bu kadar geç kaldın, şikâyet etmiyorum, ama..."

Drifa nefes almak için bile ara vermeden konuşurken Sidroc söylediklerinin ancak yarısını anlayabilmişti. En sonunda gülmeye başladı. Kendine engel olamamıştı.

Drifa çok geçmeden göğsünün gürlemesinden Sidroc'un neşesinin yerine geldiğini anladı. Başını geriye atıp ona baktı. Yüzü kirliydi ve gözyaşlarının izi kalmıştı, saçları arapsaçına dönmüş ve burnu kızarmıştı. Yüzünün her iki yanındaki çirkin morluklara rağmen çok sevimli görünüyordu.

"Bana mı gülüyorsun?" diye sordu Drifa, sesinden incindiği belliydi.

"Kabul etmelisin ki nefes almadan konuşuyordun. Ama

sormadan edemeyeceğim, mermer erkeklik organıyla tam olarak ne alıştırması yapacaktın?”

Drifa'nın yüzü kızardı, ellerinden kurtulmaya çalıştı ama onu bırakmadı. Henüz değil.

Ama sonra Drifa, Sidroc'un tuniğindeki, yüzündeki ve şimdi de geceliğindeki kara lekeleri fark etti. Bu arada epey hoş bir kıyafetti, Sidroc'un pek gizli olmayan vücut hatlarını belli belirsiz bir şekilde gözlerinin önüne seriyordu.

“İncinmişsin. Tanrılar aşkına! Yoksa yaralandın mı? Nereleden?”

Sidroc onu bırakmalıydı ama istemiyordu. Yine de pişmanlıkla içini çekip hafifçe Drifa'yı sıktıktan sonra bıraktı. Şimdi yeri ve zamanı değildi.

Drifa ayaklarının üzerinde doğruldu ve Sidroc'un giysisinin ucunu kaldırıp yaralarını kontrol etmek amacıyla kemerini çözmeye çalıştı. Ellerini götürdüğü her yerde Sidroc onu engelledi ama her defasında Drifa farklı bir yeri denedi.

Sidroc tekrar gülmeye başladı, tenine bakmaya çalışmasını engelledikçe Drifa ona bir tokat atıyordu. “Daha sonra, Drifa. Sonra vücudum senin. Yaralanmadım. Düşmanımın kanı.”

“Öyle demek,” dedi Drifa geri çekilerek. O sırada göğüslerine yapışan giysisinin ön kısmını fark edince, “İyyy!” dedi. Sidroc bundan tiksiniyordu. Ama tiksiniyordu.

Ianthe üzerlerini silmeleri için ikisine de bez getirdi, su bulana dek yapabilecekleri en iyi şey buydu. Sonra Ianthe parmaklarının ucunda yükselip Sidroc'u yanağından öptü. “Drifa'ya geleceğini söyleyip durdum ama hep endişelendi.”

“Benden şüphe mi ettin, prenses? Cık, cık, cık!”

“Senden şüphe etmemle ilgisi yok. Deneyeceğini biliyordum ama...”

“Deneyeceğimi nereden biliyordun?”

“Çünkü sen öyle bir adamsın. Atılgan biri.”

Sidroc bu iltifat karşısında tuhaf bir şekilde gururlandı.

“Ama başaramayacağından korktum...”

O kadar da gururlanmaması gerekiyordu belki.

“Çok fazla muhafız vardı. Kadınların bazıları on yıldan fazla zamanda esir tutuluyormuş. Zavallı Isobel gibi.” Drifa, Finn’le konuşan kadına baktı. Kadın güzeldi ama en az otuz yaşındaydı ve arkadaşının genellikle tercihlerine kıyasla daha ince yapılıydı. Ayrıca yüzünün bir tarafında grimsi mavi bir yara izi vardı. Hilekarlık edip etmediğini anlamak için gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı ama hayır, Finn gerçekten de altın bulmuş gibi kadına bakıyordu.

Drifa ile neşeyle birbirlerine baktılar.

Dokuzu birden üçer kişilik gruplara ayrılıp farklı yönlere doğru gitmeye karar verdiler ama son durak, Sidroc ile Drifa’yı gerekirse alıp götürebilecek yelkenlilerinin beklediği Miklagard’dı. Peşlerine düşmüş olabilecek düşmanlarının akıllarını karıştırmak ve onları güçsüz düşürmeyi umuyorlardı. Finn, Isobel ve Ulf ile birlikte gitmeyi tercih edince hiç kimse şaşırmadı. Farle ve Gismun, Ianthe ile gideceklerdi. Sidroc da Drifa ve Ivar ile.

Hep birlikte vadide oturup birbirlerinden ayrılmandan önce son kez soğuk yemeklerini yediler. Hava hâlâ karanlıktı, bu da kaçışlarının başarıya ulaşması için bir avantajdı. Günün doğmasına saatler vardı.

“Eve gitmek istiyorum,” dedi Drifa.

“Bizans’a mı?”

“Hayır, İskandinav topraklarına.”

“Belki de gitmelisin. En azından başından beri herkes sana bunu yapmanı söylüyordu.”

“Hoşuna mı gitti?”

“Sadece biraz.” Sidroc gülümsedi. “Ivar arayı açar ve bizden önce oraya ulaşırsa yelkenlini hazırlayabilir. Biz daha önce gidersek, seni denizcilerinin ellerine teslim ederim.”

“Nereye gideceksin? Sen de ülkeden ayrılmayacak mısın?”

“Eninden sonunda ayrılacağım, ama geçen yılın Vareg ödemesini almadan yola çıkmayı reddediyorum. İmparatorun bana borcu var.”

“Sorun değil, çünkü çizim defterlerimi, boyalarımı, İanthe’nin benim için çıkardığı kökleri ve imparatorluk bahçivanının bana söz verdiği tomurcuklarla tohumları almadan gitmeyeceğim. Odamda bıraktığım mücevherler servet değerinde. Ayrıca babama da hediye almalıyım. Eve gitmek istiyorum derken bir an önce gitmek istediğimi kastetmemiştim.”

Sidroc, diğer tarafında yürüyen ve söylediklerini duyan Ivar gibi gözlerini devirdi.

“Ne istiyorsan onu yap,” dedi derin bir iç çekerek. “Nasıl olsa, yapma desem de yapacaksın.”

“Hayır, beni yanlış anladı, Sidroc. Demek istediğim, seni bekleyebilirim.”

“Senden beklemeni istedim mi?”

“Ahhhh!” Drifa kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Benimle birlikte Stoneheim’a gelmeni istiyorum.”

Sidroc onun sözlerine sessizlikle karşılık verdi.

★

Aptal! Aptal! Aptal! Drifa düşüncesizce ettiği kelimeler yüzünden kendini azarladı, daha üstü kapalı bir şekilde ye-

niden denemek üzereyken, Gismun, “Adamlar geliyor! Atlı adamlar geliyor!” diye bağırdı.

Düzgünce nallanmış atlar çölde sorunsuzca ilerleyebilseler de, su içmeden ya da dinlenmeden uzun mesafeleri kat edemezlerdi. Öte yandan develer uzun mesafeleri durmaksızın alabilirlerdi.

Drifa diğer iki kadınla birlikte develerin arkasına gizlenirken, altı adamı bir saati aşkın süre boyunca kahramanca dövüşüp çöle on düşman cesedi serdiler, Finn’in ufak tefek yaralarıyla ise Isobel ilgileniyordu. Grubundaki tüm adamlar, özellikle de Sidroc kılıç kullanmakta ustaydı. Drifa onun becerilerine hayrandı. Doğrusu altısı kendilerinden iki ya da üç kat daha fazla adama eş değerdı. Sidroc ile Finn’in neden Væreg askeri olarak göreve alındıklarını anlayabiliyordu. Babasının onu neden bu dört muhafıza emanet ettiğini de.

“Artık oyalanmak yok,” dedi Sidroc ona kısa bir süre sonra. “Lucifer’a binip buradan gitmenin zamanı geldi.”

Oyalanmak mı? Ama Drifa onu bekliyordu. O aptalı! “Lucifer mı?”

“Devem. Cehennemden gelen deve. Bilirsin, Tek Tanrılı dindeki kötü varlık.” Beş deveden ayrı bir yerde duran deveyi işaret etti.

“Ütanmalısın! O güzel deveye Lucifer diye hitap edemezsin.”

“Neden?”

“Öncelikle öylesine güzel bir hayvan için çok çirkin bir isim.” Hayvana doğru yürüdüler ve Drifa postunu okşadı. Sidroc’a söylediklerine rağmen, gerçekten kötü kokan bir hayvandı ve hiç de sevimli değildi. Ama her zaman hayvanların da duyguları olduğuna ve yanlarındayken onlardan kötü bir şekilde söz etmemek gerektiğine inanmıştı.

“Bana tüküren ve attığı her adımda gaz çıkaran hayvandan mı söz ediyorsun?”

Deve Sidroc’a kötü kötü bakıp ona mest olmuş gibi yaparken Drifa gülmemek için kendini tuttu.

Sidroc şaşkınlığını gizleyemedi.

“Birincisi, o erkek değil, dişi.”

“Ne? Hayır! Öyle mi? Nereden biliyorsun?”

Drifa ellerini beline koyup ona sanki karşısında cahil bir çocuk varmış gibi bir baktı. Sidroc devenin arkasına doğru baktı, sonra başka bir devenin arkasına baktı. Arada büyük bir fark vardı!

“Aaa. Nasıl oldu da *bunu* gözden kaçırabildim?”

Gülme krizine giren Ivar neredeyse yeni bindiği erkek devesinin üzerinden düşecekti.

“Pekâlâ, artık adı Lucifer değil. Ama ona Lucy diyebilirsiniz. Hristiyanların körlük azizi olan St. Lucy ya da St. Lucia’sına ithafen. Kuzeyliler bile uzun süren kışın karanlığına dayanabilmek için arada ona dua eder.”

“Miklagard’a kadar hiç durmadan konuşacak mısınız?” Sidroc devenin diz çökmesi ve üzerine binebilmeleri için çubukla bir şey yapıyordu.

“Birinin patisine diken mi battı?”

“Ne? Deveyi mi kastediyorsun?”

“Hayır, deveyi değil. *Huysuzluk* yaptığını düşünüyorum.”

“Huysuzluk nasıl olur sana göstereceğim,” dedi Sidroc ve kalçasına çimdik attıktan sonra Drifa’yı yukarı kaldırdı ve aynı anda eyere oturdular, ikisi de bacaklarını iki yana atmıştı ve Drifa onun önündeydi. Sidroc çubuğu hafıfçe çırtıdatınca hayvan zarif bir şekilde ayağa kalkıp Ivar’ın devesini takip etmeye başladı.

Drifa farklı yönlerde doğru yola çıkan diğer iki gruba el salladı.

İyice yerleştikten, daha doğrusu yürüyen bir yelkenliye bir insan ne kadar yerleşebilirse o kadar yerleştikten sonra omzunun üzerinden, “Seninle Miklagard’a dönmeye karşı çıkmadığımı fark etmişsindir. Nedenini merak etmiyor musun?” diye sordu.

“Ettiğimi söyleyemem.”

“Aptal herif!” diye mırıldandı Drifa. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

Sidroc homurdandı. “Hiç durmadan konuşacaksın, değil mi?”

“Kabalaşma.”

“Seninle birlikte Stoneheim’a gelmeyeceğim, eğer bu konuşmanın gittiği yer orasıysa.”

“Neden?”

“O yere dair kötü anılara sahip olduğumdan olabilir mi acaba?”

“O konuda konuşmalıyız.”

“Neden kadınlar her konuda konuşmak isterler? Olan oldu.”

“Sana ve kırk iki gece sürecek cinsel işkence planına göre durum hiç de öyle değil.”

Drifa, Sidroc’un onun saçlarına doğru gülümsediğini hissedebiliyordu. “Belki de o zaman da patime diken batmıştır

“Sana söylemek istiyordum,” dedi Drifa. “Artık öyle bir şey olmayacak.”

“Öyle derken?”

“Yatak köleliği.”

“Öyle mi? Aslına bakarsan ben de aynı şeyi düşündüm. Sana inanılmaz derecede tutku dolu gecelerinin sona erdiğini söyleyecektim. Sana anlaşmanın üzerine düşen kısmını mecbur bırakmamaya karar verdim. Sakın yalvarma. Fikrimi değiştiremezsin.”

“Ne? Yalvarmak mı?” dedi Drifa. “Ben mi? Sen aklını kaçırmışsın.”

“Zevk aldığını inkâr edemezsin. Hem de hepsinden.”

“Olabilir, beni anlamaya mecbur bıraksan da bırakmasan da kendimi kocama saklamaya karar verdim.”

Güldü. Adam ona gülmeye cüret etti. “Bunun için biraz geç değil mi?”

Gerçekten de adam kafasına bir tane daha vurulmasını istiyor. “Yeni başlangıçlar için hiçbir zaman geç değildir. Sen de demelisin.”

“Aklında belirli biri var mı?” dedi Sidroc. “Ah, hayır, sakın Stoneheim’a bu yüzden gelmemi istediğini söyleme. Beni baştan çıkararak evlenmeye ikna etmek istiyorsun.”

“Saçmalama.”

“Neden saçma olsun ki? Seni kurtarıırken bana tatlım dedin.”

“Aklım karışmıştı. Bu hiçbir anlama gelmiyor. Geri alıyorum.”

“Geri alamayacağın şeyler vardır *tatlım*.”

“Neden söylediğim her şeye karşı çıkıyorsun?”

“Çünkü böyle yapmak hoşuma gidiyor.”

“Toy çocuk!”

“Bir erkeği istediğiniz şeyleri yapmaya ikna etmek için ilginç yöntemleriniz olduğu kesin prenses.”

“Ahhhh! Bir dakika bana eziyet etmeden söyleyecekleri-

mi dinleyemez misin? Sana önemli bir şey söylemek üzere olduğumu görmüyor musun?”

“Eyvah! Sanırım büyük sır açığa çıkmak üzere?”

“Bir noktada açığa çıkmalı, bunu sana Stoneheim’a geldiğinde söylemeyi umuyordum.”

“Ah, demek bu boş sohbetin varacağı nokta bu. Peki büyük sırrı açıklamak için neden orada olmamı istiyorsun?”

“Benimle dalga geçmeyi bırak ve iyi dinle. Bunun sana söyleyeceklerimle ilgisi yok, sana göstereceğim kişiyle ilgisi var.”

“Kim? Gittikçe kafam daha çok karışıyor.” Neredeyse beyninin çalıştığını duyabilirdi. “Hayır, eğer beni evlilik hazırlıklarının ortasında bırakıp gidişini telafi etmek için bana yeni bir gelin bulmayı düşünüyorsan, unut gitsin.”

“Tahminlerinle beni deli ediyorsun. Dönmeme izin ver, yüzüne bakmak istiyorum. Bunu yüzüne bakarak söylemeliyim.”

“Beni korkutuyorsun,” dedi Sidroc ve onu yanlamasına oturacak şekilde çevirdi, bacakları devenin bir tarafından sallanırken kalçaları Sidroc’un kucığında, daha doğrusu başkaldıran coşkusunda idi. “Devenin üstünde sevişmek istemiyorsan kımıldanmayı bırak.”

Lucy gaz çıkartarak fikrini belirtti. Sidroc suratını buruşturdu. Drifa fark etmemiş gibi yaptı.

“Pekâlâ, dinliyorum. Bana açıklama düşüncesinin seni titrettiği, bu kadar önemli olan şey ne?”

“Kızın yaşıyor.”

“Hangi kızım?”

“Runa senin kızın, ölüm döşeğindeyken öldüğünü sandığın.”

Kaşlarını çattı. “Signe mi?”

Drifa kafasını sallayıp onayladı. “Signe’nin ismini değiştirip Runa yaptım.”

“Neden? Ne? Kim?” diye kekeledi Sidroc. “Bana bebeğin beş yıl önce ölmediğini ve bunca zaman bunu bana söylemediğini mi söylüyorsun?”

“Evet, ama...”

Sidroc’un kalbi gümbür gümbür atıyor, kanı kaynıyordu. Başının döndüğünü hissetti. Yavaş yavaş ve birer birer aptallaşmış zihninde gerçekler yerine oturdu. Signe ölmemişti. Drifa bir şekilde onu kurtarmıştı. Bunca yıldır hissettiği suçluluk duygusu ve üzüntü, kızı yaşıyordu. Her nedense ismi değiştirilen kızı. Ve Drifa bunu ona söylememişti.

“Seni sürtüğ! Bekaretini aldığım ve seni tuhaf şeylerle tanıştırdığım için kendimi suçlu hissettim. Bunca zamandır şerefime hakaret ederken, en büyük yalanı sen yaşıyordun. Signe’yi kurtaramadığım için bunca yıldır ne büyük bir suçluluk hissettiğimi biliyor musun? Birimizin ya da ikimizin birden sonunun olabileceği çölde tehlikeli bir kaçışın ortasında olduğumuz anı mı bekledin?”

“Seni bulmaya çalıştım.”

Sidroc inanmadığını belirtircesine burnundan güldü.

“Rafn’ı, Jomsborg’a ve tüm pazar kasabalarına, Northumbria’ya, Sakson topraklarına ve hatta İzlanda’ya gönderdim. Öldüğünü sandık.”

“Peki Bizans’a vardığından beri neden söylemedin? O zamandan beri sana engel olan şey neydi? Bu saçmalık için ne tür bir bahanen var?”

“Korku.”

“Neyden korktun? Ben hiçbir kadına el kaldırmadım.”

“O tür bir korku değil. Ben... Bebeğimi benden almandan korktum.”

“*Senin* bebeğin mi?”

Sidroc devenin dizginlerine asılıp hayvanı durdurduktan sonra Ivar’a “Prenses Drifa seninle birlikte gelecek,” diye seslendi. “Benim önden gitmem gerekiyor. Tek başıma.”

Ivar şaşırmış görünüyordu ama devesini durdurup Drifa’yı hemen kendi devesine bindirdi. Tüm bu süre içerisinde Drifa gözyaşlarına engel oldu. Ve bu tüm süre içerisinde Sidroc ona bakmayı reddetti.

Yine de Drifa durmadı. “İzin verirsen söylemem gereken başka şeyler de...”

Sidroc elini havaya kaldırarak onun sözünü kesti. “Yeter! Bir kelime daha edersen, öfkeden üzerine atılmayacağımı söyleyemem.”

Uyarısına rağmen, Drifa ona bir şey daha söyledi. “Kızını öz kızım gibi sevdim. Çok sevimli. Herkes öyle olduğunu düşünüyor. Tek bir gülümsemeyle Stoneheim’daki herkesi parmağında oynatıyor.”

“Bunun kendi çocuğumdan vazgeçmem için beni ikna etmesi mi gerekiyor?”

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Nereden bilebilirim ki? Hiç durmadan konuşuyorsun, peki söylemek istediğin ne? Söz konusu senken, neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl bilebilirim?”

“İşte sana gerçekler. Runa tıpkı sana benziyor, ona senden, babasından ve onu nasıl kurtardığından bahsettim. Ve evet, babanı sana daha fazla zaman tanımaya zorlayarak onun hayatını kurtardın, Sidroc.”

Sidroc donup kaldı, uzun bir süre gözlerini kapattı, sonra sessizce uzaklaştı.

Yirmi Birinci Bölüm

Sidroc tekrar Drifa'nın karşısına çıktığında akşam olmuştu. Yanından geçip gidemeyeceği kadar cezbedici bir su birikintisine rastlayana dek tüm gün hiç durmadan devesini sürmüştü, özellikle de geride bırakılmış geniş, yırtık pırtık da olsa kullanılabilir bir çadır olması ilgisini çekmişti. Ancak öncelikle bir yılan, iki kertenkele ve tüylü bir örümceği dışarı çıkarmak zorunda kalmıştı.

Aradaki mesafeyi korumasına rağmen tehlikede olmadıklarından emin olabilmek için Ivar ile Drifa'yı göremeyeceği kadar uzaklaşmamıştı. Tüm bu süre içinde Drifa'nın kızı hakkında söylediklerini düşünüp durmuştu. O olay – kızının ölümü– hayatında bir dönüm noktası olmuştu ve onun hayatta olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Akşam yemeği için yılanın derisini yüzüp kızartmak bir seçenektir ama sonra muhtemelen yoldan geçen bir karavandan kaybolan ve bir şekilde çölde sağ kalan cılız bir kuzuyu avladı. Yılanın etini kumun altındaki sıcak kömürlerle birlikte ıslak hurma yapraklarına sarıp kuzuyu pişirebileceği eğreti bir şiş yaptı.

Ardından yıkanıp üstünü değiştirdi ve kamp ateşini yak-tı, Ivar ile Drifa ona yetiştiklerinde kuzunun lezzetli suyu tıslıyordu.

Drifa'nın şiş gözleri ve kırmızı burnundan durmaksızın ağladığını anladı. Umurunda değildi.

Prensese ağlattığı ve muhtemelen onlardan ayrı ilerlediğı için Ivar'ın ona kızgın olduğunu gördü. Umurunda değildi.

Sidroc ona öfkeyle bakan Ivar'a devedeki yükü boşalt-masına yardım etti, Drifa'nın iyiliğı için adama su kayna-ğının içilebilecek kadar temiz olduğunu ve yıkanması için yeterince kova olduğunu söyledi. Burnunu gururla havada tutarak sessizce yanından geçti.

Ivar kafasını iki yana salladı.

“Ne?” diye çıkıştı Sidroc.

“Aptallar! İkiniz de aptalsınız!”

“Yaptıklarının yarısını bile bilmiyorsun.”

“Sen de bilmiyorsun.”

Bu da ne demekse! Daha fazla sır varsa bile bilmek iste-miyordu. En azından şimdilik. İlk yalanını sindirene dek.

Yaşlı adam kendini rahatlatmak için yakındaki çalılıklara gitti. Drifa kovayı doldurup yıkanmak için çadıra girdi.

Bir kova suyla olabildiğince yıkanan ve temiz kıyafetler giyen Ivar ve Drifa ateşin başına oturduklarında, Sidroc, Ivar'a, “Bugün bir sıkıntın oldu mu?” diye sordu.

“Bunu şimdi sorman ne iyi!”

Sidroc yüzünün ısındığını hissetti. Tek başına yola çık-makla çocukluk etmişti.

“Hayır, hiçbir sıkıntımız olmadı, mola verip yorgun ke-miklerimizi dinlendirmeden sana yetişmeye çalıştık. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun, evlat?”

Evlad mı? Sidroc kendine bu şekilde hakaret eden adamlara fiziksel zarar vermişti. “Sırtımdan vurulduğumda öfkemi kontrol edebileceğimi kanıtlamaya ihtiyacım vardı.”

“Ben seni... Off, ne yararı var ki?” Drifa ona nefretle baktı. “Nasıl olsa söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacaksın.”

“Konuş,” diye emretti Sidroc. “Artık dinlemeye hazırım.”

“Belki de şu an içimden konuşmak gelmiyordur.”

“Ah, sanırım gidip çadırda uyumaya çalışacağım,” dedi Ivar, “tüm gece dalaşabilirsiniz, umurumda değil. O kadar yorgunum ki kemiklerim ağrıyor.”

“Benim de,” dedi Drifa, kalkıp Ivar’ın peşinden gitmek üzereydi.

“Otur!” diye emretti Sidroc.

Emri üzerine Drifa kaşlarını kaldırarak ona baktı ama sandalye niyetine kullandığı ağa köküne tekrar oturdu. Ivar ile devrilmiş bir ağacın üzerinde oturuyorlardı.

“Biliyor musun, Sidroc, kızının yaşadığını öğrenince sevineceğini düşünmüştüm.”

“Sevindim.”

“O halde neden bu kadar öfkelisin?”

“Bu gerçeği benden sakladığın için.”

“Sana söyledim, Rafn ricam üzerine seni bulmak için çok uzak yerlere kadar gitti ama yoktun. Babana seni görüp görmediğini sormak için Vikstead’e gitti ve ona başından yaralandığını, durumun hakkında endişelendiğimizi söyledi.”

“Olası vefat haberimi duyan babamın ne kadar üzüldüğünü hayal edebiliyorum.”

“Baban iyi bir adam değil.”

Sidroc, Drifa’nın sözünün babası için az kalacağını düşünüp gülümsedi.

“Rafn aylarca seni aradı, ticaret yapmak için gittiği her yerde seni sordu ama bulamadı. Ortadan kaybolmuş gibiydin ya da...”

“Ölmüş,” diye onun yerine cümlesini tamamladı Sidroc. “Miklagard’da beni ilk gördüğünde üzülmenin sebebi buydu demek. Yaşıyordum ve bu planlarına uymuyordu.”

“Hayır, böyle olmadı. Tam olarak.”

“Bir kez olsun dürüst ol, Drifa.”

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu korku dolu gözlerle Drifa.

Sidroc, Drifa’nın dolan gözlerinden yaşlar süzülmesine rağmen duygularına yenik düşmesine izin veremezdi. “Miklagard’a döneceğiz, imparatorla görüşeceğim, yelkenlimi hazırlayıp Stoneheim’a gidecek ve kızımı alacağım.”

“Onu alıp götüreceksin mi?” diye sordu güçlkle Drifa.

“Başka ne yapabilirim?”

“Korkacaktır. Seni tanımıyor.”

“Peki bu kimin suçu? Hayır, söylediklerimi unut. Seni bu yüzden değil, Bizans’a geldiğinde beni limanın basamaklarında gördüğün anda bana söylemediğin için suçluyorum.”

“Bunu anlayabiliyorum. Ama bazen günahlar iyiliklerle dengelenir. Beş yıl boyunca iyi niyetle kızınla ilgilenmemiş olmamı tanıyarak günahımı bağışlayamaz mısın?”

“Bağışlamak mı? Belki zamanla. Ama bunu asla unutamam. Çocuğumu kaybetmemim hayatımı nasıl etkilediğini, kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi asla tahmin edemezsin. Haftalar bir yana, bir geceliğine bile bebeği Stoneheim’da bırakmamalıydım. Babamın güvenilmez olduğunu biliyordum. Biliyordum.”

“Onu nereye götüreceksin?”

Sidroc, Drifa'nın kızı ona vermeyi reddetmediğini, Stoneheim ordusunun yanında olacağını söylemediğini fark etti. Akıllıca bir davranıştı, çünkü Sidroc'un içinde bulunduğu ruh hali düşünüldüğünde, hiç düşünmeden savaşa atılabilirdi. "Emin değilim. Nereye yerleşmeye karar veririm, o da orada olacak."

Drifa o sırada hıçkırarak ağlamaya başladı, nefesini kesen, burnunun akmasına neden olan, acı dolu büyük hıçkırıklardı. Sidroc kızını sevdiğini ve ondan ayrı kalmanın Drifa'yı üzeceğini görebiliyordu.

Ama ne yapabilirdi? Her şeyi affetse bile elinden ne gelirdi?

Ivar neler olduğunu görebilmek için başını çadırdan dışarı uzattı. Ona bakıp kafasını salladıktan sonra yatmaya geri döndü.

Bir an Sidroc planladığı şekilde Drifa ile evlenmiş olsaydı ve Signe'yi ya da Runa'yı, şu anki ismi her neyse, birlikte yetiştirmiş olsalardı hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşündü. Kendi evleri, başka çocukları ve mutlu bir hayatları olur muydu? Yoksa ailesindeki adamlar gibi acımasız bir koca ve baba mı olurdu?

Tüm ihtimalleri düşünmek faydasızdı.

Sidroc'un içinde öfke ve şefkat mücadele ediyordu. Öfke kazandı. Drifa'nın yanından uzaklaştı.

Drifa bir gece boyunca kendine acıyarak ağladıktan sonra gururlu bir şekilde çenesini kaldırıp, "Yeter!" dedi.

Ertesi sabah çadırdan çıktığında, soğuyan kamp ateşinin etrafa dağıtıldığını, develerin yüklendiğini ve hem Ivar'ın hem de Sidroc'un gitmek için hazırlandıklarını gördü.

“Senin için ayırdığımız bir miktar soğuk yiyecek var,” dedi Sidroc sertleşmiş bir dilim ekmeği, yilandan geriye kalanları ve bir parça peyniri işaret ederek.

Yılan etiyle gözümü korkutacağını sanıyorsa, bir Viking kadınının inatçılığını hafife alıyor demektir. Bu alanda erkeklerden on kat daha üstünüzdür. İnatçılıkta onu her zaman geride bırakabilirim. Eti ısırp Sidroc’a baktı, adama bir şey söylemesi için meydan okuyordu. Ekmek ve bira ile birlikte bile yemeği yutmak zordu ama zayıflığını göstermeyecekti.

Gereksiz yere çaba gösteriyordu, çünkü ne Sidroc ne de Ivar ona bakıyordu. Bu nedenle, yılan etini kütüğün altına atıp sadece peynir ve ekmeği yedi.

Devesine binmek için Ivar’ın yanına gittiğinde, “Hayır! Benimle geliyorsun,” dedi Sidroc.

“Neden?”

“Çünkü ben öyle istiyorum.”

Drifa yardım istercesine Ivar’a döndü ama adam sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

“Bana hakaret etmeye devam edeceksen yürümeyi tercih ederim.”

“Neyse ki yağmur yağmıyor. Yoksa burnun havada olduğu için boğulurdun.”

“Kabalık yapında mı var?”

“Öyle olmalı,” dedi Sidroc ve aniden Drifa’yı havaya kaldırdı. Uzun süre onu devenin üzerine koymadan havada tutup baktı. “Ağlamaktan gözlerin kıpkırmızı olmuş, dudakların şişmiş.”

Drifa kaskatı kesildi.

“Ağlaman bitti mi?”

“Bitti.”

“Güzel,” dedi Sidroc ve hepsi buydu. Niyeti özür dilemekse sıcak bir tabağa konan yulaf lapasından daha yavan olmuştu.

Tuhaf davranışı karşısında şaşırان Drifa, yolculuğun ilk bir saati boyunca sessiz kaldı. Ancak ne yazık ki, yaslandığı adamın son derece farkındaydı. Temiz vücudunun ve giysilerinin kokusunun, devenin dizginlerini idare ederken hareket eden kaslı kollarının, kulağına doğru nefes alışının, sırtında hissettiği kalp atışlarının, kalçalarını kavrayan bacaklarının, sırtına baskı yapan erkekliğinin. Sidroc’un bir erkek ve onun bir kadın olduğunu yüzüne vuran tüm fiziksel hatırlatmaların etkisi altındayken, öfkesini, üzüntüsünü ya da diğer duygularını muhafaza etmesi zordu.

En sonunda, birdenbire, “Bana kızımından bahset,” dedi Sidroc.

Drifa onun bu isteğini reddetmeyi düşündü ama sonra tüm kabalığına rağmen Sidroc’un bilmeye hakkı olduğuna karar verdi. “Runa önceleri zor bir çocuktı. Süt annesi tarafından doğru düzgün beslenmemişti ve yeterince temizlenmediği için altı tahriş olmuştu. Eydis’in suçu değildi. Kardeşin Svein tüm emeğini ve sütünü kendi bebeğine vermesini istemiş.”

Sidroc’un arkasında kaskatı olduğunu hissetti.

“Niyeti seni cezalandırmak değilmiş. Baban bebek için sadece gerekli olanın yapılmasını emretmiş.”

“Babamın haberi olmadan bebeği Stoneheim’den nasıl çıkardın? Ne olduğunu sanıyor?”

“Bu kulağa korkunç gelecek.”

“Sanki daha önce yaptıkların değilmiş gibi?”

“Yine bana hakaret etmeye başlayacaksan konuşmayı bırakacağım.”

“Devam et,” dedi Sidroc isteksizce.

“Köyde öksürük hastalığından ölen bir bebek vardı. Babanın kalesine girmeyi başardık...”

“Bekle. Stoneheim çok iyi korunur. Savunmasından içeri sızmak basit bir iş değildir.”

Drifa omuzlarını silkti. “Kız kardeşlerim ve ben akıllıyızdır. Ayrıca Tyra deneyimli bir savaşçıdır.”

Sidroc burnundan gülererek düşüncesini belirtti.

“Gerçekten. Ayrıca riske girmedik.”

Sidroc ağır bir küfür savurdu. “Riske girmediniz mi?” dedi. “Babamın torununun ‘çalındığını’ düşünmesi bir yana, adamın yanına yaklaşmanın bile riske girmek anlamına geldiğinin farkında değil miydiniz?”

“Babanın çocuğun yaşamasını istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyordu ama bu onun verebileceği bir karardı, ruhu günah kadar kara olsa bile, olduğundan değil, ama şerefini lekeleyen herkese kızar.”

“Bebegi kurtardık. Nasıl yaptığımızın önemi yok,” diye karşı çıktı Sidroc.

“Bunu anlayamayacak kadar kalın kafalı mısın? Babamın sana neler yapabileceğini bilmiyor musun... Seni öldürmeden ya da fidye için babana göndermeden önce? O istediği kişinin ırzına geçer ve masum kadınları herkesin önünde zina yapmaları için adamlarına vermeyi alışkanlık haline getirdi.”

Drifa suratını buruşturdu. “Anlıyorum ama olan olduğu-na göre niye bu kadar büyütüyorsun?”

“Çünkü gelecekte de bu tür aptalca kararlar verebileceğinden şüpheleniyorum.”

“Bu seni ilgilendirmez. Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum, birçok kez bana bunu hatırlattın.”

Sidroc sabrını kontrol etmek istercesine birkaç kez yüksek sesle nefes alıp verdi. Erkekler Drifa ve kız kardeşlerinin yanındayken bunu sık sık yapıyorlardı, özellikle de babası. “Pekâlâ, babamın şatosuna kimseye çaktırmadan nasıl girdiğinizle ilgili bu muhteşem hikâyeyi anlatmaya devam et.”

“Alaycılığa gerek yok.”

Sidroc onun kalçasına çimdik attı. “Devam et.”

“Vana, muhafızlardan biriyle flört ederken, Breanne süt annenin sade senin bebeğinle değil kardeşinin bebeğiyle de ilgilendiği odayı buldu. Süt anne elbise dolabına gidince Breanne odaya sert bir Frenk şarabı bıraktı. Süt anne sarhoş olunca içeri girip ölen bebekle yaşayan bebeği değiştirdim.”

“Aklını mı kaçırdın? Kız kardeşlerinin kocaları eşlerinin neler yaptıklarını biliyor mu? Dayak yemen gerekir. Hatta güvende olman için bir yere kapatılman gerek.”

“Küçük bir teşekkür yeterli olurdu.”

“Senin de alaycı olmana gerek yok.”

Drifa omuzlarını silkti. “Her neyse bebekle birlikte kaçmayı başardık ve herkes çocuğunun öldüğünü sandı.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Şey...”

Sidroc homurdandı.

“Süt anneyi de kaçırdık, Tyra muhafızlardan birini kılıcının düz tarafıyla vurmak zorunda kaldı, Vana adamlardan birinin kasıklarına dizini geçirdi ve dikkatlerini dağıtmak için sanırım mutfakta küçük bir yangın çıkarmış olabiliriz.”

Drifa önce gürüldeyen bir ses duyup sonra Sidroc’un sarsıldığını hissedince onun gülmemek için kendini tuttuğunu anladı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu en sonunda.

“Sensin,” dedi Sidroc nefes nefese.

“Küçük bir teşekkür yeterli olurdu,” dedi Drifa bir kez daha.

Sidroc duraksadı. “Bebeğimi kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi ve dudaklarını Drifa’nın boynunun kıvrımına dokundurdu.

O fısıltıyı andıran öpücük kaderini mühürledi. Drifa nefret edilesi adama âşık olmuştu.

Yirmi İkinci Bölüm

Sidroc, Drifa'ya artık eskisi kadar kızgın değildi, yine de onu deveden aşağı atmayacak kadar güvenmiyordu. Henüz onu aşağı atmak gibi bir planı yoktu ama kızının Stoneheim'da ne kadar mutlu olduğu ve gitmek zorunda bırakılırsa ne kadar üzüleceği hakkında konuşmayı bırakmadığı sürece elbette fikri değişebilirdi.

Doğrusu, Sidroc kendi içinde çelişiyordu ve Drifa'nın onu daha fazla kıskırtmasına ihtiyacı yoktu.

“Kızımın benimle olmasını istiyorum,” diye üsteledi.

“Ama Runa'yı tanımıyorsun,” dedi Drifa. “Birbirinize yabancı olacaksınız.”

“Peki bu kimin suçu?”

“Runa'yı geçtim, henüz kendine ait bir evin bile yok.”

“Bir yer bulurum, ayrıca ona Runa demekten vazgeç.”

“O sadece bu ismi biliyor. Alışsan iyi edersin. Runa'ya kim bakacak? Ne eşin ne de kadın hizmetkârın var.”

“Olacak.”

“Evlenecek misin?” diye sordu Drifa tıkanmışçasına tuhaf bir ses tonuyla.

Aslında o kadar da tuhaf değildi. Drifa'nın onun evlenip kendi ailesini kurmak için kızını alacağından korktuğunu biliyordu. Peki bunu neden yapmayacaktı ki? "Hayır. Evlenmeyeceğim. En azından, şimdilik. Neden sordun? Yoksa gönüllü müsün?"

"Tanrılar aşkına, elbette hayır!"

"Çok fazla karşı çıktığını düşünüyorum. Ama bu fikri hemen aklından çıkar. Evlilik senin için söz konusu değil."

"Ahhhh! Sanki teklifini kabul edermişim gibi!"

"Kadınlar tartışmayı kaybettikleri zaman hep, 'Ahhhh!' diye bağırırlar."

"Bu bir tartışma değil."

"Beni kandırabilirdin. Yine de açıklık getirmek istiyorum, kızım için bir kadın istiyorum, kendime eş değil."

"Küçük bir kızın yapmayı sevdiği şeyler hakkında ne biliyorsun?"

Sidroc kendi küçüklüğünü düşündü. O zamanlar babasının zalim ellerinden kaçıp çocukluğunu yaşayabiliyordu. Sırıttı. "Ona nasıl uzağa tüküreceğini ya da müstehcen şarkılar söylemeyi öğretebilirim."

Her zamanki gibi ona bakarak cıcıkklamak yerine, Drifa sırtıp, "Bahse girerim senden daha uzağa tükürebilirim, ya da attığım taşı suyun üzerinde daha uzağa sektirebilirim. Babam öğretmişti," dedi.

"Hazır aklıma gelmişken, seni ve kız kardeşlerini baban büyüttü, etrafınızda size annelik edecek kimse yoktu ama gayet iyi yetişmiş görünüyorsunuz."

"Hah!" Bu Drifa'nın tartışmada hezimete uğradığında verdiği tipik tepkilerden biriydi. Lucy'ye veda etmek için paldır küldür yürümeye başladı.

Üç gün boyunca deveyle seyahat ettikten sonra nihayet çölden çıkıp Bizans sınırlarına girmişlerdi. Bu güvende oldukları anlamına gelmiyordu. O sırada yolculuğun geri kalanı boyunca kullanmak üzere develerini atlarla takas ediyorlardı.

“Ivar, yalnız konuşabilir miyiz?” diye sordu Sidroc.

Ivar kafasını sallayıp mola verdikleri köyün ahırında diğer tarafa doğru yürüdü.

“Prens Drifa’nın Miklagard’a yeniden girmesi beni endişelendiriyor. Esir alınmasına yardım eden kişiler hâlâ şehirde.”

Ivar kafasını salladı. “Ben de aynı endişelere sahibim.”

“Bence önden gitmelisin. Arayı yeterince açtık, ad-Devlah’ın adamlarının şehirdekilere bu kadar kısa süre içinde haber salabilmiş olduğunu sanmıyorum.”

“Sence bu olana dek ne kadar vaktimiz var?”

“En fazla iki gün. Umarım o zaman dek Finn ve diğerleri varmış olur.”

“Planın nedir?”

“Drifa benimle olacak, sen saraydaki ve Ianthé’nin dükânındaki tüm eşyalarını alana dek yolculuğumuzu erteleyeceğim. Yelkenlisini denize açılması için hazırlayabilirsin ama St. Barbara Kapısı’nın yakınındaki limana getir. Böylece şehre vardığımızda Drifa’yı doğrudan gemisine götürürüm ve hemen Boğaz’ın kuzeyine doğru açılırsınız. Şehirden ayrılmanın en kısa yolu bu.”

“Prens Miklagard’da son kez dolaşamamaktan hiç hoşlanmayacak. İncelemek istediği daha çok bahçenin, veda edeceği çok insanın, göreceği çok şeyin olduğunu söyleyecek.”

“Biliyorum ama bu kararı onun yerine vermeliyiz.”

Ivar kafasını sallayıp onayladı. “Babası da böyle olmasının isterdi.” Sonra Ivar gülümsedi. “Yerinde olmayı hiç istemezdim. Prenses planını öğrendiğinde deliye dönecek.”

“Ben onun çaresine bakarım,” dedi.

Ama tam o sırada Drifa yanlarına yaklaşıp, “Umarım benden bahsetmiyorsundur,” dedi.

“Elbette senden bahsetmiyorum,” diye yalan söyledi Sidroc. “Şu taraftaki satın almayı düşündüğüm kısırağı kastediyordum. Biraz huysuz ama üstesinden gelebilirim sanırım, sence de öyle değil mi?”

Drifa şüpheli görünüyordu.

Ivar yiyecek bir şeyler almak için izinlerini istedi, Sidroc gitmek için bu fırsatı kaçırmayacağını biliyordu. Drifa’nın şüphelenmemesi için Sidroc’un onu meşgul etmesi gerekiyordu. “Senin için bir sürprizim var, Drifa,” dedi.

Kadın temkinli bir şekilde onu süzdü.

“Bu gece banyo yapıp yumuşak bir yatakta uyumaya ne dersin?”

Drifa içini çekti. “Böyle bir şey mümkün mü?”

“Ahırın sahibi küçük bir havuzun olduğu bir çiftlikten bahsetti, ayrıca seyahat edenler için temiz ot yatakları da varmış. Kulağa nasıl geliyor?”

“Bana bundan daha fazla mutluluk verebilecek bir şey düşünemiyorum.”

Ben düşünebiliyorum.

“Her şeyi düşünüyorsun.”

Tahmin bile edemezsin.

Drifa, Ivar’ın ortada olmadığını anladığında karanlık yeni çökmüştü.

Sidroc ile Ivar, onu köyden yaşlı Yunan bir çift olan Stamos ile Vera'nın onlara sıcak ekmekle birlikte doyurucu kuzu eti ve mercimek sunduğu ve yakındaki temiz olduğunu sağladıkları bir havuza yönlendirdikleri çiftliğe götürmüşlerdi. Başka bir deyişle çiftlik hayvanlarının artıkları, karışmaması için bu kısımdan uzak tutuluyorlardı. Onlara sabun ve temiz giysiler bile vermişlerdi.

Önce Drifa yıkandı ve evet, tekrar yalnız kalmanın tadını çıkararak pırıl pırıl saçlara ve parlak tırnaklara geçiş yapması belki biraz uzun sürdü. Bu fırsatı değerlendirip kirli giysilerini de yıkayıp kurumaları için çalılığa astı.

Elbette Arap çadır kentinden kurtulduktan sonra ilk kez çıplak kalıyordu ve kınalanan göğüs uçlarını ilk kez görüyordu. Harem ağası ona ve Ianthe'ye bunun birçok erkeğe çok çekici geldiğini söylese de, ona çok gülünç gelmişti. Kınanın geçmesi aylar alacaktı. İyi ki evli değildi. Kuzeyli bir adam bu haline çok gülebilir ya da fazlasıyla afallayabilirdi. İskandinav topraklarının her yanındaki halk ozanları, "Kınalı Göğüs Uçlarına Övgü," adlı şiirler yazardı. Ve insanlar başka nerelerini kınalandığına dair kendi aralarında fısıldaşırdı. Tanrılara şükür başka yerlerini kınalamamışlardı ama kaçmamış olsaydı muhtemelen bundan da kurtulamayacaktı.

Yıkandıktan sonra, geceyi geçirmeyi planladıkları ahıra gitti ve bu kez de Sidroc yıkanmaya gitti. Drifa temiz *gunna*'sıyla temiz samana serilmiş temiz yün battaniyede oturmuş saçlarını tararken, hayattaki basit şeylerin ona böylesine keyif vermesine şaşıyordu.

Ama o sırada Sidroc geri döndü.

Sidroc onu bu keyif verici şeylerden mahrum bırakmıyordu. Sadece onu huzursuz ediyordu.

O da yıkanmış ve temiz giysilerini giymişti. Hatta tıraş bile olmuştu. Ve bir Kuzeyli adamın bile hakkının olmadığı kadar yakışıklı görünüyordu.

Drifa saçlarını taramaya devam ederken, Sidroc yüzünün yanındaki uzun tutumları ördü. Drifa bunun kendini beğenmişlikle bir ilgisi olmadığını biliyordu. Vikingler uzun saçlı olmayı severlerdi ama saçlarının gözlerinin önüne gelmesinden hiç hoşlanmazlardı. Buna rağmen örgüleri çekiciliğini artırıyordu ve muhtemelen Sidroc da bunu biliyordu.

Drifa tarağını bırakıp battaniyesini düzeltirken, “Ivar ile nerede uyuyacaksınız?” diye sordu. Sidroc cevap vermeyince dönüp ona baktı.

Sidroc bakışlarını kaçırıp yakınlarındaki bölmelerde duran yeni satın aldıkları atları kontrol ederek oyalandı.

Geri döndüğünde Drifa tekrar denedi. “Sidroc? Soruma cevap vermedin.”

“Ivar gitti.”

“Nereye gitti? Bizans’a geldiğimizden beri adam bir an olsun yanımdan ayrılmadı. Benim için bir yelkenlinin altına yapışan midyelerden farksızdı.”

“Bir süreliğine altındaki midye ben olacağım.”

Herhalde sandığı şeyi kastetmiş olamazdı. Özellikle de genellikle ona karşı beslediği nefret ve umursamazlık düşünüldüğünde. “Neden? Ivar nereye gitti?”

“Önden Miklagard’a gitti.”

“Neden?”

“Hazırlık yapmak için.”

“Neler oluyor?”

“Şehirde sana karşı bazı tehlikeler olacağını düşündük. Belki Milonas. Belki de başkaları. Ad-Devlah’ın tüm bu kötülükleri tek başına planladığına inanmıyoruz.”

“Biz. Biz. Biz. ‘Biz’ de ne demek oluyor? Neden kimse bana danışmadı?” *İçimde kötü bir his var. Çok ama çok kötü.*

“Bu erkek işi,” diye mırıldandı Sidroc.

Yakınımnda çömlük bir sürahi olsaydı, bu aptalın kafasına indir-meyeceğime dair söz veremezdim. “Ne dedin sen?”

“Hiçbir şey.” Sidroc derin bir iç çekti. “Bunu sakın zor-laştırma, Drifa. En iyi seçenek bu, çok geçmeden Ivar’a ye-tişiriz.”

Drifa gözlerini kısarak şüpheyle ona baktı. “Az önceki so-rumu tekrarlamama izin ver. Bu gece nerede uyumayı dü-şünüyorsun?”

“Burada,” dedi.

Biliyordum, biliyordum. Aptal! “Hayır, burada uyuyamaz-sın. Seninle tekrar sevişmeyeceğim.”

“Belki de böyle bir şey isteyip istemediğini sorana dek beklemelisin.”

Drifa’nın yüzü kıpkırmızı oldu. “Git ve kendine uyuya-cak başka bir yer bul.”

“Hepsi pis. Endişelenme, sana dokunmayacağım.”

Drifa onun sözüne güvenebilirdi ama Sidroc başka bir şey daha ekledi.

“İstemediğin sürece.”

Sonra kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu. Her birini çıkar-dı. Kollarını yukarı kaldırıp iyice esnedikten sonra battani-yesinin üzerine uzandı.

“İyi geceler, Drifa.”

Gerçekten de benden uzak durmaya mı çalışıyor? Drifa ona inanabilirdi, ancak bir şey onu ele veriyordu. Ereksiyonu la-net olası bir bayrak direği gibi dikiliyordu.

Drifa onu işaret ederken tutmaya çalıştığı kahkahasına

engel olamadı. Battaniyenin öteki ucunda tamamen giyinik bir şekilde uzandığında bile kıs kıs gülmek ve kıkırdamak arasında gidip gelmeye devam etti.

“İyi geceler, Sidroc,” dedi nihayet sakinleştiğinde. *Bunun iki kişilik bir oyun olması harika değil mi?*

Sidroc’un “Hiç komik değil,” diye homurdandığını duyduğunda neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

“Evet, komik.”

“Bir adamın erkekliğiyle dalga geçmek hiç hoş değildir.”

Drifa yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Havanın serinliği ve olmaması gereken bir ışık onu gecenin bir yarısı uyandırdı. Bir meşalenin yakılıp duvardaki desteklerden birine yerleştirildiğini fark etti. Ve her nasılsa, kıyafetleri eriyip gitmişti.

En şaşkınlık verici olan şey ise –gardını indirdiği için tam bir aptal olsa da– İskandinav topraklarındaki en alçak herifinonun üzerine doğru eğilmiş ağzı açık bir şekilde kınalı göğüs uçlarına bakıyor olmasıydı.

Anlaşılan şakanın kurbanı olmuştu.

Sidroc kahkaha mı atması gerektiğini yoksa gözlerinin önündeki muhteşem manzara karşısında neşeyle haykırması mı gerektiğini bilmiyordu. Drifa’nın çıplak bedeninin yanına uzanmış manzaranın tadını çıkarıyordu. Epey inanılmaz bir manzaraydı.

Drifa’nın aniden kızılımsı kahverengi göğüs uçları belirmişti. Açık kızılımsı kahverengi! Bu ya istekli bir erkeğin gerçekleşen fantezisiydi ya da büyük bir jestti. Sidroc birincisi olduğunu düşünüyordu.

“Neden çıplağım?” diye sordu Drifa aniden gözlerini açarak.

Bir kadın bundan daha aptalca bir soru sorabilir miydi? “Uykunda inliyordun, ben de yaranın olup olmadığına bakmanın iyi olacağını düşündüm.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Denemeye değerdı.” Sidroc dikkatini tekrar Drifa’nın göğüslerine verdi. “Ne oldu?” diye sordu olabildiğince saklamaya çalıştığı bir şeytanlıkla.

“Sana daha önce de söyledim, harem ağası tüm çiçek tomurcuklarını kınaladı, Ianthe’ninkileri bile.”

Battaniyenin yanındaki *gunnasına* uzandı.

Ama Sidroc ondan önce davranıp elbisesini uzağa fırlattı.

Çiçek tomurcuğu mu? Yoksa bu... “Bana daha önce söyledin mi? Hayır! Söylesen böyle bir şeyi mutlaka hatırlardım.”

“Bizi kurtardığında, sana mermer erkeklik organından ve kınalanan göğüs uçlarımızdan bahsettiğimi hayal meyal hatırlıyorum.”

“Seni tekrar gördüğüm için sevinçten zihnim durmuş olmalı.” *Ya da öyle bir şey.*

“Dalga mı geçiyorsun?”

Kim? Ben mi? “Asla. Şunu bilmelisin ki... Hayır, üzerini örtme. Henüz bu sanat eserine yeterince hayranlık göstere-medim.” Sidroc işaret parmaklarıyla Drifa’nın göğüs uçlarının dış hatları üzerinde daireler çizdi.

Drifa ellerine vurarak uzaklaştıınca Sidroc dilediği şekilde, uzun uzun ona bakabilmek için onun ellerini iki yanına sabitleyerek karşılık verdi.

“Söylediğim gibi, erkeklerin bazı şeyleri kadınlardan daha farklı gördüğünü bilmelisin. Bakmayı severiz, bir ka-

dın vücudunda bir erkeğin gözlerine hitap edecek birçok nokta olsa da bunlar..." Sidroc kırmızı uçlu göğüslerini işaret etti. "Bir erkeğe, 'Bana bak. Bana dokun. Tadıma bak,' diyen bayraklar gibi."

"Bu duyduğum en saçma şey. Özellikle de söz konusu gülünç göğüslerim olduğu için. Her neyse artık bunu yapmayacağımıza karar verdiğimizizi sanıyordum."

Neyi? Kırmızı göğüs uçlarına bakmayı mı? En iyisi neyi kastettiğini sormaktı. "Bunu derken?"

"Seks."

Çabuk bir şeyler düşün, Sidroc. "Ah."

"Kendimi kocama saklıyorum."

Ah, yüce Tanrılar aşkına! "Sana bazı haberlerim var, prenses. Saklayacak hiçbir şeyin kalmadı. Çoktan onu bana verdin." *Kendimi suçlu hissetmem gerekir. Suçlu hissediyor muyum? Benden aldığı onca şeyden sonra hiç de suçlu hissetmiyorum. Ama şimdi bunu düşünmeyeceğim.*

"Bekaretimden bahsetmiyorum ahmak, ayrıca o hatamı bana hatırlanman hiç hoş değil."

"Hata mı?" dedi Sidroc kahkaha atarak.

"Hişşş. İnekleri ve atları uyandıracaksın."

Neden umurumda olsun ki?

"Göğüslerime bakmayı bırak."

Aklını mı kaçırdın, prenses? Göğüslerine bakmadan nasıl durabilirim? Bu aklıktan gözü dönmüş bir adamın önüne kızarmış yaban domuzu koymak gibi bir şey. Belki de bunu ona söylememeliyim. İstemeye istemeye bakışlarını Drifa'nın yüzüne çevirdi. İşe yaramadı. Görüntü hâlâ zihnindeydi. "Bekaretin değilse sakladığın şey ne? Ve kimin için saklıyorsun?"

"Sevişmenin tutku-seksi için fazla değerli olduğuna karar verdim."

“Tutku-seksi mi?” *Belki de aklını kaçıran benimdir.*

“Evet, sevgiyle sevişmeye kıyasla yapılan seks.”

Şimdi de seks uzmanı mı oldu?

“Seks evli ya da evlenmek üzere olan ve birbirine değer veren kadın ve erkek arasında olmalı.”

Kadın nakaratı! Dervişlerin suçu. Onların İskandinav topraklarına adımlarını atmalarına asla izin vermemeliydik.

“Ianthe ile bu konuda konuştuktan sonra bu karara vardık.”

Ianthe’yi öldüreceğim. Yüzlerce kez seviştikten sonra rahibeye dönüşüyor. Ve Drifa’yı da beraberinde götürüyor. Buna izin vereceğimi hiç sanmıyorum!

“Önemsemeden sevişmek sabun olmadan yıkanmaya benzer.”

Ne? “Önemişiyorum,” dedi Sidroc.

“Yalancı,” diye karşılık verdi Drifa.

“Her neyse seks anlaşmamızı sona erdirmek isteyen bendim.” Ne? *Şimdi de kendimi seksten vazgeçirmeye mi çalışıyorum?*

“Ve?”

Aklım başıma geldi. “Fikrimi değiştirdim.”

“Bu ne zaman oldu?”

Buna inanamıyorum. Çıplak. Ben de çıplığım. Daha önce yaptığımız bir sohbet hakkında tartıştığımıza inanamıyorum. Cinsellikten uzak kalmak beynimi etkilemiş olmalı. “Üç gün boyunca kucagımda zıplayarak sana karşı istek duymama neden oldu.”

“Kucagında zıplamıyordum. Deve yüzündendi.”

Sidroc omuzlarını silkti. *Şimdi de develer hakkında mı konuşacağız?*

“Bana bu şekilde bakarken karşında çıplak yatmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

Ama ben çok hoşlanıyorum. Hem de çok. “Sevişmeyeceksek, ufak tefek şeylerle tatmin olmalıyım. Tadına bakabilir miyim?”

“Neyin?” diye sordu Drifa şüphyle.

“Göğüs uçlarının.” *Ama başka yerlerin de açlığını dindirebilir.*

“Kesinlikle hayır.”

“Yıkanınca çıkıyor mu?”

“Yıkanınca çıksaydı, sence hâlâ böyle görünür müydü? Sırtımayı kes.”

“Belki de senin için çıkarmama izin vermelisin. Ellerim nasırlı, yumuşak bir sabunla rengi bir ölçüde açabilirim.” *Ya da isteğini artırabilirim.*

Önerisini bir saniye kadar düşündü ve Sidroc tahrik olmaya başladığından şüphelendi. Biraz da olsa. “Aslına bakarsan Bahir’in cariyelerinden biri zeytinyağı ve tuz karışımının rengi açabileceğini söylemişti.”

“Gördün mü? Tenimin doğal yağı ve tuzuyla nasırlı eller işe yarayabilir. Harika.” Yanlarında tuttuğu kollarını bırakıp göğüslerine doğru uzandı.

Drifa bu fırsatı değerlendirip altına girdi ve karnının üzerinde dönüp ayağa kalktı. Sidroc tepki göstermeden *gunna*’sını kafasına geçirmişti bile. Anlaşılan cadı kovalamacadan büyük bir zevk alıyordu.

Doğrusu o da zevk alıyordu.

“Rengi hafifletmenin başka bir yolu daha var,” dedi Drifa’ya hınzır bir gülümsemeyle. “Dışarıda çıplak bir şekilde uzanırsam, gün ışığı rengi soldurabilir.”

Ah, aklıma soktuğunuz kötü düşüncelere bakın, prenses. Kötü, kötü, kötü! “Harika bir fikir,” dedi olabildiğince ciddi bir ifa-

deyle. “Yarın atına çıplak binebilirsin, dinlenmek için durduğumuzda zeytinyağı ve tuzla göğüslerini ovarım, böylece tüm çareleri denemiş oluruz.”

“Hep böyle azgın mısındır?” Drifa, Sidroc’un erkeklik organına bakıyordu.

“Sadece senin yanındayken.” *Ve bu gerçektir.*

“Meşaleyi söndür, uyumak istiyorum. Böylece gülünç göğüslerimi göremezsin ve sallanmayan kısmın tekrar sallanabilir hale gelebilir.”

“Sana bazı haberlerim var, prenses. Sallanmayan kısmım hiçbir yere gitmiyor.” *Senin yardımın olmadan.* İsteğini yerine getirmek için kalktığı anda sadece erkekliğine değil, arkasına da baktığını fark etti. Ve gördüklerinden hoşlanmıştı.

Zifiri karanlıkta tekrar yanına uzandığında, “Gördün mü, çiçek tomurcuklarını zihnimde hâlâ görebiliyorum,” dedi Sidroc. “Senin için aldığım harem kıyafetini giydiğini ve ince kumaştan belli olan kırmızı tomurcuklarını görebiliyorum. Ayrıca göğüs ucu halkalarıyla kınalı göğüs uçlarının daha da büyüyüp kızardığını da görebiliyorum. Ve sonra, vay canına! Zihnimde çok ayıp bir resmin belirdi...”

“Kes! Bu kadar zihin resmi yeter!” Drifa diğer tarafa dönüp ondan uzaklaştı. Sidroc’un uzantısının ucu kalçasına değiyordu.

Aman ne güzel!

Ama sonra, “Lanet olsun! Artık benim de zihnimde resimler belirliyor,” deyince bakış açısına bağlı olarak ârı ya berbat etti ya da güçlendirdi.

“Göğüs uçların mı?”

“Hayır, göğüs uçlarım değil, seni salak. Ata çıplak bindiğimi görüyorum.”

Sidroc da aynı şeyi düşünmeye başladı ve Drifa erotik bir şekilde başka bir şey eklediğinde bundan hoşlandı.

“Ve at sensin.”

Sidroc yüksek sesle inledi.

Bu gece hiç uyuyamayacaktı. “Kendi bacağından asılmak” atasözüyle kastettikleri şey bu muydu?

Yirmi Üçüncü Bölüm

Drifa önceki gece pek uyumamıştı ve Sidroc'un huysuzluğuna bakılırsa o da uyumamıştı. Atlar için develerin çok üzerinde bir para ödedikleri ahıra vardıkları andan itibaren onunla uğraşmaya başlamıştı.

"Tüm Tanrılar ve Tanrıçalar adına bu kez ne yapıyor-sun?" diye bağırınca şaşkınlıktan onu neredeyse yere düşürecek-ti.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum, ahmak?"

"Deri çantaya deve dışkısı dolduruyor gibi görünüyor-sun."

"Evet. Bunu İskandinav topraklarına götüreceğim. İmparatorluk Sarayı'ndaki bahçıvan, bitkiler için harika bir gübre olduğunu söylemişti."

Ellerini beline koyan Sidroc aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu. "Şehre varana kadar iki ya da üç gün boyunca gerçekten de bir çantada dışkı taşımana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Gerçekten de bana herhangi bir konuda izin verip ver-

meme lüksüne sahip olduğunu mu sanıyorsun? Zaten senin atında taşımayacağım.”

Sidroc, umutsuz vakaymışçasına kafasını sallarken, Drifa kürekle çantayı doldurmaya devam etti. Çalışırken nefesini tutuyordu, bu yüzden Sidroc’un önce ne söylediğini duymadı. Sonra ona bazı giysiler verdiğini gördü.

“Bunlar sana uyar. Ahır sahibinin oğluna aitmiş.”

“Erkek kıyafeti mi? Benim için mi?”

Sidroc evet anlamında kafasını salladı. “Görünüşünü olabildiğince değiştir. Şapkayı da tak ve saçlarını altına sok. Ve kur yapar gibi dudaklarını büzüştürmemeye çalış.”

Drifa son cümlesine aldırış etmeyip ona uzattığı şeyler aldı. “Bu gerçekten gerekli mi?”

“Neden riske girelim ki? Bir noktada takip edileceğimiz kesin. Umarım onlardan daha hızlı çıkarız.”

Sidroc’a karşı çıkamazdı, kısa bir süre sonra çalıların arasından artık Drifa olarak değil de tunik ve diz altı pantolon giymiş bir erkek çocuğu olarak çıktı.

“Drifa!” diye bağırdı Sidroc onu ilk gördüğünde.

“Drifa değil. Yeni adım Askell. Bu ismi hep sevmişimdir.”

“Offf! İsme bak. Asker desen daha iyiymiş.”

Drifa onun şakasına sadece gülümseyip ona yeni kılığını farklı açılardan gösterdi.

Sidroc inledi, zaten pantolonunun kalçalarına iyice oturduğunun farkında olan Drifa’nın maksadı da buydu. Önceki gece aklına soktuğu “hayallerden” sonra Sidroc bu işkenceyi fazlasıyla hak ediyordu. Doğrusu aynı durum bu sabah da devam etmişti. Sidroc ona ateşli bir şekilde her baktığında Drifa sıcaklığı iliklerinde hissediyordu. Sidroc’un yanından

uzaklaşırken kalçalarını her zamankinden daha fazla sallamasının nedeni bu olmalıydı.

Sidroc'un homurdandığı küfür Drifa için bir ödül gibiydi.

O gün köylerden ve çiftliklerden uzak durarak sakince yol aldılar, çünkü Sidroc ne kadar az dikkat çekerlerse o kadar iyi olacağını söylemişti ve Drifa da ona hak vermişti. Sadece arada sırada su içmek, atları beslemek ve soğuk yiyeceklerini yemek için mola verdiler. Tanrılara şükür bu kez tütsülenmiş yılan yoktu. Stamos ile Vera'nın o sabah çiftlikten ayrılmadan önce onlara verdikleri kuzu eti dilimlerini, peynir ve ekmeği akarsu kaynağından avuçlarıyla içtikleri suyla midelerine indirdiler.

Tüm gün boyunca aralarındaki çekim – Drifa'nın gerilmesine neden olan ve halsizliğini kışkırtan şey– bitmek bilmedi. Drifa bunun karşılıklı olduğunun farkındaydı.

Yan yana ilerlerken Sidroc ona bir bakış attığında göğüs uçları sertleşiyordu.

Drifa ona baktığında ise Sidroc'un kasıklarındaki hiç inmeyen şişliği görüyordu.

Su içmek için eğildiğinde Sidroc'un bakışlarını kalçalarından ayırmadığını fark etti.

Sidroc dudaklarındaki suyu yalarken, Drifa dudaklarının başka yerlerde olduğunu hayal etti.

Drifa elini sırtına koyup ağrıyan kaslarını esnetirken, Sidroc onu ancak açlık olarak ifade edilebilecek bir duyguyla izledi.

Eğer bu konuda bir şey yapmazsa akşam olmadan aklım kaçırıp saçlarını yolmaya başlayacaktı. O nedenle, dağ yolunda yan yana ilerlerlerken, sohbet ederek dikkatini dağıt-

maya çalıştı. “Bana planlarından bahset,” dedi. “Runa ile ilgili planlarından değil. Kızının hayatta olduğunu bilmeden önce Vereg Muhafızları’ndan ayrılmaya karar verdiğinde ne yapmayı düşünüyordun?”

“Finn ile Bizans’tan sıkılmıştık. Bizim olmayan, bitmek bilmeyen savaşlardan dövüşüp duruyorduk. Ve iklim. Evet, gerçekten de arada sırada kara gömülmeyi ve yakıcı soğuğu özlediğimiz oluyordu. Ayrıca Kuzeyliler için fazla rahat bir yaşam tarzımız vardı.”

“Peki karar verdiğin şey daha mı tercih edilebilir?”

“Sana evlenme teklif ettiğimde, parasız ve evsizdim, sahip olduğum her şeyi bir yıl önceki yangında kaybetmiştim. Artık durumum daha farklı. Kendi evimi kurmayı düşünüyorum.”

“Orkney’lerde mi? Bir keresinde oradan söz etmemiş miydin?”

“Hayır. Orkney’ler aklımdan geçmişti, orada da çok sayıda Kuzeyli yaşasa da İskandinav topraklarını tercih ederim. Babama uzak bir yerde ama kendi topraklarımda yaşamak istiyorum. Bu yüzden kızımın bu resimde nasıl bir yeri olduğunu sormayı aklımdan bile geçirme.” Yanlışlıkla kullandığı resim kelimesinin önceki gece zihinlerinde beliren “resimleri” aklına getirdiğini görebiliyordu. Bunun üzerine, her ikisinin de dikkatlerini başka yöne çekmek için kendi sorularını sormaya başladı. “Neden evlenmedin?”

Drifa omuzlarını silkti. “Evlenmeyi istedim ama bana evlenme teklifi eden her adamda onu reddedecek bir neden buldum. Babamın karşıma getirdiği adamların bazıları en çaresiz kızı bile ürkütecek yapıda olsalar da hepsi o kadar da kötü değildi.”

“Ve sen çaresiz değildin.”

Bana evlenme teklif ettiğinde senin olduğun gibi mi? “Bana evlenme teklif ettiğinde bile çaresiz değildim.”

“O halde neden kabul etmedin?”

Ona gerçeğin ne kadarını söyleyebilirim? Akan kan gibi duygularımın ne kadarını dökebilirim? Duraksadı. Tehlikeli bölgeye giriyorlardı. En azından, onun için tehlikeliydi. “Senin sevebileceğim bir adam olduğunu düşündüm.”

“Ve seni sevdiğimi sandın?” Sidroc şaşkın bir ses tonuyla sormuştu ve evet, biraz gurur kırıcıydı. Ama en azından dürüsttü.

“Benden hoşlandığını ve zamanla beni sevebileceğini umdum. Çok aptalca, değil mi?” *Gülme. Lütfen, gülme.*

Uzun bir sessizliğin ardından, “Aptalca değil,” dedi Sidroc. “Kızımı kurtarmak için zamana karşı yarışıyor olmanın çaresizliği yüzünden hiçbir şey düşünemiyordum ama sana olan ilgim, o zamanlar bile daha farklı bir şeye dönüşebilirdi.” Omuzlarını silkti. “Kim bilir?”

Drifa üzölmeli mi yoksa umutlanmalı mı bilmiyordu.

O sırada Sidroc sıırttı. “Seni kurtardığımda başka bir şey demiştin. Sadece kınalanan tomurcuklardan bahsetmedin. Mermer erkeklik organı neydi? Pazar yerindekiler gibi mi?”

“Aynen öyle,” dedi Drifa tiksintiyle.

“Onlarla ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Ama orada biraz daha kalsaydım, yapmaya zorlanacaktım. Genellikle eğitim amacıyla kullanılıyorlar.”

“Eğitim amacıyla kullanılan erkeklik organları mı? İşte şimdi gerçekten de meraklandım.”

“Meraklanma. Sandığın gibi değil.”

“Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?”

“Hah! Tüm gün boyunca ne düşündüğünü biliyordum. Aklından geçenleri bilmek için deneyimli bir harem kızı olmaya gerek yok.”

“Aynı şey sizin aklınızdan geçenler için de geçerli, leydim. Tüm suçu bana atmayın.”

Çoğunlukla sessizliği koruyarak hedeflerine doğru ilerlemeye devam ettiler.

Drifa acı çekiyordu. Tunığının sert kumaşı göğüs uçlarını acıtıyordu. Bacaklarının arasındaki atın titreşimleri ısılanmasına neden oluyordu. Sidroc’un yakıcı bakışları ona erotik fikirler veriyordu.

Bir akarsuyun yanında kuytu bir açıklıkta geceyi geçirmek için durduklarında, Drifa öylesine tahrik olmuştu ki artık dayanamıyordu. Sidroc’a baktı, öfkeli hareketlerinden onun da aynı durumda olduğunu anladı.

Drifa inledi.

Sidroc homurdandı.

Drifa “Pes ediyorum,” diyemeden, Sidroc onu havaya kaldırıp bacakları beline dolanmış bir halde bir ağacın gövdesine yasladı. Onu açgözlülükle öperken, Drifa da ıslak öpücüklerle karşılık verdi.

Sidroc bir ara başını geriye atıp tutku dolu gri gözleriyle Drifa’ya baktı. Sadece, “Önemişiyorum,” dedi.

Ve bu yeterliydi.

★

Sidroc böylesine uyarılmış olmasına çok şaşırmıştı.

Bir keresinde tüm denizcileri toz zerrecikleri gibi etrafa dağıtan şiddetli bir fırtına sırasında yelkenlide bulunmuştu. Şimdi de öyle hissediyordu. Rüzgârda savrulan tutku parçası gibi. Bu erotik fırtınanın tamamen kontrolü altındaydı

ve gücüne karşı koyamıyordu. Doğrusu mücadele etmek gibi bir isteği yoktu.

“Uzansak mı?” diye sordu nefes nefese öpücüklerin arasında.

“Bekleyemem,” diye karşılık verdi Drifa ve Sidroc’un pantolonunun bağcıklarını çözmeye başlayarak onu şaşırttı.

Bana uyar. Drifa çabuk öğreniyordu, Sidroc da aynı anda onun bağcıklarını açmaya başladı.

Ön sevişmeyi es geçip ıslak kanalına girerek onu ayağa yapıştırdı. Drifa umursamış gibi görünmüyordu. Hatta göğüslerini göğsüne sürterek memnuniyetini belirten sesler çıkartıyordu.

Bir süre Sidroc dinlendi, tamamen Drifa’nın içindeydi ve hayaları vücuduna değişiyordu. Drifa’nın ona uyum sağladığını ve içinde tutmak istercesine onu kavradığını hissetti. Sidroc organının daha da büyüdüğüne yemin edebilirdi.

Otuz bir yıllık yaşamı boyunca Sidroc sayısız kadınla birlikte olmuştu. Bazılarıyla Ianthe ya da Drifa’nın sapıkça bulabileceğinden çok daha ilginç şeyler yapmıştı. Ama bu... Drifa’yla olan bu mutluluk verici birleşme... Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Drifa’nın dar yolunda gidip gelen şey erkekliği olsa da, çınlayan kulaklarından karıncalanan ayak parmaklarına kadar tüm vücudu olaya dahildi. Nefes almayı bırakamayacağı gibi artık onunla sevişmeyi de bırakamazdı.

En sonunda, Drifa’nın tatlı çığlıklarıyla uyumlu bir şekilde zirveye ulaştı.

Kısa ve hoştu.

Ve son anda geri çekilmek için çok geç kaldığını fark etti.

Ve muhtemelen felaketti.

Bu şekilde mi evlilik tuzağına düşürülecekti? Drifa bunu planlamış mıydı? Hayır, dünyadaki hiç kimse böylesine ani-
den gelişen bir şeyi planlayamazdı.

Dikkatle içinden çıkıp ayaklarını yere indirdi. Drifa ken-
dinden geçmiş bir şekilde ona bakıyordu. “Bu da başka bir
sapıklık mıydı?”

“Hayır, Drifa, bu normal seksti. Neredeyse sıkıcı.”

Drifa gözlerini kocaman açtı. “Sıkıldın mı?”

“Hayır. Doğrusu kendimi o kadar kaptırdım ki gözlerim
yuvalarından fırlayacaktı.”

Drifa gülümsedi. “Güzel. Sadece tuhaf şeylerden hoş-
landığımı düşünerek endişeleniyordum.”

Sidroc ona gülümserken kalbinin büyüdüğüne yemin
edebilirdi. Sevişme esnasında bir erkeği gülümsetebilecek
bir kadından daha iyi bir şey olabilir miydi?

“Tekrar yapabilir miyiz?”

Belki de çok erken gülümsemişti.

Sidroc geri çekildi, fazla hevesli gençler gibi pantolon-
larının ayaklarının dibinde toplandığını fark etti. Botlarını
çıkartıp pantolonunun içinden çıktı. Sonra atının üzerinden
aldığı battaniyeyi yere serdi.

“Sen. Battaniye. Soyun. Hemen.”

Önce Drifa’nın onun emrine karşı çıkacağını düşündü.
Ama aksine Drifa öpüşmekten şişen dudaklarını yalayıp
baştan çıkarıcı bir bakışla, “Sen. Battaniye. Soyun. Hemen,”
dedi.

Tanrılar yardımcım olsun. Sanırım âşık oluyorum. Birazcık.

Kısa bir süre sonra Drifa harem kadınlarına öğretilen er-
keklik organlarına yapmaları gereken şeyi ona gösterince,
Sidroc âşık olduğuna emin oldu. Biraz. Gerçekten de ağacı

sağmak buna denirdi! Hangi erkek *bunu* yapabilen bir kadından hoşlanmazdı ki? Drifa'nın bir sonraki hareketinin ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Ama hayır, onu şaşırtma sırası şimdi kendisindeydi.

"Drifaaaa," dedi Sidroc.

Drifa kollarını başına doğru yerleştirmiş bacakları açık bir şekilde sırt üstü uzanmıştı. Sidroc'un onu tükettiğini söylüyordu. Hah! Ama asıl onu tüketen Drifa'ydı, Sidroc sadece ona karşılık vermişti.

Drifa kısıp gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Hiç Yuvarlanan Kütüğe Binmek diye bir şey duydun mu?"

★

Sidroc bir keresinde Drifa'ya onun yatak kölesi olacağını söylemişti ama Drifa bu esarete kendi isteğiyle gireceğini asla tahmin edemezdi. İki gün ve gece seviştikten sonra adam Drifa'yı büyülemişti.

Ve Drifa ona bunu söylemeye cesaret edememişti. Ağzından tek bir sevgi sözcüğü çıkarsa ufka doğru kaçacağını biliyordu. Kızıyla birlikte. Daha doğrusu kızına. Korktuğu da buydu. Şu an son derece samimi olmalarına rağmen gelecek Drifa'ya belirsiz görünüyordu. Korkutucu. Boş. Karanlık.

Şimdi olabilecekleri düşünmemek en iyisiydi. Yaşanacakları engelleyemezdi. Ve çok az bir süre kalmıştı. Çünkü yarın Miklagard'a varacaklardı.

Sidroc da en az onun kadar büyülenmiş görünüyordu. Hatta birçok kez Drifa'nın hoşlanmaya başladığı o boğuk sesiyle, "Bana ne yapıyorsun, prenses?" diye mırıldanmıştı.

Elimden ne gelirse tatlım. Elimden ne gelirse.

Sık sık ve neredeyse akla gelebilecek her şekilde seviştiler, hepsi, “normal” olanlar bile Drifa için özel ve tatmin ediciydi.

Sidroc sürekli ona dokunuyordu, yanından geçerken bile. Drifa da sevilme için yalvaran, tüylerini yalayıp ona sürtünen bir kedi gibiydi. Gerçekten acınacak haldeydi ama sürekli ona dokunmasından Sidroc’un da hoşlandığını görebiliyordu.

Sidroc atlarının üzerinde Miklagard’a doğru ilerlerken, kötü kelimelerle bir sonraki molalarında neler yapacaklarını anlatarak onu eğlendiriyordu. Sidroc hem kendini hem de onu çok tahrik ettiği için iki kez mola vermek zorunda kalmışlardı. Hem de sadece konuşarak!

Hatta bir öğleden sonra günışığının kınayı soldurup soldurmadığı teorisini sınamak için Drifa atına üstsüz binmişti. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama aklını kaçırarak kadar tahrik etmişti. Dinlenmek için mola verdiklerinde hemen Sidroc’un üzerine atlamıştı.

“Uyuyor musun?” diye fısıldıyordu Sidroc şimdi.

“Yeni uyandım,” diye yalan söyledi Drifa ve ona doğru sokuldu. Artık böyle, birbirlerinin kollarında uyuyorlardı, sanki içlerinden birinin gece kaçıp gitmesinden korkuyormuş gibi. Ya da belki de birlikte çok uyumlu oldukları içindi.

“Yakında Miklagard’a varacağız,” dedi Sidroc ona, bunu ilk kez söylemiyordu.

“Peki sonra?”

“Ivar şehirde ilerleyeceğimiz yolu biliyor. Yakında bizimle buluşup güvenli olup olmadığını söyler.”

“Sorun çıkmasını bekliyorsun.”

“Evet. En kötüsü için hazırlanmak en iyisi. Eğer hiçbir

şey olmazsa temkinli olmaya çalışarak sadece zaman kaybetmiş oluruz, bir hayat değil.”

Drifa gülümsedi. “Raşit’in sürekli alıntı yaptığı sözler aklıma geldi. Raşit, Adam’ın yardımcısıydı. ‘Allah’a dua et ama hızlı bir deven olsun,’ derdi.”

“Kesinlikle.” Sidroc onu yan tarafına doğru bastırdı.

“Gerçekten, Sidroc, imparatoriçeye gider ve olanları anlatırsam, bence beni koruması altına alır.”

“Beni dinlemiyor muydun?” diye onu azarladı Sidroc. “Son yüz elli yıl içerisinde imparatorların üçte birinden fazlası korkunç bir şekilde öldürüldü. Düzinelerce adamı kastediyorum, Drifa. Birkaç kişi değil. Üstelik imparatoriçelerin de dokunulmazlığı yoktu. Söz konusu politika olunca kimse güvende değildir.”

“Her sarayda durum böyle değil mi?”

“Burada durum daha fena, çünkü zengin bir ülke. Aç gözlülük insanları yoldan çıkarıyor. Daha da önemlisi, din işin içine girince yapılan her kötülük haklı görülüyor ya da katiller öyle düşünüyor. Ayrıca Bizanslıların Müslümanlara karşı kutsal savaşta olduklarını sandıklarından ve Müslümanların da Allah’ın onların yanında olduğuna inandıklarından hiç şüphen olmasın.”

Muhtemelen haklıydı. Drifa uzun bir süre sessiz kaldı, Sidroc da. Ama güvenliklerinin yanı sıra aklında başka şeyler de vardı.

“Sidroc,” dedi Drifa temkinli bir sesle, “eşin Astrid’e âşık mıydın?”

Sidroc bir an kaskatı kesildi. “Bu soru da nereden çıktı?”

“Merak ettim. Runa’yı alıp kendi başına yetiştirmeye çok kararlısın, bunun annesini çok sevmiş olmandan kaynaklanabileceğini düşündüm.”

“Şimdilik Runa hakkında konuşmayacağımıza karar verdiğimizizi hatırlatmama gerek var mı?”

Sen karar verdin. Ben değil. “Özür dilerim ama birden aklıma geldi.”

Drifa, Sidroc’un saçlarına doğru gülümsediğini hissetti. Muhtemelen Drifa’nın ağzından çıkan diğer şeyler hakkında düşünüyordu. Mesela dilini. Erkekliğinin üzerinde. Yine de ona cevap verdi. “Hayır, Astrid’e âşık değildim. Onu ‘sevdiğimi’ bile sanmıyorum. Ama onu elimden geldiğince önemsedim. Kabul etmeliyiz ki, sevgi duyacak bir adam değilim.”

Ve bana sunduğu tek şey önemsemekti. Ona herkesin sevebileceğini söylemek istedi ama şimdi sırası değildi. En ufak bir kıvılcımla bile aralarında tartışma çıkabiliyordu. Ve şu an ateşlemek istediği tek şey yatak oyunlarına yönelikti. Aşk alevleri.

“Runa’ya gelince bir sorumluluğum var. O benim kızım. Onunla ilgilenmek benim onurum. Belki zamanla onu severim ama sevemezsem, en azından güvende olmasını ve iyi bakılmasını sağlayabilirim.”

Runa’nın sevgisiz bir evde olduğu düşüncesiyle irkilen Drifa gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarına engel oldu. Savaştan kaçınmayı istemesine rağmen bu konudaki düşüncesini dile getirmeliydi. “Planladığın gelecek, fiziksel acı hariç senin büyüdüğün ev kadar soğuk olacak. Soğukluğun da acımasızca olabileceğini anlamıyor musun?”

Sidroc, Drifa’nın sözleri karşısında çok şaşırdı ve kollarının arasından çıkmaya çalıştı. Drifa kalkıp uzaklaşmak istediğini düşündü.

Drifa onu bırakmayacaktı, omuzlarına sıkıca tutundu.

“Hayır, gitme, Sidroc. Gücenmeni istememiştim. Gerçekten istemedim.”

“Elimde olmayan eksiklikler yüzünden bana kızılıyorsun, Drifa. Sürekli sevgi sözcükleri fısıldamıyor ve ebedi aşk ilan etmiyor olmam kalpsiz olduğum anlamına gelmez. Ben zalim babama benzemiyorum.”

“Bunu ima etmemiştim. Asla!”

“O halde konuyu kapatalım. Baş başa geçirecek sadece birkaç saatimiz kaldı. Bu değerli mahremiyetin tadını en iyi şekilde çıkaralım.”

Sonra seviştiler, şefkatli ve dokunaklıydı, belki de son kez birlikte oldukları içindi. En azından Miklagard’a kadar. Belki de sonsuza dek.

Drifa ona ne kadar önemsedığını göstermek için öpücükler ve dokunuşlarla karşılık verdi. Ona yüksek sesle *seni seviyorum* demedi. Ama dokunuşu gizli bir mesaj taşıyordu.

Sidroc anladıysa da hiçbir şey söylemedi. Ama onunla sevişti ve Drifa bunu bilinç altındaki ona karşı beslediği duyguların bir işareti olarak görmeyi seçti. Eğer bu onun aptal olduğunu gösteriyorsa öyle olabilirdi.

Miklagard’a ulaştıklarında, Drifa ona sevgisinden söz edecek ve kendi iyilikleri için olmasa bile Runa için birlikte olmayı önerecekti.

Yeterince zamanları vardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sidroc zaman tutan mumlar gibi hissediyordu. Vakti azalıyordu.

Ivar onlarla buluştuğunda Miklagard'ın sınır kapısına bir saatlik mesafedeydiler. Yolun sol tarafındaki zeytin ağaçlarının arasında atının üzerinde oturuyordu. Başıyla işaret edince Sidroc ile Drifa onu koruya doğru takip edip atlarından indiler.

Drifa, Ivar'a sıkı sıkı sarılınca Sidroc yaşlı adamın ya böylesine bir harekete alışık olmadığı için ya da prenses/hizmetkâr ayrımı nedeniyle endişelendiğini fark etti. Her halükarda ilk şaşkınlığın ardından Ivar ona sarılarak karşılık verdi ve onu kendisinden uzaklaştırdıktan sonra Sidroc'u selamladı.

Çok geçmeden iki grubun da henüz şehre ulaşmadıklarını öğrendiler, bu bir sorundu. Daha endişe verici olan şey ise Ivar'ın şehirde olanlar hakkında anlattıklarıydı.

“Ianthé'nin dükkânının ve evinin her yanında muhafızlar ve casuslar var,” dedi Ivar. “Milonas'ın mı, Arapların mı yoksa başka birinin adamları mı bilmiyorum. Ama oradalar, hatta sarayda bile varlar.”

“Anlamıyorum. Ben önemli biri değilim. Neden bu insanlar bu kadar sorun çıkarıyorlar?” Drifa şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

“Aslına bakarsan çok önemli birisin tatlım,” dedi Sidroc ve Ivar’ın bu sevgi sözcüğüne kaşlarını kaldırdığı dikkatinden kaçmadı. “Sen değil, bir savaş aracı olarak temsil ettiğin şey asıl önemli olan.”

Drifa hâlâ anlamadan kaşlarını çatıyordu.

“Sizi koz olarak kullanacaklar, Prenses Drifa,” diye açıkladı Ivar. “Müslümanlara karşı savaşlarında Yunanlar için çok değerlisiniz. Araplar için ise kavimlerini birleştirebilmeleri açısından değerlisiniz. Ve sizin gibi mevkide olan bir kadın için başkalarının da açgözlü amaçları var.”

“Ne büyük karışıklık!” dedi Drifa. “Ne yapmalıyım?”

“Tüm eşyalarınızı saraydan aldım ve geride bıraktığınızı eşyalarınızı alabilmek için Sidroc’un bana tarif ettiği gizli kapıdan Ianthe’nin evine girebilmeyi başardım,” dedi Ivar ona.

Sidroc’a bakarak, *Gizli kapı mı?* diye dudaklarını oynattı Drifa. Sonra Ivar’a döndü. “Eşyalarım nerede?”

“*Rüzgâr Bakiresi*’a bıraktım. Ne yapacağımıza karar verene dek oranın en güvenli yer olduğunu düşündüm.”

Drifa tereddütle kafasını salladı.

Sidroc ile Ivar anlamlı bir şekilde birbirlerine baktılar ve Sidroc yelkenlinin denize açılmaya hazır olduğunu anladı. Geriye kalan tek şey Drifa’yı planlarına uyması için ikna etmekte.

“Durumu daha detaylı bir şekilde konuşabilmek için yelkenline gidelim,” diye öneride bulundu Sidroc.

“Ianthe, Isobel ve diğerleri de burada olursa kendimi daha iyi hissederim,” dedi.

Hepsi daha iyi hissederdi ama şimdilik Drifa'nın güvenliği hepsinden önemliydi. Üstelik dahası da vardı.

Gelecek hakkında konuşmaktan günlerdir kaçınıyordu. Onların geleceği. Ve kızının.

Doğrusu, Sidroc'un ona verebileceği hiçbir cevabı yoktu. Belki de kızıyla karşılaşana dek bunu bilemeyecekti. Belki o zaman bile kafası hâlâ karışık olacaktı.

Bir kez daha hayatında bir dönüm noktasına ulaşmıştı, tıpkı kızının doğumunda olduğu gibi. Seçeceği yol o kadar önemliydi ki düşünmeden hareket edemezdi.

İyi bir baba olabilir miydi? Sevgisiz?

İyi bir eş olabilir miydi? Sevgisiz?

Drifa onun olabileceğine inanmıyor gibi görünüyordu.

Sidroc o her gün kararlar alan bir asker, bir komutandı. Siyah ve beyaz kadar kesindi. Tereddütü yoktu.

O halde neden hayatı bu kadar griymiş geliyordu?

Ivar'ın her şeyi aldığından emin olmak isteyen Drifa, yelkenlisinde eşyalarını kontrol ederken bir su sesi duydu. Yelkenli, demir alıyor olmalıydı. Bir yanlışlık mıydı?

Drifa merdivene doğru gitti ama yerinde değildi.

“Burada neler oluyor?” diye yukarı doğru seslendi.

Sidroc kenardan ona baktı. “Evinize dönüyorsunuz, prenses.”

“Ne? Hayır! Henüz hazır değilim.”

“Sana bu haberi verdiğim için üzgünüm ama karar senin elinde değil, tatlım.”

“Bana ‘tatlım’ deme seni ahmak. Merdiveni indir, yukarı çıkmak istiyorum.”

“Ancak Bizans’tan yeterince uzaklaştığında.”

Drifa’nın aklına cesaretlendirici bir düşünce geldi. “Benimle birlikte Stoneheim’a mı geliyorsun?”

Sidroc kafasını iki yana salladı. “Halatlar serbest bırakılmadan önce her an kıyıya atlayabilirim.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Güvenliğini sağlamalıyım. Ancak o zaman kötü adamların hakkından gelebilirim. İmparatora koynundaki yılanlardan bahsetmeliyim. Ve gitmeden önce Ianthe’nin güvende olduğundan emin olmalıyım.”

“Ben senin sorumluluğun değilim.”

“Buna katılmıyorum.”

“O halde senin sorumluluğun olmayı istemiyorum.”

Sidroc omuzlarını silkti.

“O hain Ivar nerede?” dedi Drifa. “O bana itaat eder, sana değil.”

“Bu kez durum farklı.”

“Ama bitkileri incelememi tamamlamadım. Ve imparatorluğun bahçıvanı bana İskandinav topraklarında yetiştirebileceğim farklı ağaç kökleri verecekti. Ve nadir bulunan gül ağaçları. Ve sarmaşık yetiştirmek için bahçe kafesleri.”

Sidroc’un inatçılığı karşısında Drifa konuşmaya devam etti. “Diğer muhafızların gelmesini beklemeliyiz. Ve Isabel... Isabel’e ülkesine dönmesi için yardım edeceğime söz verdim.”

“Daha sonra benimle birlikte gelirler. Ve o lanet olası çalıları da getiririm.”

“Stoneheim’a gelecek misin?”

“Elbette geleceğim,” dedi Sidroc. “Eninde sonunda.”

Drifa onun için mi yoksa Runa’yı almak için mi geleceği-

ni sormak istiyordu, ama çok korkuyordu. Uzun zamandır sormayı ertelediği bir soruydu, ve şimdi zamanı azalıyordu.

“Seni bu yüzden hiç affetmeyeceğim.”

“O halde diğer günahlarıma ekle.”

“Şu son birkaç günün senin için hiç önemi yok muydu?”

“Benim için çok şey ifade ediyordu, Drifa. Bunu biliyor olmalısın.”

“Hiçbir şey bilmiyorum,” diye sızlandı kadın.

Yukarıdan bağırışlar duyulunca, Sidroc ona, “Gitmeliyim,” dedi.

“Henüz değil, henüz değil,” diye yalvardı Drifa.

“Kendine dikkat et prenses ve... Kızıma onun için geleceğimi söyle.”

“Ya gelmezsen, ya bir şey dönmene engel olursa...” *Tanrılar aşkına! Ya ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyemedi ölürse? Gerçi ne hissettiğimden emin değilim. Ah Tanrılar!* “Sürekli tehlikeyle iç içesin, ya ölürsen, o zaman Runa’ya ne söylerim?”

Sidroc boğazını temizlemek için duraksadı ve, “Ona onu önemseddiğimi söyle,” dedi.

Sonra Drifa’yı şaşkın bir halde bırakıp uzaklaştı. *Kızıma mesajı var, peki ya benim için söyleyeceği bir şey yok mu?*

Ama tam o sırada Sidroc’un yüzü tekrar karşısında belirdi. “Bir şey daha var, tatlım,” dedi tuhaf bir ses tonuyla, “Sandığın kadar soğuk biri değilim.”

Art arda gelen can sıkıcı şeyler yüzünden, Sidroc’un hazzırlanıp Miklagard’dan ayrılması bir ayı bulmuştu. Çoğu imparatorun saray halkının ve dayatmacı kadınların, kararsızlığı, sıkıcı ve saçma isteklerinden kaynaklanmıştı.

Drifa ayrıldıktan kısa süre sonra diğer iki grup Altın Şehir'e sağ salim ulaşmıştı ve küçük olmasına rağmen hepsi Ianthe'nin evinde misafir ediliyordu. O küçük yerde herkesi korumak daha kolay görünüyordu. Sidroc ile Finn saraydaki Vareg odalarında kalsalar da herhangi bir sabotaj için sürekli tetikteydiler.

Sidroc, Drifa'ya davranışları yüzünden adi herifle yüzleştikten sonra kendini Milonas'ın hapisanesinde bulmuştu. Neyse ki Milonas'ın iki muhafızı onu dışarı sürüklemekten önce sıçanın burnunu kırmıştı. O zalimi öldürürse dünyaya bir iyilik etmiş olurdu, daha sonra imparatora da aynen bu şekilde söylemişti.

Elbette Sidroc kalçasında kendisinin sebep olduğu yara yüzünden bir asır boyunca topallayacaktı. Frigg aşkına! Milonas'ın ofisinde o iğrenç kellesini koparmak umuduyla savaş baltasını iyice havaya savurmuş ama lanet adam kafasını eğince silahı adamın çalışma masasına saplanmıştı. Sidroc geri çekince bıçak sapından kurtulup bacağına girmişti. Herkes onu Milonas'ın yaraladığını sanmıştı. Sidroc da öyle olduğunu düşünmelerini istemişti. Elbette eğer baltası sıçanın boncuk gözlerinin tam ortasına saplanmış olsaydı, Sidroc muhtemelen leşçiller için yiyecek niyetine bir mızrağa süs olarak asılmış olurdu.

İmparator en sonunda Sidroc'un rutubetli hücreden serbest bırakılmasını emretmişti ve kraliyet hekimi onu iki gün kendi haline bıraktıktan sonra yarasıyla ilgilenmişti. İmparator hem ona hem de Milonas'a karşı çok öfkeliydi. Alçakça oyunları yüzünden valisine, yardımcı olması için doğrudan ona gitmediği için de Sidroc'a kızgındı. İmparator özellikle de bu işin içinde onun da olabileceğini düşündüğü için Sidroc'a darılmıştı.

Yine de İmparator İoannis değerli valisini yatıştırmak, imparatorluğunun güvenliğini sağlamak, Vareg Muhafızları arasındaki tüm Kuzeyli adamları gücendirmek arasında ince bir çizgide yürüyordu. Seçkin kuvvetlerindeki Kuzeyli muhafızlarının geri çekilmesi imparatorluk için felaket olurdu ve içlerinden birinin hedef alındığını düşünürlerse, bunu yapabilirlerdi.

En şaşırtıcı olanı ise, yeni imparatoriçenin düşündükleri gibi sessiz sakin bir fare olmadığı ortaya çıkmasıydı. Resmi konuklarına, yani Prenses Drifa'ya karşı davranışlarından ötürü hepsini azarlamıştı ve sonuçta Sidroc yelkenlisinde Drifa'nın istediği tüm bitkileri taşımaya razı oldu. Ve çok daha fazlasını!

Bu da başka bir meseleydi. Drifa bu kadar çok olacaklarından hiç söz etmemişti! Fidanlar demişti, büyük ağaçlar değil. Ve dünyada bu kadar farklı türde, dikenli, kan akıtan gül ağacı olduğu kimin aklına gelirdi ki? Tüm o pis bitkileri yüzünden kendi eşyalarına yelkenlisinde zar zor yer bulabilmişti.

Peki İskandinav topraklarına dek sürecek uzun deniz yolculuğu sırasında solmamaları için onları kim sulayacaktı? *Sanırım ben.* Herkes kahkaha atıyordu.

Sidroc veda etmek için Ianthe'nin evine gittiğinde yolculuğunu erteleyen başka bir şeyle karşılaşmıştı.

"Seninle gelmeye karar verdim," dedi Ianthe.

Ne? Oturma odasının tümüyle toplandığını görebiliyordu. Halılar toplanmıştı. Mobilyalar dışarı taşınacakmış gibi üst üste dizilmişti. Sandıkları –çok sayıda sandık– eşyalar, giysiler ve mücevher yapım aletleri ve malzemeleriyle doluydu.

Ianthe'ye onunla birlikte Miklagard'dan ayrılıp yeni bir ülkeye yerleşmek isteyip istemediğini sorduğunu hatırlıyordu, üzerinden sadece aylar geçmiş olsa da Sidroc'a asırlar gibi geliyordu. Ama artık her şey daha farklıydı. Lanet olsun, Ianthe bu teklifin hâlâ geçerli olduğunu mu sanıyordu?

Drifa bu konuda ne düşünürdü? O, Ianthe ve kızı. Hah! Drifa mutfak bıçağıyla onu diğer bacağından ya da başka bir yerinden bıçaklardı.

“Öyle mi?” dedi.

Ianthe cevap vermesini beklerken onu süzdü. Sonra avucunun içiyle göğsüne vurdu. “Seni salak! O anlamda sormamıştım.”

“Ne?” Sidroc tek kelimelik aptalca yanıtları konusunda yeteneğini geliştiriyordu.

“İmparatorun verdiği sözlere rağmen artık bu ülkede kendimi güvende hissetmiyorum. Kendisinden önceki imparatorlardan biri gibi uykusunda öldürülmeyeceğini nereden bilebiliriz ki?”

“Hişşş!” İnsan birinin kulak misafiri olabileceğinden korkup bu tür düşüncelerini fısıldamamalıydı bile.

“Drifa bana bir keresinde Northumbria'da Jorvik adında çok hoş bir yerden söz etti.”

“Jorvik'in nerede olduğunu biliyorum,” diye homurdandı Sidroc.

“Coppergate bölümünde zanaatkârların ve tüccarların kendilerine ait evleri, dükkânları ve tezgâhları olduğunu söyledi. Orada mutlu olabileceğimi düşünüyorum.”

Sidroc'un karışan ve rahatlayan beyni bir gerçeği fark etti. “Sakson topraklarına gitmek istiyorsun. Ama ben Stoneheim'a gidiyorum, Northumbria'ya değil.”

“Orada pazar kasabalarına giden gemiler yok mu?”

Sidroc tereddütlü bir şekilde kafasını sallayıp onayladı.

“Ayrıca, Isobel de ülkesine gitmek istiyor. Birlikte seyahat edebiliriz.”

Sidroc homurdandı. Bir yolcu daha. “Ianthe, Drifa’nın ağaçları, bitkiler ve üç muhafızıyla birlikte, tüm bunları nereye sığdıracağım?” Odanın içinde dağ gibi yükselen eşyalara işaret etti.

“En iyi kısmı da bu. Bu binayı satarak elde ettiğim parayla senin için başka bir yelkenli aldım.”

“Sen benim için bir yelkenli mi aldın?”

“Evet, harika değil mi?” Ianthe sanki başka bir yelkenli dünyadaki en iyi hediyeymiş gibi ona gülümsedi.

Ama Sidroc’un tek düşünebildiği şey *çok gecikmiş olma-
sıydı!*

“Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Finn bana yardım ediyor. Mürettebat çoktan tutuldu.”

Son iki haftadır yakın arkadaşını öldürmeyi birçok kez aklından geçirmişti. Sevdaya tutulmuş bir boğa gibi canı sıkındı Finn’in. Anlaşılan Isobel onu istemiyordu ve bu kadınlar konusunda şansını herkes tarafından bilinen adam için yeni bir durumdu. Sidroc, Finn’in aşkına karşılık bulamadığı için mi yoksa şansını zedelendiği için mi üzgün olduğundan emin değildi. Ianthe ona Sakson kadının on yıl boyunca esaret altında tutulduğu sırada erkeklerin elinden çok çektiğini söylemişti ve muhtemelen sadece Finn’e karşı değil, hiçbir erkeğe karşı ilgi duyması mümkün değildi.

Böylece Drifa Bizans’tan ayrıldıktan dört buçuk hafta sonra Sidroc bir daha dönmek üzere Altın Şehir’in kıyılarını terk etti. İki hafta sonra Stoneheim’da olmayı umuyordu.

Ama Bizans'ın hemen dışındaki bir su altı yanardağının patlayacağını ve değiştirmek zorunda kaldıkları rotalarının daha fazla gecikmeye sebep olacağını hesaba katmamıştı.

Ne de korsanları.

Ne de gül ağaçları yüzünden gemilerden birindeki isyanı.

Ne de kaybolan harem kızı giysisi yüzünden Drifa'nın iki muhafızı arasında çıkan kavgayı.

Ne de Ianthe ve Isobel'in yıkanmak ve tuvalet ihtiyaçlarını gidermek için ikide bir mola vermek istemelerini.

Ne de Stoneheim'a ulaşınca ne yapacağını düşündükçe korkuyla atan kalbini hesaba katmıştı, neler olacağını ancak Tanrılar bilirdi. O bilmiyordu.

Kafası karışmış ve sabırsız bir Viking'ten daha kötü bir şey var mıydı?

Yirmi Beşinci Bölüm

Drifa'nın yelkenlinin ambarındaki bir günlük esaretinin ardından iki hafta geçmişti ve hâlâ üzgündü, en kötüsü de son derece öfkeli olmasıydı.

Her şeye rağmen Sidroc'u seviyordu.

Ve Sidroc, can sıkıcı bir yük gibi onu gönderivermişti.

Ah, az da olsa Sidroc'un onun güvenliğinden endişe ettiğini biliyordu ama hiç şüphesiz bir başka kadın için de aynı şeyleri hissetmiş olmalıydı. Örneğin Ianthé. Ya da ölen eşi. Ya da öylesine birlikte olduğu herhangi biri.

Demek onu "önemsiyordu." Ama Drifa önemsenmek istemiyordu. O sevilme istiyordu.

Buraya kadarmış!

Ne zaman akli başına gelecekti? Sidroc beş yıl önce de onun kalbini kırmıştı. Ve aynı şeyi yine yapmıştı. Ve Tanrılar yardımcısı olsun, Runa için döndüğünde, yine kalbini kıracaktı.

Drifa şimdi bunu düşünmeyecekti. *Rüzgâr Bakiresi* Stoneheim'a doğru fiyordun yanından süzülüyordu ve Drifa

beklenmedik dönüşlerini bekleyen küçük bir kalabalığın toplandığını görebiliyordu. Beyaz saçları uçuşan adam babası olmalıydı ve yerinde zıplayıp duran küçük böcek ise tatlı Runa'ydı.

Sarılma ve öpüşme faslının ardından, Drifa bir yanına babasını alıp ona olanları anlatırken, diğer yanında Runa tek bir kelimededen, "Hediye, he-di-ye, hediyeeee," ve türevlerinden oluşan küçük bir şarkı söylüyordu. Drifa, Runa'ya onun için hediyeler getireceğini söylemek gibi bir hata yapmıştı.

Birkaç hafta sonra sıcak bir sonbahar gününde Drifa babası, hâlâ ona kızgın olan Ivar ve kız kardeşi Vana ile ana salondaki soğuk şöminenin önünde oturuyordu. Runa dışarıda arka bahçenin sert toprak zemininde diğer çocuklarla birlikte misket oynuyordu.

"Hâlâ o adi Arap'ın cezasın kalmaması gerektiğini düşünüyorum. En iyi savaşçılarımın oluştuğu iki yüz kişilik bir ordu hazırlayıp ad-Devlah denen adamın peşinden gitmeliyim," dedi Kral Thorvald. Drifa'nın eve döndüğü ve ona olanları anlattığından beri bunu söyleyip duruyordu.

Bu yaşta babasının savaşa gitmesi ve düşmanla yabancı topraklarda dövüşmesi fikri Drifa'ya göre aptalca ve kabul edilemezdi. Onu bir devenin üzerinde birliklerini idare ederken hayal edince ürperdi.

"Hayır, baba!" dedi Drifa, Vana ile aynı anda.

Yıllardır Kral Thorvald'a hizmet eden Ivar bile kafasını iki yana salladı. "Çok uzak ve sayıca üstünler."

Drifa uzanıp babasının kocaman elini tuttu. "Bahir ad-Devlah kötü bir adam ve çöl kuzgunuyla yüzleşmeyi hak ediyor, buna hiç şüphe yok, ama hayattayım ve fiziksel bir

zarar almadım. En çok üzüldüğüm şey Bizans ziyaretimi kısa kesmek zorunda kalmaktı.”

“Başka geziler de yaparsın,” dedi babası, ama Drifa bunun doğru olmadığını biliyordu. Bundan sonra Stonheim’a esir olacaktı.

“Ayrıca suçlular sadece ad-Devlah ve adamları değil,” dedi Ivar.

Kral uzun bir küfür ettikten sonra, “İmparatorun ve onun Yunan astlarının kızımı korumayı beceremedikleri için üzüntü duyduğumu bileceklerine emin olabilirsiniz. Bizans Vareg Muhafızları’nda hizmet eden Kuzeyli askerlere bel bağlıyor. İskandinav topraklarından bir prensesin kötü muamele gördüğünü söylersem, inan bana, yedek askerler için başka yerlere bakmak zorunda kalır.”

“Baba...” demeye çalıştı Drifa.

Ama adam onun sözünü kesti. “Bir şey daha var, kızım, ölüm döşğinde olacak kadar güçsüz olduğumu sanma. Aşağılık Bahir ölecek, hem de yakında. Bunu başarmak için büyük bir orduya gerek yok. Ve *Kanlı Kartal* ile acı çekecek.”

Bu da emirlerini yerine getirmeleri için muhtemelen tüccar kılığında askerler göndereceği anlamına geliyordu. Drifa buna karşı çıkamazdı.

Ama artık bu kadarı yeterliydi! Babasının rengi değişiyordu. Vana ile bakıştılar ve ikisi de konuyu değiştirmenin vakti geldiğine karar verdi.

“İki ay oldu, kardeşim. Sence Sidroc gelmeyecek mi?” diye sordu Vana.

Bu pek de Drifa’nın hakkında konuşmak isteyebileceği türden bir konu değildi ama kafasını evet anlamında salladı. “Başına bir şey gelmediyse Runa için gelecektir.” Runa’ya

çoktan babasından bahsetmişti ve kız onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu, ancak Drifa babasının olmasının tam olarak ne anlama geldiğini bildiğinden emin değildi. Herhalde isteklerini yerine getirecek bir başka kişi olduğunu düşünüyordu. Runa'nın en büyük derdi şöyleydi: "O da hediye getirecek mi?".

"Sidroc senin için dönmüyor mu?" diye soran Vana, Drifa'nın düşüncelerini böldü.

Vana herhangi bir erkeğin Drifa'ya dudak bükebileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Ön yargılı bir kardeş bakış açısıydı.

"Onu en son gördüğümde böyle bir şey söylemedi."

"Avazınız çıktığı kadar ona bağırırken nasıl söyleyebilirdi ki?" dedi Ivar.

"Sadakatin nerede Ivar?" diye çıkıştı Drifa.

"Beni sözcüklerinizle yaraladınız," dedi Ivar. "Size hiç ihanet ettim mi?"

Drifa başını eğdi. "Etmemiş olabilirsin."

"Ayrıca Sidroc'u yanlış değerlendiriyorsunuz. Bana kalırsa sizi önemsiyor."

"Önemsemek, önemseme, önemsemek!" Drifa ellerini havaya kaldırdı. "Kim 'önemsenmek' ister ki?"

Herkes ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu.

"Adamı istiyor musun, Drifa? Eğer eşin olmasını istiyorsan, onu senin için getiririm." Babası Drifa'yı teselli etmek istercesine eline vurdu.

"Sakın! Benimle evlenmeye zorlanan bir adamla birlikte olamam."

"Kızını sahip olmana gururunun engel olmasına izin mi vereceksin?" Vana yumuşak bir şekilde sormuş olsa da yine de canını acıtmıştı.

“Sevgisiz bir evliliğin nasıl olduğunu sen herkesten daha iyi bilirsin,” dedi Drifa. Vana’nın ilk eşi zalim bir adamdı. Aralarında sevgi yoktu ama Sidroc ve onların durumlarından epey farklıydı. Ağzından sözcükler çıkar çıkmaz, Drifa böyle bir kıyaslama yapmamış olmayı diledi.

“Çocuğa yakın olmak için Sidroc’un metresi olabilirsiniz,” diye öneride bulundu Ivar.

“Ne?” dedi gücenmişçesine.

“Ne?” dedi Ivar. “Daha önce yatağına girmekte bir mahsur görmediniz.”

Ivar’ın sözleri üzerine gruba bir sessizlik çöktü.

Dilini tutamamış olmasının neyi açığa çıkardığını sonradan fark eden Ivar homurdandı.

Drifa suratını buruşturdu.

Ve babası kendisinden hiç beklenmeyecek bir şey yaptı. Gülümsedi. “Bu her şeyi değiştirir. Eğer bekaretini aldıysa seninle evlenecek ya da şerrimle yüzleşecek.”

“Baba! Yirmi dokuz yaşımdayım, yakında otuz olacağım. Bekaretimin cinsellikle ya da kullanılmadığı için yok olup gitmesinin ne önemi var?”

Vana elinin ardında kıkırdadı.

“Ne olursa olsun, adamla konuşacağımdan emin olabilirsin. Çeyiz olarak Yeşilyer’e ne dersin tatlım? Güneyde küçük bir malikânem var. İskandinav topraklarında ama daha ılık bir iklimde. Çiçeklerin orada daha iyi yetişir.”

“Ve böylece o deve dışkısını ahırdan çıkarabilirsin,” diye ekledi hain Vana. “At gübresinden çok daha kötü kokuyor.”

Sanki kimse bir şey dememiş gibi kral konuşmaya devam etti. “Bildiğin gibi Drifa, Stoneheim’ı Rafn ile Vana’ya bırakacağıma söz verdim ve bir yerde iki krallık olursa düşmanlık kaçınılmazdır.”

İki krallıktan ya da düğünden kim söz etti ki? Delinmiş olmasına rağmen babamın kafası vahşi bir savaşçının kalkanından daha kalın.

Ve babası konuşmaya devam etti. “Böylece Sidroc ile Yeşilyer’de bir eviniz olur.”

Drifa ellerini yüzüne götürdü.

“Sidroc’a daha fazla çocuk verebilirsin, tercihen erkek evlatlar. Hamile değilsin, değil mi? Bana öyle bakma. Sadece soruyorum. Her halükarda bebek yapabilirsin ve Sidroc gelecekte savaşçı, çiftçi, tüccar ya da ne isterse o olur. Ama eşin olacak. Ne düşünüyorsun, Ivar? En son Yeşilyer’e gittiğinde durumu nasıldı?”

Babası konuşmaya devam ettikçe Drifa daha çok öfke leniyordu. Neden onu dinlemiyordu? Söyleyebileceği en iyi şey “Ahhh!” oldu.

Tam o sırada Rafn içeri girdi. “Haberlerim var,” dedi.

Bir hizmetçi ona bir kupa bal şarabı verdi ve eşinin yanına oturdu. “Bu tarafa doğru bir yelkenli geliyor. Vikstead’li Jarl Gunter Ormsson.”

“Asma köprüyü indirin,” dedi babası neşeli bir şekilde.

Asma köprüleri olduğundan değil. Zaten kale hendekleri de yoktu.

“Görünüşe bakılırsa aradığım savaş ayağıma geliyor.” Yanından geçen bir hizmetkâra “En sevdiğim kılıcım nerde?” diye sordu Kral Thorvald. “Hayır, onun yerine bana Kafatası Kıracağı’nı getir. Miğferimi ve kalkanımı da. Birliklere haber verin.”

Drifa’nın endişelenmesi gerekirdi ama gidip Runa’yı saklamak daha önemliydi. Ve beş yıl önce Vikstead’e yaptığı ziyaretin tüm kanıtlarını, örneğin şimdi Stoneheim’da kâhyalık yapan eski Vikstead süt annesi Eydis gibi.

Neden diğer prensesler gibi o da sıkıcı ve sakin bir hayat süremiyordu?

Runa'yı saklamaya çalışmak faydasızdı, çünkü Gunter Ormsson torununun hayatta olduğunu ve Stoneheim'da yaşadığını biliyordu. Anlaşılan bir keresinde Stoneheim'ı ziyaret eden gezginlerden biri Eydis'i fark etmiş ve burada olduğundan söz etmişti. Ve kral hikâyesinin geri kalanını çözmüştü.

Keşke Sidroc burada olup kızını, Drifa'yı ve onun kız kardeşlerini sadece Runa'yı geri almak istemekle kalmayıp torununu çalmaları karşılığında tazminat isteyen bu kötü adamdan koruyabilseydi.

Gunter ile Sidroc'un iki büyük kardeşi, Svein ile Bjorn dün sabahтан beri buradaydılar, hiç bu kadar acınası bir grup görmemişlerdi. Hizmetçiler avuçlanmaktan ve yatak arkadaşılığı tekliflerinden şikâyet ediyorlardı. Bazı Stoneheim askerleri hakarete uğramış ve şiddetle tehdit edilmişti.

Bu kötü adamları Stoneheim'dan çıkartmaları gerekiyordu. Runa olmaksızın.

Ana salondaki bir masada oğullarıyla tam karşılarında oturan Gunter, "Kızların suç işledi, tıpkı herkes gibi bu suçun karşılığı olarak *kefalet* ödemek zorundasın," dedi.

Babası, Rafn, Vana ile Ivar onu arkalarına almışlardı. Runa daha önce büyükbabasıyla tanışması için getirilmişti ama kötü bir insanı sezen bir köpek gibi küçük kız çığlık atıp ağlayarak kucagından atlamıştı. Ormsson, "Kadınlara hadleri bildirilmeli," gibi bir şey homurdanmıştı. "Çocuğun ihtiyacı olan ona neyin ne olduğunun iyi bir dayakla öğretilmesi."

Runa'nın hayatının bu adamın evinde nasıl olacağını düşününce Drifa'nın tüyleri ürperdi. "Bizim işlediğimiz suçlar sizinkilerle kıyaslanamaz. Hatta büyük bir suç işlemeni-ze engel olduğumuz bile söylenebilir."

"Ne suç?" dedi Ormsson ve oğulları tükürükler saçarak.

"Bu bebeği öldürecektiniz," dedi Drifa.

"Kim demiş?"

"Oğlun Sidroc."

Ormsson dramatik bir şekilde salona baktı. "Sidroc'u burada göremiyorum. Hatta, onu uzun süredir görmedim. Bazıları öldüğünü söylüyor, belki de şifacı Kral Thorvald'ın elinde ölmüştür."

"Çok ileri gidiyorsun, Ormsson," dedi Drifa'nın babası, sesi öfkesinden buz gibiydi.

"Ayrıca kanunlar bir erkeğin ailesine ne isterse yapabileceğini söylüyor," diye devam etti Ormsson. "Bir kurul toplayalım. Neyin ne olduğuna onlar karar versin."

"Yasal olan ve doğru olan birbirinden tamamen farklı iki şeydir," diye karşı çıktı Drifa.

"Haddini aşıyorsun, kalt... Kız."

"Kesinlikle aşmıyorum. Ayrıca, bilginiz olsun, Sidroc'u gördüm."

"Ben de gördüm," dedi Ivar.

"Hatta şu sırada buraya geliyor olmalı, Vareg olduğu Bizans'tan," diye ekledi Drifa.

"Demek öyle." Ormsson boynuzundaki birasını bitirip geçirdi ve içkisini tazelemesi için hizmetçiye işaret etti.

Drifa ile Vana tiksintiyle birbirlerine baktılar.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Drifa'nın babası.

“Çocuğu elbette.”

“Çocuk burada kalıp babasının dönmesini bekleyecek.”

“Böyle bir şey hiç olmayabilir,” dedi Ormsson. “Tazminat olarak yüz altın istiyorum. Süt anne Eydis geri verilecek. Ve bütün prenseslerin sırtına otuz kırbaç atılacak.”

Son isteği o kadar gülünçtü ki, Drifa kahkaha atmasına engel olamadı.

Ormsson ona yalnız kalırlarsa gülmenin ne demek olduğunu göstereceğini ima edercesine bir bakış attı.

“Kızlarımdan birine bile dokunursan, Stoneheim’dan parçalar halinde çıkarsın,” diye Drifa’nın babası onu tehdit etti.

“Başka bir yol daha var,” dedi Bjorn, Drifa’yı anlamlı bir şekilde süzerek. “En küçük kızınızla evlenebilirim.”

Drifa ve masanın öteki tarafında oturan herkes nefeslerini tuttu.

Kral, Drifa’nın konuşmasına engel olmak için elini havaya kaldırdı.

“Evli olduğunu sanıyordum.”

“Ne olmuş?” dedi Bjorn. “Sizin de bildiğiniz gibi İskandinav topraklarında çok eşlilik kabul gören bir şeydir.”

“Ben aynı anda birden çok kadınla evlenmedim,” dedi Drifa’nın babası. “Kızlarım da başka bir erkeğin ikinci eşi olamaz. Ayrıca, kızlarım eşlerini kendileri seçer.”

“Bu saçmalık,” dedi Ormsson. “Onları bu kadar serbest bırakırsan, kızlarının kötü davranmalarına şaşırılmamak gerek.”

“Prens Drifa’nın eşini burada göremiyorum. Kendisi çok uzun zamandır rafta duruyor.” Lezzetli bir domuz kırtmasıymış gibi ona bakarken Bjorn dudaklarını yaladı.

“Bu seni ilgilendirmez.” Babası botunun altına yapışmış havyan dışkisından farksızlarmış gibi üç adamı süzdü.

“Ancak Drifa nişanlı.”

Ah hayır, yine mi!

“Böyle bir şeyi ilk kez duyuyoruz.” Ormsson planlarındaki bu pürüzden hoşlanmamış görünüyordu. “Bana kalırsa nişanlısı falan yok. Eğer varsa, adamın ismini söylersin.”

Babası gülümseyerek, “Sidroc Guntersson,” dedi.

Bu kez de masanın diğer tarafındaki üçlü şaşkınlığını gizleyemedi.

“Bizimle savaşa girme riskini göze alıyorsun,” dedi Ormsson, “hem de bir kız çocuğu yüzünden.”

Drifa, Runa’yı mı yoksa onu mu kastettiğini bilmiyordu. Ne olursa olsun, bu bir hakaretti.

“Gerekirse bunu göze alırım.” Drifa’nın babası ayağa kalktı, diğer uzun boylu Kuzeyli adamlar için bile caydırıcı görünüyordu. Temiz, dalgalanan saçları ve iri yarı gövdesiyle görkemli bir duruşu vardı.

Öte yandan onunla aynı yaşta olmasına rağmen, Ormsson’un yüzündeki kırışıklıklar ve bakımsız vücudu kötü yaşam tarzının etkileriydi. Tanrılara şükür, Drifa, Sidroc’ta ona benzer hiçbir şey görememişti.

Tam o sırada liderlerden biri Rafn’ın yanına gidip kulağına bir şey fısıldadı. Rafn gülümseyerek kralı ve kayınpederinin yanında durdu. “Görünüşe bakılırsa Stoneheim’a gelen başka ziyaretçilerimiz de var.” Etkisini artırmak için duraksadı. “Kuzey Denizi’ne açılan fiyordun ucunda bir yelkenli görülmüş. Sidroc Guntersson geliyor.”

“Sanırım anlaşmazlıklar çözülecek,” dedi Drifa’nın babası düşmanlarına böbürlenerek.

Sidroc'un nihayet geldiğini duyan Drifa neşeyle dolmuştu ama o sırada Rafn vahim bir ifadeyle ona doğru eğilip sadece onun duyabileceği bir sesle, "Yanında iki kadın varmış," diye fısıldadı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Nihayet, nihayet, nihayet Sidroc, Stoneheim'a ulaşmıştı. Biraz daha uzun sürseydi, kafasındaki saçları, burnundaki ve kulaklarındaki tüm tüyleri yolabilirdi.

"Asla, asla, asla kadınlarla seyahat etme," diye her zaman-ki gibi keyifsizce yanında duran Finn'e tavsiye etti.

"Kadınlardan vazgeçtim," dedi Finn üzüntüyle.

Şartlar farklı olsaydı, Sidroc gülmekten yere düşebilirdi ama uzun zamandır Finn'in Isobel uğruna sızlanmasını dinliyordu. "Keyfinin yerine gelmesi için iyi bir Stoneheim birası ve bir iki kadına ihtiyacın var," dedi. "Bak. Şu tarafa. O Drifa mı, ah, Tanrılar! Şu küçük kız. Örgüleri tıpkı benim saçlarım gibi kıvrımsı kahverengi, yoksa –evet, evet– arkasındaki küçük çocuğa dilini çıkardı." Nedense kızın yaramaz hareketi Sidroc'a çok sevimli gelmişti.

Yaklaştıkça daha iyi görebiliyordu. Ufaklık onun grimsi yeşil gözlerini bile almıştı. Astrid'in sarışınlığından ya da kıvrılgan yapısından fazla eser yoktu.

Sidroc, Drifa'ya bakar bakmaz kadının gözlerinin doldu-

ğunu ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark etti. Drifa onu gördüğü için sevinmiş miydi? Sidroc sevinmişti ve vücudunun bazı bölümleri diğerlerine kıyasla çok daha mutluydu.

Ianthe ile Isobel küpeştede yanında durdular. Finn dayak yemiş küçük bir köpek gibi hemen yanlarından uzaklaştı. Çok fazla reddedilmişti.

“Ah, burası çok güzel,” dedi Isobel.

Ne? Sidroc, tepedeki karmakarışık kalede güzel bir şey göremiyordu. Drifa’nın inşaatçılığa ilgi duyan kız kardeşi Breanne sayesinde, yıllar içerisinde binaya yapılan eklemeler simetrik olmayan bir görünüme neden olmuştu. Elbette Drifa’nın çiçekleri ortama güzellik katıyordu, tabii bir Viking kalesindeki çiçeklere güzel denebilirse.

“Kuzeyi seveceğim aklıma gelmezdi ama burası çok hoş,” diye devam etti Ianthe.

“Winchester yakınlarındaki evim daha çok hoşuna gidecektir,” dedi Isobel ona. “Sana göstermek için sabırsızlanıyorum, Jorvik’i de elbette.”

Isobel’in İngiliz bir kontun kızı olduğunu ve henüz on üç yaşındayken kaçırıldığını öğrenmişlerdi. Hedeby’in köle pazarlarında satılmış ve Arap topraklarında on yıldan fazla yaşamıştı. Sınıfının onu nasıl karşılayacağı meçhuldü ama Sidroc’a göre durumu hiç de iç açıcı değildi. Bu tür durumlarda kadınlar sertçe yargılanırdı. Seks köleliğine zorlanan kadınlara fahişe gözüyle bakılırdı. Onlar için en iyi çözüm manastıra kapanmaktı.

Her halükarda Stoneheim’a çıkıp bir iki gün dinlendikten sonra Finn başka bir yelkenliyle kadınları Britanya’ya götürecekti.

Sidroc'un ne yapacağı ise henüz belli değildi.

Tekrar karaya doğru baktığında gördükleri karşısında irkildi. Babası ve iki kardeşi kaleden çıkmış tepeden aşağı doğru yürüyor, hayır sendeliyorlardı.

Sidroc kanını kaynatan, onu neredeyse deli eden bir öfke hissetti, yelkenli henüz tam olarak yaklaşmamışken karaya atlayıp ailesine doğru yürümeye başladı, tabii onlara aile denebilirse. Neyse ki Drifa, Runa ile birlikte gitmişti. Sidroc kızının olacağını görmesini istemiyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu babasına.

“Sana da selamlar, oğlum. İhmal ettiğin bir aile meselesiyle ilgileniyordum,” diye yanıtladı babası ona öfkeyle bakarak.

“Kızımdan uzak dur, ihtiyar. Onu öldürmeyi başaramadın. Tekrar yanına yaklaşmana izin vereceğimi sakın düşünme.”

Babası umursamazca elini salladı. “Kız doğduğunda beni yanlış anladın. En ufak şeylere bile hep aşırı tepki göstermişsindir.” Onu doğrulamaları için yanında duran Svein ve Bjorn'a baktı. Yarım akıllıların ikisi de kafalarını sallayıp adamı onayladı.

“Buraya çektiğim acıların karşılığı olarak Kral Thorvald'dan tazminat almak için geldim,” dedis Sidroc'un babası. “Ne de olsa kız benim torunum ve onu benden çaldılar.”

Sidroc keyifsiz bir kahkaha attı. “Evine git, Ormsson,” dedi en sonunda, ona baba diyerek saygı göstermeyi reddetmişti.

“Bana emir veremezsin velet. Seni dünyaya ben getirdim. İstersem yok etmesini bilirim.”

O sırada bir arbede çıktı, bir yanda babası, iki kardeşi ve

bir düzineden fazla Vikstead'li adam, diğer yanda Sidroc, Finn, Kral Thorvald, Rafn, Ivar ile bir düzine yabancı vardı.

Bir saat boyunca dövüşüler, başkaları da katılmıştı. Kılıç yarası alan askerlerin homurdanmaları, birbirine çarpan çeliğin metalik sesi, derinin vuruşu ve arada sırada atılan çığlıklar dışında sessiz bir savaştı.

En sonunda, batan gemideki fareler gibi kaçışmadan önce, Sidroc babasının kulağını koparmıştı, Svein'in karnında ölümcül bir yara vardı ve iki Vikstead'li savaşçı ölmüştü. Nefes nefese kalan Thorvald, iyi bir dövüşün verdiği keyifle gülümseyerek yaralılarla ilgileniyordu. Ölen yoktu ama bazı yaralıların durumu ciddiye.

“Peşlerinden gidelim mi?” diye sordu Rafn krala.

Durup düşündükten sonra, “Hayır, bırakalım adı herifler gitsinler,” dedi adam. “Uğraşmaya değmez. Ama bana beş boynuz bira iyi gelecektir. Ne dersiniz?” Son cümlesiyle sadece Rafn'a değil kılıçlarının yanı sıra üzerlerinden de kan damlayan tüm adamlara hitap etmişti.

“Salona!” dediler hep bir ağızdan. “Ziyafet! Ziyafet!”

Sidroc, Finn'e doğru topalladı, Milonas'ın Praetorion odasında kendini yaralamasından kaynaklanan topallığıydı bu, daha geçmemişti ama onca hareketten sonra canını daha çok yakıyordu. Yüzünde bir ıslaklık hissedince alnında bir kesik olduğunu fark etti ama çok derin değildi.

Yerde bir kayaya yaslanmış oturan Finn kana bulanmış bir bezi yüzüne doğru tutuyordu.

“Yaralandın mı dostum?”

“Burnum kırıldı. İnanabiliyor musun? Bunca yıl güzelliğimi korudum ama kırık bir burun her şeyi mahvetti.”

Sidroc gülümsedi.

“Dişin kanıyor,” dedi Finn tiksintiyle.

Dudaklarını yalayan Sidroc kavga sırasında dilini ısırması olabileceğini fark etti. Arada oluyordu. Ama tekrar Finn’e döndü. “Bazı kadınlar kırık burunlardan hoşlanır. Erkeğin daha erkeksi görüldüğünü söylüyorlar.”

“Isobel kusursuzken beni istemediyse bu halimi hiç istemez.”

Ancak Finn kendini kusursuz olarak tanımlayabilirdi. “Isobel saçmalığını bırak. Seninle olmak istemiyor, Finn, hepsi bu.”

“Drifa’nın da sana hayran olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa ikimiz de kadınlar konusunda şanssızız.”

Sidroc etrafına bakındı. Finn haklıydı. Drifa ortalarda yoktu. Kızı da. Ama bu iyi bir şeydi. Kadınların savaşın çirkin yanını görmeleri uygunsuzdu.

Şatoya doğru ilerlerken Drifa’nın kardeşi Vana’yı eşi Rafn ile konuşurken gördü. “Drifa’yı gördün mü?” diye sordu.

“Seni adi herif!” diye bağırarak onu da eşini de şaşırtan Vana hızla uzaklaştı.

Rafn’a baktı, sırtıyordu. “Eşime aldırma. Bazen düşüncelerini kaba bir şekilde dile getirir. Çok fazla savaşçının olduğu bir kalede yaşamamanın sonuçları.”

“Neden bana kızgın?”

“Drifa yüzünden. Drifa’nın da farklı olacağını sanma.”

“Ne?”

“Aptal mısın?”

“Açık konuş, seni pişmiş kelle.”

“Stoneheim’a sevgilini görmek için gelmek yerine ya-

nında iki güzel kadın getirmekte gerçekten hiç sakınca görmedin mi?”

Sevgili mi? Sidroc başını yana doğru eğdi. “Kıskandı mı?”
“Ejderhalar işer mi?”

Bir süre bunu düşündükten sonra hoşlandığına karar verdi. Uzaklaşırken Rafn arkasından seslendi, “Ah, seni uyarmam gerek. Kral Thorvald düğün yapmayı planlıyor.”

Omzunun üzerinden arkasına baktığında Rafn hâlâ sırtıyordu.

“Kimin düğünü?”

“Senin.

Drifa arka bahçede kıızıyla birlikte bir bankta oturuyordu. Sidroc’u bekliyorlardı.

Sidroc çocuğu afallatmamak ya da iğrendirmemek için yüzünü yıkamış ve kanlı tuniğini değiştirmişti.

Çocuk başını bir yana eğmiş Drifa’nın kısık bir sesle söylediklerini dinliyordu. Küçük kızın, “Ama anne...” dediğini duyduğunu sandı Sidroc.

Kızım Drifa’ya anne diyor, diye içinden geçirdi. Nedense bu bir zamanlar olduğu kadar onu rahatsız etmedi.

Neşe, korku ve kızgınlıkla doluydu. Kalbinde ve beyninde dolaşan duyguları aklını karıştırıyordu. Bu kadar çok şey hissedeceğini ummamıştı.

Drifa’dan bir adım ötede küçük kız kalkıp tereddütle ona doğru yürümeye başladı. Açık yeşil *gunna*’sının üzerinde soluk yeşil yanları açık bir önlük vardı. Kızıl-kahverengi örgüleri sırtının ortasına dek uzanıyordu. Sidroc, kızının çekinerek ona gülümsediğinde ön iki dişinin olmadığını fark

etti. Dört buçuk yaşındaki bir çocuk için uzun görünüyordu ama Sidroc, çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyordu, kızlar hakkında ise hiçbir şey bilmiyordu.

Yaklaştıkça onunla aynı hızda olabilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Kalçasının ağrısı bir an için sendelemesine neden olunca kız kıkırdadı.

“Sen benim babam mısın?”

“Evet,” dedi Sidroc tereddüt etmeden, kalbi öylesine güçlü bir sahiplenme duygusuyla atıyordu ki. *Benim*, diye düşündü. *Benim*.

“Neredeydin? Beni istemedin mi?”

“Ah, tatlım, seni hep istedim.”

“Annem kaybolduğunu söyledi.”

Sidroc güldü. Kaybolmak. Herhangi bir kelime kadar iyiydi. “Sanırım öyle oldu ama artık kayıp değilim.”

“Bana hediye getirdin mi?”

Sidroc kahkaha attı, uzun zaman önce Drifa, Runa’nın soracağı ilk şeyin bu olacağı konusunda onu uyarmıştı.

“Bir düşüneyim. Sana bir hediye getirmiş olabilirim. Yoksa... Hımm, beş tane mi getirmiştin?”

Runa sessizce parmaklarında bir, iki, üç, dört, beş diye sayarken, Sidroc’n gri-yeşil gözlerinin birer kopyası olan gözleri kocaman oldu. “Hediyelelere bayılırım.”

“Sanırım öyle olmalı.” Sidroc ona gülümsedi.

“Dışında kırmızı bir şey var,” diye işaret etti Runa.

Sidroc ağızındaki kanamanın durduğunu sanmıştı ama belki de durmamıştı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Bugün dilimi ısırđım.”

Runa anladığını belirtircesine kafasını salladı. “Bir kere-sinde hızla ip atarken ben de dilimi ısırılmışım. İp atlayabilir misin?”

“Bilmiyorum. Küçüklüğümünden beri denemedim.”

“Sana nasıl atlayacağını gösteririm.”

Harika! İp atlayan bir Viking savaşçısı. “Bu çok iyi olur.”

“Annem göğüsleri sallandığı için ip atlamaktan hoşlanmıyor.” Drifa’nın Runa’nın onunla bunu paylaşmasından hoşlanacağına emindi. Runa’ya sallanan göğüslerden hoşlandığını söylemeyi düşündü ama bunun uygun olmayacağına karar verdi. Artık bir şeyin uygun olup olmadığını sık sık sorgulaması gerekecekti.

“Sana sarılabilir miyim?” diye sordu Runa birden.

Sidroc kalbinin üç kat büyüdüğüne yemin edebilirdi. “Sormana gerek yok. Bana her zaman sarılabilirsin.”

Runa, Sidroc’un üzerine atladı, neredeyse onu yere devirecekti. Küçük kollarıyla sıkıca sarılıp yüzünü boynuna bastırırken Sidroc’u boğuyordu ama ona böylesine güzel öpücükler verirken Sidroc’un umurunda değildi.

Sidroc da ona sarılarak karşılık verdi, Runa’nın yumuşak teninin ve muhtemelen kısa bir süre önce yediği balın kokusunu içine çekti. Onu kollarının arasında tutarak arkasına döndüğünde, Ianthe’nin yaklaştığını gördü.

“Ah, Sidroc, çok sevimli,” diyen Ianthe bir elini Sidroc’un koluna koydu ve yüksekliğin tadını çıkaran kızına gülümsedi. Sidroc, Ianthe’nin kısır olduğunu ve küçük kızını görmenin onu üzmüş olabileceğini biliyordu. Uzanıp Ianthe’yi kendine doğru çekerek hafifçe alnından öptü.

Birinin nefesini tuttuğunu duyduğunu sandı ve Runa ile Ianthe’yi banka götürmek için arkasını döndüğünde, orada kimsenin olmadığını gördü. Kızıyla ilk kez karşılaşmanın heyecanından Drifa’nın orada, tam arkasında olduğunu unutmuştu.

Ve Drifa gitmişti.

★

Saatlerce Runa, Sidroc'u tasmalı bir köpek yavrusu gibi peşinde gezdirdi. Öncelikle ahırdaki yeni doğan kedi yavrularını görmeliydi. Sonra onu yatak odasına götürüp rengârenk taş koleksiyonunu gösterdi. Sonra da kocamaaaaaan olduğunu söylediği boğa kurbağası gösterdiği göle götürdü.

Bir saat kadar da Sidroc'un ona hediyelerini göstermesiyle geçti. Tahtadan oyulmuş çiftlik hayvanlarının olduğu bir set. Minyatür bir yelkenli. Kenarlarında kelebek işlemlerinin olduğu Yunan tarzı bir kız elbisesi. Küçük bir kutu badem ezmesi. Ve Ianthe'nin önerisi üzerine aldığı bir dizi renkli taş, takı olarak boynuna takabilir ya da kemer olarak kullanabilirdi. Runa taşları alnına takıp arkasından bağlamıştı, uçları ensesine doğru sallanıyordu.

Runa ile vakit geçirdiği süre boyunca Sidroc'un gözleri Drifa'yı aradı. Bu deneyimi onunla paylaşıyor olmalıydı.

Sonra Kral Thorvald onu büyük salona çağırdı ve sayısız kez günün kahramanları şerefine kader kaldırıldı. Sidroc kendini kahraman olarak görmüyordu. Babasını öldürüp bu dünyayı o zalim yaratıktan kurtarmış olsaydı, belki o zaman kahramanca davranmış olabilirdi ama tek yaptığı babasının kulağını koparmaktı.

Akşam yemeği servis edilmek üzereydi ve yeterince beklemişti.

"Drifa nerede?" diye sordu Sidroc krala.

"Runa ile birlikte değil mi?"

Sidroc kafasını iki yana salladı.

"Belki de elbise dolabındadır."

"Dört saat boyunca mı?"

Kral omuzlarını silkti. “Kadınların orada ne yaptığını kim bilebilir ki.”

Sidroc hızla dışarı çıkınca, Ianthe’nin ona ve Isobel’a verilen odadan aşağı indiğini gördü. “Drifa’yı gördün mü?”

“Onu geldiğimizden beri görmedim. En son gördüğümde kıyıda duruyordu,” dedi Ianthe.

“Hayır, Runa ile ilk karşılaştığımda bahçedeydi. Hatırlıyor musun?”

Ianthe kafasını iki yana salladı. “Onu orada görmedim.”

Sidroc’un içinde kötü bir his vardı.

“Ne? Neden yüzünde öyle tuhaf bir ifade var?” diye sordu Ianthe.

“Vana Drifa’yı kıskandıracak bir şey yapmış olabileceğimi ima etti.”

“Kıskanmak mı? Neyden?”

Sidroc çekinerek başını eğip ona baktı.

“Benden mi?” dedi Ianthe tiz bir sesle.

“Sen *ve* Isobel’den.”

“Neden Drifa bizi kıskansın ki... Ah, gerçekten bu kadar aptal olabilir misin? Drifa onun için geleceğini umuyordu, değil mi?”

“Runa için geleceğimi biliyordu. Aynı şey.” *Değil mi?*

“Erkekler! Doğruyu söyle, Sidroc, Drifa onu sevdiğini biliyor mu?”

“Bunu ben bile bilmiyorsam, o nasıl bilecek?” *Demek istediğim, ben biliyorum ama kelimelere dökmek zor. Güzel konuşma Tanrısı Braği bana hiçbir şey bahsetmemiş.*

Ianthe, Sidroc tam bir ahmakmış gibi ellerini havaya kaldırdı. Sidroc ta onun bu düşüncesini paylaşmaya başlamıştı.

“Sidroc, bugün ona selam verdiğinde Drifa ne dedi? Seni nasıl karşıladı?”

“Ah.”

Ianthe ellerini beline koyup tek kaşını kaldırdı.

“Onunla henüz konuşma şansım olmadı. Drifa’ya zaman ayırabilmek için önce diğer meseleleri halletmek istedim.”
Beceriksiz kelimelerimin yapamayacağı şeyleri ona ellerim ve vücudumla göstermek için. “Önce babamla dövüşmem ve sonra da kızımı tanımam gerekti.”

Ianthe kafasını iki yana sallayarak ona baktı. “Bu kadar önemli olan şey neydi? Boş ver. Neden seni kıskandığını düşünüyorsun?”

“Vana. Bir değil iki kadınla birlikte Stoneheim’a gelerek ne yaptığımı düşündüğümü sordu.”

“Peki ona doğruyu söylediğinde ne dedi?”

“Fırsatım olmadı...”

Ianthe gözlerini devirdi. “Ahhhh! Vana’nın bana ve Isabel’a soğuk davranmasına şaşırmamalı. Drifa’yı bulup her şeyi yoluna koymalısın ve bunu üzüntüsü artmadan bir an önce yapmalısın. Ve ayaklarına kapansan iyi edersin.”

“Sanmıyorum! O kadın yeterince kendi kuyruğumun peşinden gittim, sürahiyle başıma vurup beni ölüme tehdit etti, kızımın yaşadığını benden gizledi. Karşılığında ben ne yaptım? Onu hayatı boyunca haremde köle olmaktan kurtardım. Onun işleriyle ilgilenmek için Bizans’tan ayrılacağım tarihi ertelemek zorunda kaldım. Yelkenlimin ambarını yarı ölü ağaçlar ve çalılarla doldurdum. Ona ziyaret edebileceği yeni bir dost getirdim. Neden ayaklarına kapanayım ki?” Nedense Drifa’nın günahları, kelimelere dökülünce kulağa hiç de kötü gelmiyordu.

Tam o sırada Vana kollarında katlı çarşaf yığınlarıyla yollarından geçmek üzereydi ama Sidroc elini omzuna koyup

onu durdurdu. Vana durdu ama elini çekene dek cüzamliy-mişçasına Sidroc'un eline baktı.

"Drifa nerede?" diye sordu Sidroc.

"Senin gibi birine bunu söyler miyim!"

Bazı kadınların dilsiz doğması gerekir. "Drifa bana söyleme-ni isterdi," diye yalan söyledi.

"O yüzden mi ağlayarak gitti?"

Ağlamak? Ağlıyor muydu? Ah, başım belada. "Gitti mi? Ne-reye gitti?"

Vana ona cevap vermek yerine, küçümseyerek, "Görü-yorum ki, sen ve metresin birbirinizi bulmuşsunuz," dedi

Ianthe, "Ben onun metresi değilim," diye karşı çıkarken, Sidroc, "O benim metresim değil," dedi.

Vana şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Hiç olmadı mı?"

Sidroc yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Uzun bir süredir değil." *Bu seni neden ilgilendiriyor ki?*

"Ne kadar uzun bir süredir?"

Ianthe de kızarmaya başlamıştı.

Cevap vermek istemiyordu, gerçekten de istemiyordu ama Vana da Drifa kadar inatçı çıkmıştı. "Üç ay."

"O kadar uzun mu?" Vana'nın sesine alaycılık hakimdi.

"Alaycılığa gerek yok," dedi Sidroc. Son derece yerinde olsa da.

Vana "Küstahlığa da gerek yok," dedikten sonra, "Lanet olası aşâğılık herif," diye homurdanarak uzaklaştı.

Ama tam o sırada aklına başka bir şey gelince Sidroc yük-sek sesle dile getirdi. "Drifa gidip Runa'yı bana mı bıraktı? O çok sevdiği çocuktan vazgeçmeye mi karar verdi? Onu bana mı bırakıyor? Bu yüzden mi gitti? Böyle bir şey yap-

masının sebebi ne olabilir ki? Kıskançlık olamayacağı kesin.
Yoksa... Yoksa..."

"Elbette sebebi o, seni kalın kafalı aptal," dedi Ianthe.

"Aşk mı?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Drifa birkaç gündür Yeşilyer'deydi, burayı yeni evi olarak değerlendiriyordu. Adını nereden aldığını görebiliyordu. Arka bahçesine kadar her yer çam ağaçlarıyla doluydu.

Stoneheim'a kıyasla ahşap şato ufaktı ama sorun değildi. Kendisi için daha büyük bir yere ihtiyacı yoktu.

Sidroc ile Runa'yı bırakmak yaptığı en zor şeydi ama yapabileceği en doğru şey buydu. Nerede olursa olsun, Sidroc'un kızıyla olmaya hakkı vardı. Ve birlikte olacağı kadını seçmeye de hakkı vardı, bu kadın kendisi olmasa da.

Ve Ormsson'un onları korkutmasının ardından bu herkes için en iyisi değil miydi? Runa Vikstead'e götürülseydi, her şey çok daha kötü olabilirdi.

Yine de aşkın canını bu kadar yakabileceğini hiç fark etmemişti. Hayatının geri kalanı boyunca katlanmak zorunda olduğu bir şey olmasından şüpheleniyordu. Yalnız bir hayata yemin etmişti. Artık babasının onu evlenmeye ikna etmeye çalışmasına izin vermeyecekti.

Yeşilyer'i düzenleyerek zamanını geçirecekti. Kaybettiği

şeyleri düşünmemeye fırsat bulamayacak kadar meşgul olmayı umuyordu.

Bu yüzden büyük salonun yanındaki küçük odadaki masada oturmuş, yapması gereken şeylerin listesini çıkarıyordu. Malikânede çok az çalışan vardı ama onları eski sazları tırmıklamaları, yerleri silmeleri ve çarşafaları yıkamaları için görevlendirmişti. Çok daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Hizmetkârlar malikaneyi korurdu, yaklaşık on iki kişiye ihtiyacı vardı. Ayrıca şatonun her yerindeki kurumuş yaprakları ve çam ağaçlarını temizlemeleri için bahçıvanlara ihtiyacı vardı. Çatıyı tamir etmeleri için de marangozlara. Mutfak hizmetkârları ve kâhyalara da ihtiyacı vardı.

Güzel bir ev olacaktı. Belki bir gün, harem ya da kötü bir evlilik olsun, esaretten kaçmak isteyen diğer kadınlara evinin kapısını açabilirdi. İskandinav toplumunda geçerli bir sebep oldukça boşanma kabul edilebilir bir durumdu, ama genellikle kadınların gidebilecek hiçbir yerleri olmazdı.

Tam o sırada ön bahçede bir gürültü duydu. Hizmetçilerin yine tuvaletleri kimin temizleyeceği konusunda tartışıyor olmalarını umdu.

Küçük odadan çıkıp koridorda içerinin havalanması için açık bırakılan çift kanatlı büyük kapıya doğru yürürken, fiyortta iki kişinin yaklaştığını gördü. Biri uzun boylu, diğer kısa boyluydu.

Bağırmamak için yumruğunu ağzına götürdü. Gelen Sidroc'tu, siyah diz altı pantolonunun üzerine kurşun grisi bir tunik giymişti. Yeni tıraş olmuştu ve arkaya doğru taradığı saçlarını deri bir iple bağlamıştı.

Runa'nın elinden tutuyordu, o da önemli bir olay için giyinmiş gibiydi. Yunan tarzı mavi *chiton* omuzlarını ve

kollarını açıkta bırakarak, bileklerinden dirseklerine kadar sonsuz bir bilezik gibi kollarını saran rengârenk kristalleri gözler önüne seriyordu. Mavi elbisenin kenarları kelebek motifleriyle süslüydü. Beceriksizce örülmüş saçlarının arasında da kristal boncuklar vardı. Sidroc kızı için elbise mi almıştı? Saçlarını mı taramıştı? Drifa yerinde durmayan bir çocuk söz konusu olduğunda bu işin ne kadar zor olabileceğini biliyordu.

Bir ara babasının uzun adımlarına yetişebilmek için Runa zıplamaya başladı, koca Viking'in de zıpladığına yemin edebilirdi ama muhtemelen yanlış görmüş olmalıydı.

Şatonun taş merdivenlerine vardıklarında Drifa'nın göz-yaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Anne! Ağlıyorsun!" dedi Runa, tam ona doğru koşmak üzereyken Sidroc onu tutup kulağına bir şey fısıldadı. Küçük kız kafasını salladı.

"Drifa, beni o çılgın ailenle nasıl yalnız bırakırsın?" Sidroc azarlarcasına konuşuyor olsa da gözleri Drifa'nın yorumlamaya cüret edemeyeceği, onun için çok değerli olan farklı bir mesaj veriyordu.

"Ailem hakkında söylediklerine gücenmedim. Neredeyse otuz yıldır onlarla birlikte yaşadım ve bazen ben de aklı-mı kaybetmiş gibi hissediyorum." *Örneğin, şimdi olduğu gibi.* "Bu kez ne yaptılar?"

"Yüzyılın düğününü planlıyorlar. Konuk listesi en son sayıldığında, dokuz ülkeden bin kişi davetliydi."

Drifa'nın kimin düğünü olduğunu sormasına gerek yoktu. Stoneheim tam bir tımarhane olmalıydı. "Bu işe hemen son veririm."

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu Sidroc.

Drifa kafasını evet anlamında salladı, boğazındaki düğüm yüzünden konuşamıyordu. Destek almak için kapının çerçevesine yaslandı.

“En kötüsü de baban. Düğün ziyafeti sırasında isteyen her Viking’e kafa deldirme imkânı satmayı istiyor.”

Drifa’nın ağzı açık kaldı. “Bu babam için bile korkunç bir şey. Endişelenme. Adam böyle bir aptallığa asla izin vermez.”

“Baban herkesin izin vereceğini düşünüyor. Çoktan bir demirci tuttu bile.” Sonra ona gülümsedi.

Kötü adam! Gülümsemesinin bana neler yaptığını biliyor. Ayaklarının dibinde eriyebilirim.

Drifa bu gerilime daha fazla dayanamayacaktı. “Neden buradasın, Sidroc?” Ve sonra, *Seni çok sevmeme rağmen geride bırakmam yeterli değil miydi?* dercesine Runa’ya anlamlı bir şekilde baktı.

Runa fiyordun aşağısındaki denizcilerin bile duyabileceği bir güçle fısıldadı. “Şimdi mi, baba? Şimdi mi?”

“Evet, tatlım. Şimdi,” dedi Sidroc.

Runa dikkatini Drifa’ya verdi. “Buraya sana.. Ev.. Evlenme...” Runa yardım etmesi için babasına baktı.

“Evlenme teklifi etmek için geldik.” Konuşurken gözlerini Drifa’dan ayırmadı.

Drifa titriyordu.

“Bizimle evlenmeni istiyoruz,” dedi Runa, sanki Drifa anlamamış gibi.

Drifa sorgularcasına başını eğerek Sidroc’a baktı. Mantıklı olmayan bir şey vardı. “Metresin nerede? Yoksa metreslerin mi demeliyim?”

“Kadınlar mı? Birden fazla mı? Aynı anda mı? Cık, cık,

cık! Beni şımartıyorsun.” Sidroc kafasını iki yana salladı. “Ianthé ve Isobel’den söz ediyorsan, Britanya’ya doğru yola çıkacaklardı. *Zaten amaçları da buydu.* Ama düğün olacağını –düğün ihtimalini– duyunca, onların da olmasını istersin diye yolculuklarını ertelediler.”

“Neden seninle evleneyim, Sidroc?” *Aptalca bir soru ama zaten aptalın tekiyim.*

“Biliyorum, bu sorunun cevabını biliyorum, anne.” Runa olduğu yerde sıçrayıp durdu. İpucu ister gibi babasına baktı.

“Söyle bakalım, gonca gülüm,” dedi.

Runa kendine çeki düzen verdi. “Çünkü seni seviyoruz.”

Drifa hıçkırıp yaşlı gözlerini Sidroc’a çevirdi.

Sidroc tekrar gülümsedi, o sana-her-şeyi-yaptırabilirim gülümsemelerinden biriydi ve “Çünkü seni *seviyorum,*” dedi.

Drifa ona birçok şey yüzünden kızgındı.

Sidroc da ona birçok şeyden ötürü öfkeliydi.

Ama onu seviyorsa, bunların ne önemi vardı ki?

“Drifa, şimdi de nutkun mu tutuldu? Gökyüzünün üzerimize yıkılmaması için Odin’e dua edelim.”

Drifa ona doğru atıldı, Sidroc onunla Runa’ya sıkı sarıldı. Drifa, Sidroc’un boynuna doğru, “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dedi kaba adam.

Terimler Dizini

Abayah: Başlığı olan uzun, bol pelerin.

Asgard: Tanrıların evi, cennet ile kıyaslanabilir.

Augustaion: Konstantinopolis'te halka açık seremoni meydanı

Birka: Viking Çağı'nda İsveç'teki bir ticaret merkezi.

Kanlı Kartal: Kurbanın bel kemiğine saplanan kılıçla tüm kaburga kemiklerinin omurgasından ayrılarak kasıklarına kadar yan taraflara doğru açıldığı ve ciğerlerinin Odin'e sunulduğu bir cezalandırma yöntemi.

Chalmys: Antik Yunan'da, silah tutan eli serbest bırakarak tek omuza tutturulan pelerin.

Chiton: Eski Yunanistan'da kadın ve erkeklerin giydiği, kolsuz elbise ya da tunik.

Dynatoi: Daha sonraları ortaya çıkan samuray askerlere benzeyen sınır savaşçıları.

Drukkerin: Eski Norveççe, sarhoş.

Gunna: Uzun kollu, ayak bileklerine deki inen kadın giysisi, genellikle tunik ya da cüppe, ya da uzun ve yan kısımları açık bir önlüğün altına giyilir.

Hedeby: Günümüzde Almanya'nın bulunduğu pazar kasabası.

Hnefatafl: Viking'lerin oynadığı bir tür masa oyunu.

Jarl: İngiliz lordu ya da varlıklı toprak sahiplerine benzer İskandinav soylusu, kabile reisi olarak da görülebilir.

Jomsvikinger: Genellikle iyi amaçlar uğruna bir araya gelen ve birlikte askeri kalelerde yaşayan saygın bir grup Viking savaşçısı olan paralı askerler.

Jorvik: Viking döneminde York, Saksonlar tarafından Eo-forwic olarak bilinir.

Khopesh: Kıvrımlı bir tür kılıç, orak kılıç.

Komboskini ya da *chotki* – tespih.

Léine: uzun, dizlere dek inen iç tuniğe benzeyen bir gömlek, genellikle safran sarısıdır.

Logothete: Baş vekil, önemli ziyaretçileri imparatora sunan kişi.

Loki: Odin'in kan kardeşi, yaramazlıklarından ötürü genellikle entrikacı ya da soytarı tanrı olarak bilinir.

Miklagard: Viking'lerin Konstantinopolis'e verdiği ad.

Nithing: en ağır İskandinav hakaretlerinden biri, bir erkeğin hiçbir şey dahi olmadığı anlamına gelir.

Northumbria: Güneyinde İngiliz krallıkları, kuzey ve kuzeybatısında İskoçlar, Cumbria'lılar ve Stratchlyde Galler'in olduğu Anglo-Sakson krallıklardan biri.

Pennanular: Bir tür broş, genellikle daire şeklindedir ve kıyafetlere ilâştirilebilmesi için uzun bir iğnesi olur.

Porphyry: Büyük feldispat kristallerinin bulunduğu morumsu kırmızı renkte sert bir kaya.

Praetorion: Valinininki de dahil olmak üzere, hükümet çalışanlarının ofislerinin bulunduğu bina.

Saga: Kuzey insanların eski dönemlerden beri ağızdan ağza geçen sözlü tarihleri.

Skald: Şair ya da hikâyeci.

Tagma/tahma: İmparatora hizmet eden birlikler. Bu birlikler Vareg Muhafızları'ndan ayrıdır.

Tamarisk: Yumuşak iğneleri ve birçok küçük pembe çiçeği olan ve aynı zamanda sedir olarak bilinen ağaç ya da çalı.

Thane: genellikle toprak sahibi olan, özgür insanlardan daha yüksek ama kontlardan daha düşük bir unvana sahip soylu sınıfının bir üyesi.

Thema: Bizans, her birinin kendi garnizonu ve genel valisi olan tema adı verilen farklı askeri birliklere bölünmüştü.

Válhalla: Katletme salonu, Odin'in Asgard'daki görkemli salonu.

Valkürler: Ölümden sonraki yaşamda Odin'in isteklerini yerine getiren kadın savaşçılar.

Sandra Hill, Penn State
Üniversitesi mezunu ve New
Jersey ile Pennsylvania'da
birçok yayında yazar ve
eğitim editörü olarak on
yıldan fazla süre çalıştı.
Ciddi konular üzerine
yazmak ona en karanlık
hikâyelerin bile aydınlık
tarafını görmenin yararlarını
öğretti. Bir borsa uzmanıyla
evli ve dört oğlu var.

New York Times çok satanlar yazarı Sandra Hill'in eğlenceli, çekici, cesur tarihi aşk romanlarının hepsi ayrı bir şölen ve Viking hikâyelerini ondan daha iyi anlatan yok.

Bir yanda eşini yeni kaybeden ve küçük bir bebekle yapayalnız kalan güçlü, sert Viking Sidroc, diğer yanda aradığı talibi bulamayan cesur Prenses Drifa... Bu ikilinin yolculuğu ters giden bir ilk tanışmadan yıllar sonra Bizans'ın tehlikeli dünyasına uğrayacak ve açıklanmayan sırların ağırlığını taşıyarak aşkın, tutkunun tam kalbine kadar inecek.

Bir yanda mantık, bir yanda arzu, bir yanda tehlike, bir yanda huzurun vaadi... Nereye gideceklerini sadece Prenses Drifa ile Viking savaşçı Sidroc seçecek, gerisi hikâye.

"Sandra Hill'in romanları hep zeki, ateşli ve eğlenceli maceralar anlatıyor."

Christine Feehan

www.epsilonyayinevi.com

t25